

i-D
ПРЫДУМАЙ. САБЕ. СЯБЕ.

redlist

Нехта разумны сказаў: да таго як табе стукне дваццатнік, трэба абавязкова прыдумаць нешта Новае. Інакш цябе пасыпеюць пераканаць, што твае геніяльныя здымкі - кропля ў кроплю Гельмут Ньютан, тваё музло - сумесь сёлетняга Fischerspooner з ранынім Боўі, і наагул, "усё ўжо прыдумана да нас".

Ні фіга не прыдумана, усё гэта закосы таўстазадых. Калі ты ўпэўнены, што жывеш у ідэальным съвеце, можаш спакойна трymаць ручкі ў кішэньках. Але калі ты не байшся іх запэцкаць, то ўсё будзе ня так складана, як здаецца. Часам варта толькі прыплюшчыць левае вока - і вось табе гатовая філязофія. І ня цеш сябе адмазкамі, што гэта ўжо прыдумаў Тэры Джонс: у цябе яшчэ шмат свабодных органаў, і галоўны зь іх - мозаг. Самае важнае - зараджаць яго не арэшкамі...

ЗЫ. У наступным нумары чытай пра тое, як **Прыдумалі. Сабе. Сябe.** фіналісты кампаніі "РСС-2: ЭКШН!"

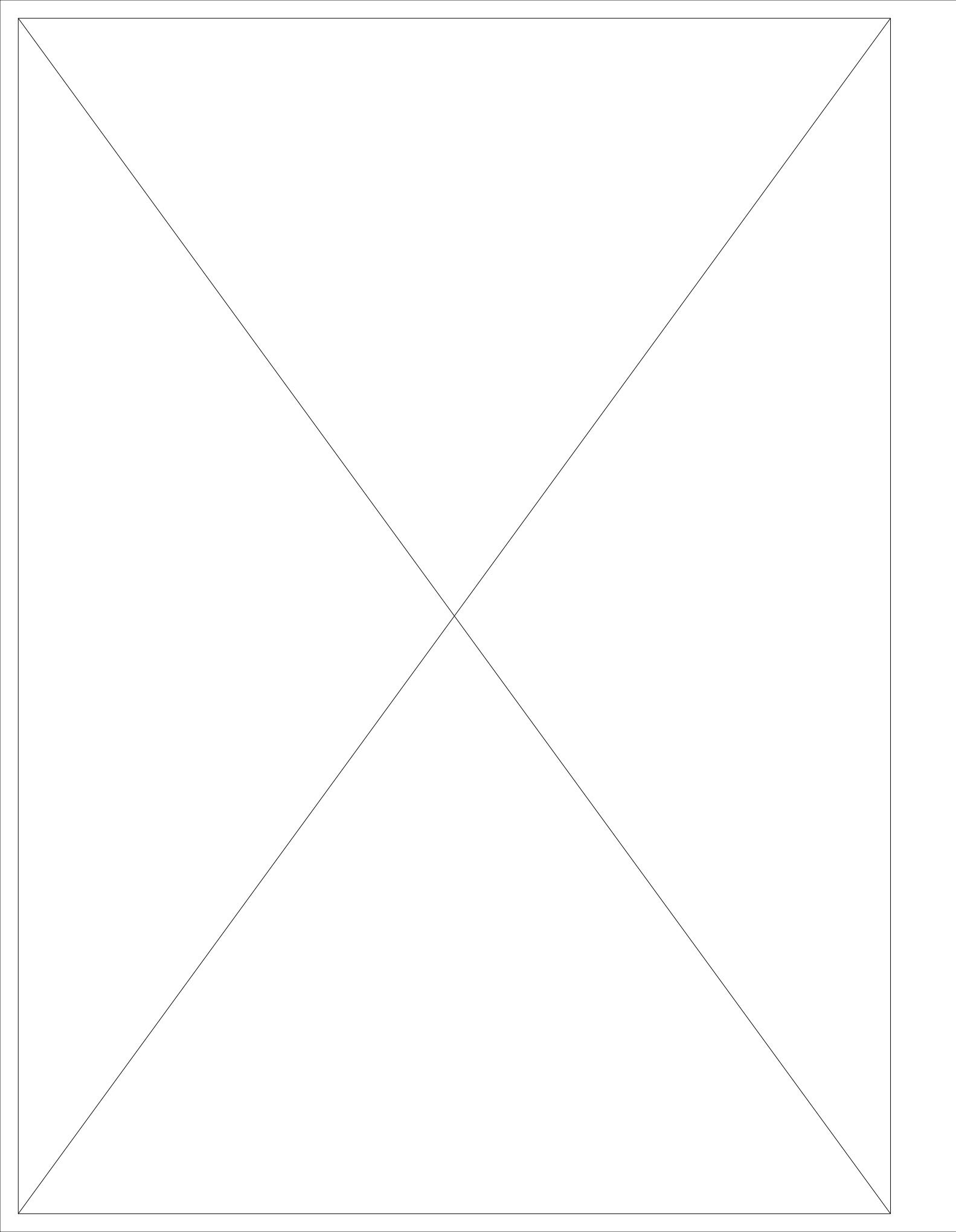
ХОЧАШ ВЕДАЦЬ,
КАЛІ І ШТО БУДЗЕ
Ў НОВЫМ НУМАРЫ CD?
СКІДАЙ СВАЁ МЫЛА СЮДЫ:

COVER STAR: Katya
at Natalia Makei models agency
PHOTOGRAPHY BY Anton Snt
STYLING BY an angelico
MAKE-UP Diana Revyako
THANKS TO: S. Zhdanovich, Body Jazz

ЧАСОПІС CD / СТУДЭНЦКАЯ ДУМКА ШУКАЙ ТУТ:

- крама "**TOM TAILOR**" (Менск, пр. Скарыны, 37, т. 288-12-44)
крама "**LEVI'S**" (Менск, пр. Скарыны, 48, т. 288-25-62)
крама "**БУНКЕР**" (Менск, вул. Казлова, 14, т. 284-93-99)
крама "**TRAFFIC**" (Менск, пр. Скарыны, 44, т. 284-30-14)
крамы "**МІСТЕРИЯ ЗВУКА**" (Менск, вул. Няміга, 12, т. 289-39-30; пр. Скарыны, 52а, т. 283-23-06)
ГЦ "**ПАРКИНГ**" (Менск, вул. Куйбышава, 40, крама "**FUJIfilm**", т. 237-30-33)
аўтобусы "**INTERCARS**" і офіс "**INTERCARS**"
(Менск, вул. Гікалы, 3, т. 284-60-37, 284-60-85)
крама "**ПЕРЕХОД**" (падземны пераход каля ГУМа, т. 227-41-14)
крама "**КОМПУТЕРНЫЙ МИР**" (вул. К. Чорнага, 31, т. 284-00-35)
інтэрнэт-клуб "**iPOINT**" (вул. Румянцева, 15, т. 233-97-25)
інтэрнэт-цэнтар "**Плош@дка**" (пр. Скарыны, 58-4, т. 239-38-74)
"ЦЕНТР МОЛОДЕЖНЫХ ПУТЕШЕСТВІЙ"
(вул. Варвашэні, 17-101, т. 239-17-49)
STAR Travel (вул. Сурганава, 47, оф. 8, т. 232-50-28)
ТАВАРЫСТВА БЕЛАРУСКАЙ МОВЫ
(вул. Румянцева, 13, т. 284-85-11, 288-23-52)
ІНТЭРНЭТ-КАВЯРНЯ "САЮЗ-ONLINE" (Цэнтральны дом афіцэраў, вул. Чырвонаармейская, 3, т. 226-02-79)
крама "**ПОДЗЕМКА**" (Менск, пр. Скарыны, 43, т. 288-20-36)
кампутарны клуб "**OK**" (вул. Інтэрнацыянальная, 9)

THE FEICY

ФЭЙС НУМАРУ: ИВАН КАРАІЧАЎ
Ядзя Адамчык

У НЯДАҮНІМ МІНУЛЫМ АДЗІН З
ІНІЦІЯТАРАУ ПРАЕКТУ GLOSSMEDIA
ІВАН ЗРАБІУ РУЧКАЙ МЕНСКІМ
КЛЯЗРАМ і МОДНІКАМ,
ПЕРАКЛЮЧЫЎШЫІСЯ НА БОЛЬШ
СУР'ЁЗНЮЮ ПУБЛІКУ. ЗЛЮТАГА ЁН
ЗЬЯЎЛЯЕЦЦА ШЭФ-РЭДАКТАРАМ
ЧАСОПІСА "ВАШ СПОРТ".

Іван, чаму закрыўся Glossmedia?

У выдавецтва вядомага беларускага часопіса "Мобільная Свяź" звязіўся інтарэс да мене як да галоўнага рэдактара часопіса "Ваш Спорт". І цяпер я вырашыў цалкам сканцэнтравацца на ім. Акрамя таго, праекту glossmedia.org зь цягам часу яўна спатрэбіўся б выхад на вышэйшы ўзровень, чаго я ня мог забясьпечыць - новаму часопісу даводзіцца надаваць увагі крху менш, чым нованароджанаму дзіцяці. І, па-трэчай, існавала некаторае хоць і добразычліве, але несупадзенне поглядай з майм кампаньёнам па праекце. Гэта можна было абсалютна лёгка пераадолець, але ў той самы момант я добра зразумеў: надыйшоў час зъмяніць асяродзьдзе. Пра што не шкадую.

Для людзей, якія ведаюць цябе па Glossmedia, часопіс "Ваш Спорт" стаў гэткім шокам:
прэзыдэнт на вокладцы, інтэрв'ю з Байдачным,
Формула-1... Ці можаш ты называць прычыны
такой разкай перамены інтарэса?

Вы, мабыць, хітруеце: "Ваш Спорт" ня быў шокам для тых, хто мене ведае. Адразу пакіну за рамкамі вокладку першага нумару і скажу, што часопіс - гэта крок наперад, калі параўнаньне з сайтом. Я дастаткова цвярдзора ацэніваю свой унёсак у часопіс і сваю цялераціню дзейнасць - па розных прычынах далёка ня ўсё ідэальна, і ёсьць да чаго імкнуща. Што датычыцца глянцу, то разывітальнае слова на glossmedia.org часткова зъмяшчае адказ: тут, у клубах, шмат асабаў, якія больш арганічна глядзяцца на з келіхам шампанскага, а з таким родным вымем у руках. Што да Формулы-1, інтэрв'ю з Байдачным... Мяне цікавіць спорт, а яшчэ больш цікавіць праца ў глянцевым часопісе.

"Ваш спорт" - гэта цалкам твая ідэя ці табе прапанавалі працаўцаі над ужо гатовай?

Распрацуваць канцэпцыю кантэнту і дызайну давялося з чыстага аркуша. У той жа час нашмат лягчай працаўца, калі ў выдавецтве ўжо існуе такі сур'ёзны часопіс, як "Мобільная свянь". Шмат чаго ў працы над новым часопісам робіцца па аналагічнай схеме. Гэта значна спрашчае работу ўсіх вінцікаў цэлага мэханізму.

Што ўваходзіць у абавязкі шэф-рэдактара?

Абавязкі шэф-рэдактара ў дадзеным выпадку супадаюць з абавязкамі галоўнага рэдактара, а розніцу ў тэрмінах можна съпісаць на юрыдычнае афармленне.

На якога чытача арыентуешся канкрэтна ты?

Гэта адносна маладыя людзі (20-40), якія не адкладаюць апошнія гроши, каб набыць часопіс. Больш навуковую фармулёўку мог бы даць наш маркетоляг.

Ці падтрымліваеш адносіны з кім-небудзь, хто быў у праекце Glossmedia?

З усімі. Гэта быў у нечым неверагодны час: начны, у чымсьці хуліганскі, разнастайні - пастаянна нешта новае. І людзі - незвычайныя. Самыя блізкія па сайце працягваюць "запальваць". Іван Мураёў распрацувае www.mi.by. Сайт яшчэ толькі адкрыўся, але ўжо заўважаны ў рэйтингах. А ведаючы адначасова правакацыйнай і прафесійнай натуру Вані, можна падазраваць, што далей будзе больш. Дызайнэр Дзіма Халізаў, які рабіў увесні кожны артыкул, як флявер, цяпер живе і ўсыміхаецца ў ЗША. Астатнія таксама вельмі прыемныя асобы, як мінімум...

**Якія пэрсанажы беларускай
крайтэйнай тусоўкі цябе
цікавіц і чаму?**

Я б вылучыў тых, без каго ўсё было б зусім ня так - незалежна ад ступені знаёмства з кожным зь іх:

DJ Конь, таму што валодае асаблівай харызмай, агрэсіяй і страшэнным талентам.

JetSounds, таму што прыбыры іх, і ўсе засумуюць, ўсё ж такі лідары, якія круці.

Onliner - самы паспяховы прыклад кар'еры па-беларуску.

Пачыналі з нуля, ціпер - "забурэлі". Маюць права.

Іван Мураўёў, ужо згаданы журналист. І не таму што сябар - гэта прыклад таго, як можна жыць напоўніцца нават у Менску. "Схватка", "Фотоохота", "Мы" ... Проста малайчына - уласным намаганьнямі ў 25 гадоў

узначальвае дырэकцыю інфармацыйных праграм адной з ФМ-станцыяў.

Андрэй Донін, які ўмее весьці за сабой бляячае племя моднікаў, ды яшча так, каб яны і не здагадаліся, што за іх прымаюць рашэнні. Ён прайшоў доўгі шлях ад віртуальнай насыценгасэты да разьвітага вэб-практэкту, які раклямуе Менск за межамі краіны.

Дзмітры Забалотны, мадэльер - на самой справе вельмі цікавая асоба. Запатрабаваны, і гэта прыемна.

Apple Tea - якасная музыка зь Беларусі. За імі, спадзяюся, звязыца праекты, якія будуть адпраструйваюць ёўрапейскія тэндэнцыі.

Філіп Чымір - чалавек-аркестар. Ягоны талент у пляні арганізаціі разнастайных масавых і ня вельмі мерапрыемстваў (чым ён і займаецца ў адной з раклямных агенціяў) мяне цікавіць нават больш, чым талент шоўмёна і музыкі з гурта Drum Ecstasy.

Усе гэтыя людзі вылучаюцца на фоне звычайных гардзёроваў і густаў большасці менчукоў. Фішка, на мой погляд, якраз у тым, што многія з тых, хто тут не згаданы, ходзі і выглядаюць, і думаюць незвычайна, але насамрэх рухаюць сябе і іншых ня далей за межы танцполу. Калі кожны ў чымсьці зменіць горад да лепшага, скардзіца на сътуацию ў Менску будзе менш прычынаў. Ня толькі "Рабі. Сябе. Сам", але і "Рабі. Горад. Іншым".

Інфармацыю і запрашэнні на івэнты,
вечарынкі, выставы і іншыя тусы скідайце
на studumka@tut.by (тэма: mapa)

ТЭКСТ:

ЯДЗЯ АДАМЧЫК
МАРЫЙКА МАРТЫСЕВІЧ
АНДРЭАС КОПЫС
СЕРАДА І КАНТРЫБУТАРЫ

PHOTOBEAT ISSUE#1. GLANCE

ФОТАВЫСТАВА ТВОРЧАЙ

СУПОЛКІ FUNLAB

КІНАТЭАТАР "ПЕРАМОГА"

9-10.02.04/

"БЕЗУМНАЯ ЛЮБОВЬ САМУРАЯ"

ЯПОНСКІ ТЭАТАР "НЭА-КАБУКІ"

ТЭАТАР ІМЯ ЯНКІ КУПАЛЫ

19:00

Сапраўднае кабукі прывезыці ў Менск немагчыма. Для гэтага давядзенца будаваць адмысловы тэатар з усімі неабходнымі просторамі японскамі актору сходамі, лукамі ды іншымі архітэктурнымі празьмернасцямі. У нашым выпадку ўсё атрымалася хутка, танна і весела. Такі "кабукі-лайт". Не, нават "кабукі-рэміксэд" ...

Этыка і эстэтыка японцаў, прыстасаваная пад нашу сцэну, ня стравіла свайго калярыту.

Але набыла чароўную абсурднасць. Ну вось, напрыклад: "Памры ціха, а то людзі на нас падумают!" - просіць сястра выпадкова атручанага ў іх пакой брата; "Мне надакучыла зарабляць нам з табой на жыцьцё прастытуцыя!" - скардзіцца жонка мужу. "Не гудзі! - адказвае той, - усё адно лепш, чым сумаваць, седзячы дома".

Дарэчы, адным зь нямногіх мінусаў пастаноўкі быў пераклад. Японцы гаварылі, зразумела, па-японску, а сэнс сказанага пісаўся субтрытамі на экране, прычым на пяці хвілін японскага тэксту прыпадалі аднадва сказы перакладу. Каб пераадолець моўны бар ер, акторы без анікага засмучэння спрабавалі пераходдзіць на рускую. Можна было пазнаць, прынамсі, "пасиба" і "пажалуста", "спакойнай ночі" і нават "тут пливиждзенне!"

Што да ідзе, тэатральным разам на сцэне панаўва фэмінізм. У адрозненінне ад традыцыйнага кабукі, найлепшыя ролі дасталіся чароўным дамам. Гэта, як тлумачылася ў праграмы, "імкненне паказаць мужчынам, як нялётка быць жанчынай". Галоўны герой - самурай Гэнгобэй - таксама грашыў транссэксуальнасцю, але гэта не замінала яму ўвасабляць сурогата трагіка.

Закахаўшыся ў вераломную гетэру, ён спачатку ахвяраваў яе мужу-вымагальніку казённых грошей самурайскай суполкі, а потым, дазваўшыся пра нявернасць гетэры, доўга і са смакам сек яе на кавалкі.

У выніку японская сымболіка жэста зъмяшала з гратэскам і буфанадай. Будзеце съмияцца, але атрымалася даволі удала.

* "Пусты дом" - драма Кім Кі-Дука. На думку кінакрытыкай, "самая лірычная і выразная стужка Вінэціянскага кінафесту 2004 году, якая вяртае кінематографу падзабытае пачуцьцё съвежасці, плястыкі" бла-бла-бла.

** "Знамёства з Факерамі" - камэдыйня, у якой дзякуючы ігры Робэрта Дэ Ніра, Дастины Хоффмана і Барбары Стройзанд комік-лuzzер Бэн Стылер выглядае ня так безнадзеяна, як у "Старкі і Хатч", Zoolander etc. Дарэчы, фільмец сапраўды ржачны!..

*** Глядзі CDчку ў №1/2005

15.02 - 20.03.05/

**ВЫСТАВА-ПРАЕКТ "МЕХІСО"
МУЗЭЙ МАРКА ШАГАЛА Ў ВІЦЕБСКУ**

Калі б у РБ існавала амбасада Мэксыкі, яна з задавальненінем прымазалася б да гэтай арт-тусы, дзе панавалі тэклі, "бэсамэмучы" і беларускія пэйзажы.

Пра несумненуы посьпеху праекту, які аб'яднаў пяцьцерых абсалютна розных мастакоў, съведцаў натоўны простых віцьбічай і гасцей гораду (тыя спэцыяльна вяртаючы ў музэй пафотацца з экспанатамі), а таксама трэшавая рэцензіі тутэйшых мастактваўніцуў (гэтыя інкрымінууюць мастакам эклектыку, старэзатыннасць і местачковасць). Зрэшты, мастакі з самага пачатку прызнаюцца ў сваіх злачынствах супраць рэчаінасці, кемліва даўшы праекту падназув **terra incognita**. Тым самым папярэджваючы:

"Не былі мы ў вашай Мэксыцы. Хіба па National Geographic пару разоў бачылі. І наагул адваліце: мы та адчуваём!"

Ніжэй - апісаныя экспазыцыі ў фармаце "прайвіт рэйтывінг" (работы расстаўленыя ў парадку нарастання катарсысу).

5. ВОЛЬГА ХАХЛОВА

Фотамастачка, Менск - адзінай ня віцебская ўдзельніца выставы. Псыходэлічныя і напісаваныя на лічбе фатаграфіі ўражвае і нават чапляе. Але такія відзёжы можа выклікаць і мясцовую марыёну.

4. СЯРГЕЙ СОТНІКАЎ

Мастак і дызайнэр працуе з малымі скульптурнымі формамі. Шкада, канечне, што тэматыка выставы адсякае процыму інтэрпрэтацыі. Адназначна ўсе балдзеюць хіба што ад "Кактуса" і "Мачо".

3. ДЗІНА ДАНІЛЕВІЧ

"Дафоғі сонца ў халоднай Дэзвіне!" - думаеш, калі глядзіш на жывапіс аўтаркі і натхняльніцы праекту. Для Дзіны Мэксыка - колер, колер і яшчэ раз колер. Яе пярэсты абстракцыямі падобны да скрынштоту велізарнага, наварочанага дзясяткамі шкельцаў калейдаскопа.

2. ЛЕАНІД МЯДЗЬВЕДЗКІ

Гэта першая публічная выставка фотаработ "караля гуашы". Белы пакой, па пэрыметры аблеклены малафарматнымі фатаздымкамі фактураў Віцебску - іржавыя люкі, напаўсараваныя афішы "Славянскага базару" ды абадраныя гаражныя брамы. І ўсё пададзена ў такіх па-мэксыканску насычаных колерамі спалучэннях, што праста зносіць дах.

1. МАКСІМ ВОСІПАЎ

Сынены залі, дзе выстаўляюцца гэтыя дызайнэр, аздаблялі стракатыя кілімчыкі, кшталту тых, што плятуць з аунчак бабці. На іх быў выявы тэклі, Фрыды, "бэсамэмучы" ды іншых элемэнтаў мэксыканскага маскульту. Усё гэтае макрама мусіл адцініць восіпайскую Мадону - інсталяцыю "Вэраніка Кастра - мэксыканская красуня". То быў поп-артавы партрэт такой мілай сэрцу кожнага нармальнага беларуса кіназоркі ў натуральную величыню. Кіч чыстай вады і несумненны гіт сезону, ідэялягічны спод якога падмацаваў у кнізе водгукай нейкі Эрнэст Х. з Ослы (Нарвэгія): "Ды быў я ў гэтай Мэксыцы... Так яно там ўсё і ёсьць!"

**ПРЕЗЕНТАЦІЯ НОВАГА АЎТАЦЭНТРУ MAZDA
на вул.Ляшчынскага, 4**

...куды запрасілі і канtryбутараў CD, - была б сумнеўнай нагодай для рапорту ў "Мане". Калі б не адно "але", якое расцяцьшвае душу любога адэ作风нага пешахода.

Тыцице на таго, хто хоць аднойчы не хачеў пасядзець у салёне Mazda 626. Любыя адмазкі пра "пафаснасць" ці "адстойнасць" не прымаюцца. Машына даўно ператварылася з раскошы ў сродак перамяшчэння. Часам нават лепшы за велік.

Таму мы разглядаем запрашэнне CD на прэзэнтацыю новага аўтацэнтру менавіта як індульгенцыю для менскіх актыўістаў, якія толькі падумваюць пра ўласнае аўто.

Падумваюць, але ўжо зараз пачынаюць прымервацца (у прымым і пераносным сэнсах гэтага слова) да машынак.

Прыяжджаюць і прымервайцеся нават і дзеля прыколу!

27.03.05/

**КАНЦЭРТ ФРАНЦУСКАГА
ГУРТА LOUISE ATTAQUE
КЛУБ "РЭАКТАР"**

"Вы б яшчэ сказалі, Placebo ў "Графіці"! -
усклікалі менскія мэляманы, ня верачы
навінам.

А што б вы падумалі, калі б вам сказалі:
сапраўдныя героі будуць выступаць у
даволі сумнёўным клубе*? За
сымбалічныя гроши можна было пачуць
каманду, горача любімую на французскай
радзіме і культавую ў нас.

Азначэнне "фольк-рок" прыстала да Louise Attaque дзякуючы іх
харызматычнаму скрыпачу і гарачай
"гальскай" энэргетыцы. Акрамя французай,
хіба што балканскія цыгане здольныя на
такое заразылівае буйства, і пры tym з
рамантычнай мэлянхоліяй у вачах.

Як шалеў натоўп, калі побач з "мэрсі" пачуў
ад французай "дзякую", мы прамаўчым. Але
гэта было нішто ў парадунанні з наступным
сюрпрызам. З падачы Зыміцера
Вайцюшковіча Louise Attaque засыпвалі
“Я нарадзіўся тут” - ад першага да апошняга
слова па-француску. Паслья гэтага спробы
Зыміцера таксама састроіць зь сябе
паліглота нікога ўжо так ня ўразілі.

* Узгадайце хача б лятаўска-сакавіцкія
чуткі пра СНД-тэарызм у “Рэактары”.

11.03.05/

**АКРЫЦЦЁ ВЫСТАВЫ “ЎБАЧЫЦЬ.
ПАВЕТРА”
МУЗЭЙ СУЧАСНАГА
ВЫЯЎЛЕНЧАГА МАСТАЦТВА**

Што бывае, калі дарослым людзям нешта
стрэльне ў галаву і вынікі творчай кантузії
яны вырашаюць паказаць шырокай
публіцы.

...Народу было шмат, прысутнічалі нават
самі мастакі, чые творы ўдзельнічалі ў
праекце. Кожнаму прысутнаму выдавалі
якасную рэкламную прадукцыю - яркі
насыщены каляндар і поўны каталог
выставы. Але і гэтыя падарункі не моглі
задушыць думку, якая час ад часу мільгала
у май нятворчай галаве. Чаму некаторыя
ўдзельнікі вырашылі, што малююць /
лепяць / фатаграфуюць паветра? Не, ну
зразумела, што былі тут творы, якія,
прынамсі, мелі ходзіць намек на
“лэгkасьць паветра”. Але вазьміце вы,
напрыклад, два шэдэўры заслужанага
дизайнера Уладзімера Цэсьльера.

Выглядаюць вельмі яскрава і глямурна. Але
якое там, нафіг, паветра? Ці мне ўсё ж не
хапіла допінгу, каб адчуць подых чыстага
паветранага напору ад лятаочных рыбаў,
драўляных торсаў, фатаздымкаў
затуманенай долячыні і чырвонага
бумэрангу зь сярпом-молатам? Мне
чамусыці падаецца, што ТАКОЕ наагул не
лятае.

Ці, можа, праблема ў tym, што паветра
патрэбна ўсім без выключэння, а
мастакства - далёка не? Незразумела...
Адным словам, моладзь, вæk на вуліцу. Там
і дыхай: на двары, бляха-муха!

ІМГНЕННЫ ІНСАЙД

ПРАБЕГ АДНЫМ ВОКАМ
ПА КЛЮБНАЙ МУЗЫЦЫ*

Пачнем зь цёмнага боку месяца - з электра-гатычных цемрашальстваў спадара Бубна і спадарыні Шаманкі.

Нават такія людзі на грабуюць Днём Св. Валіка - толькі ў паралельнай рэальнасці дарк-электронікі каляндар вар'яцее і дае збоі дні на тры. Electronic St. Valentine Party адбылася 11.02.05 у тэатральнай арт-кавярні "Грым". Музыка - electro-industrial ад Бубна, тагасъветныя электра-шумы ад рэшты праекту Stereonoise Gallery, новы экспэрыментальны альбом ад Jitters Electra. Відзашэраг - то разрозненыя іншаплянэтнікі, то хыцьцярадасныя савецкія астранауты. У перапынках - брутальная пазія Вішнева, Жыбуля і Джэці ("...У дзетак рэжуцца рогі! Ім траба дапамагчы!"). Расслабіўшыся ў такой свойскай ды хатній абстаноўцы, готы нямала перапужаліся, калі на сцене зявіліся "ШтырхКот" са сваёй сынт-поп програмай.

Індустрыяная вечарына Twilight Realm, што адгрыватала ў "Step" 17 сакавіка, мелася быць міжнароднай.

Атрымалася добра калі міжгародній - дзякуючы наваполацкім гоцік-рокерам La Reine Margot. Можна было суцешыцца хіба тым, што іх саліст зьнешне нагадваў Сэдрыка з Mars Volta. Але іншыя замежныя госьці з Кіеву і Піцеру, відаць, перабытапі краіну, куды былі запрошаныя.

Абязаныя мілітары-пэрформансы кожны ладзіў сам для сябе. Гурт Prophetic Dream абмовтаў сабе ногі скотчам, хлопчыкі дэмантравалі макіяж і манікюр у чорных танах, а дзяўчынкі - s/m ашынікі ды раменьчыкі, а таксама блізуну калеру хакі ад Serge.

Але і тыя, і тыя аднолькава "запальвалі" пад Dromos - самы энэргічны, хоць і "найнежывейшы" за ўсіх жывых выступоўцу.

Прома-група Euthanasia ў ноч з 29 на 30 студзеня адсвятковала два гады. Як павялося, на "Вавілаве". Праўда, на ўсе чатыры пляцоўкі сілаў у Euthanasia не хапіла, яны ўзяліся толькі за звыклья Techno і Psychedelic Trance.

Нечаканы house танцпол быў акупаваны дыджэямі Лэнкам і Лосевым, а цалкам чаканая, але не зусім удала прыткнутая ў закуток пад сходы d'n'b, breaks&electro пляцоўка - прома-групе Electrokids. У выніку атрымалася амаль што зьменшаная версія Open Air на Баравой, за якую, калі вы яшчэ памятаеце, таксама трэба дзякаваць хлопцам з Euthanasia. Найбольш уразлі псыхадэлічны бод DJ Гаўрыла на транс-поле і суровы "бакінскі камісар" DJ НЭМО на драм-пляцоўцы, а на house-party - танцы дыджэя "эмсі" на стале, ды яшчэ чытаючы "эрлакі", ды яшчэ "топлес", ды яшчэ пад дзіцячыя плыткі, зьведзеныя з танцавальнімі трэкамі.

Такая самая раскладка, толькі бяз хаўс-весялухі, пайтарылася на глябальнай ANOMALIA-паці (26.03.04), але гэтая "выбухнула" яшчэ грамчай: напрыканцы ночы політыленавыя фіранкі віслі лахманамі, са столі падала плітка, а пад раніцу началі вылятаць і вонкі.

Гэткі ўраган выклікалі госьці - дыджэй Эрык на першым паверсе і немец Arkus P. на другім. Унізе агаломшаныя аматары драму не пасыпвалі сачыць за рухамі аднаго з найвялікіх "дрэсроушышак" вінілай у СНД - гукавыя сцяжынкі плытак ён завязаў проста марскімі вузламі.

А наверсе нараджалася самае што ні ёсьць "жывое" тэхна. Аркус так натхнёна імправізаваў са сваімі працэсарамі ды сэмплерамі, як змог бы ня кожны афрыканскі ці японскі бубнач. Хто не рашыўся прыйсьці - плачце ды перачытвайце папярэджаныне Аркуса, надрукаваное на фляеры: "Большую частку майго жывога выступу нават пайтарыць потым немагчыма". Тыя, хто не вытрымліваў тэмпу, ішлі адпачываць пад "грыбкі", што упрыгожылі сцены транс-пляцоўкі - флюарадызайн заўёды руліць! Тым болей што дзякуючы актыўістам з адмысловымі маркерамі ў кожнага быў шанец засвяціца на танцполе - у прымым сэнсе гэтага слова.

Адыграўшы на ўсіх "эўтаназіях", для сябе Electrokids прыхавалі амаль што хатнюю па маштабах *OtkudaZvuk*-вечарынку (Step, 18.02.2005).

Тут таксама не абыйшлося бяз госьця - харкаўчаніна DJ Invah з абаильнай гіповай зньенасцю і не банальнаі калекцыяй "драмаў", "брэйкаў" і "рагамафінаў". Акрамя таго, камандаваць парадам паставілі надзвычайна крыклівага, хоць і крыху бесталковага "эмсі", што да самай раніцы нагадваў падвяльным клябэрам, дзеля чаго яны сюды прыйшли - хто ў ладкі папляскаць, хто ножкамі патупаць.

* Паколькі рэдакцыя CD шчыра падставіла сваіх чытачоў, забіўшы на выданьне CMI цягам 2-х месяцаў, дадзены інсайд - спроба рэабілітавацца за ўсё тое, ПРА ШТО ВЫ НЕ МАГЛІ ПРАЧЫТАЦЬ УВЕСЬ ГЭТЫ ЧАС.

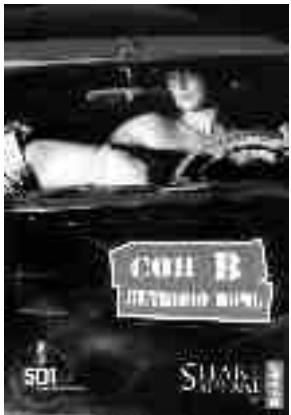
тоды

ТЭКСТ:
ТАНЯ КЭЛІ

БАРАЦЬБА ЗА ПАЧЭСНАЕ
МЕСЦА Ў НАШЫХ ШАФАХ
ШТОДЗЕНЬ ПАТРАБУЕ ЎСЁ¹
БОЛЬШЫХ ВЫДАТКАЎ. VIP
ЗЬЯУЛЯЮЦА Ў ЯКАСЬЦІ
РЭКЛАМНЫХ МАДЭЛЯЎ,
КУЛЬТАВЫЯ ДЫЗАЙНЭРЫ
ЗДРАДЖВАЮЦЬ КУЦЮРОУ З
ТАННЫІМІ МОЛАДЗЕВЫМІ
ЛЭЙБЛАМІ. И ЯСНА, ШТО НЕ
ЗА ГАЛІМАЕ “ДЗЯКУЙ”:
ЛАЎРАЎ ВЫНАХОДНІКАЎ И
ПЕРШАПРАХОДЦАЎ
ПРОСТАМУ ПАКУПНІКУ ЎЖО
НЕДАСТАТКОВА ПАД
ГЭТЮ ЛАВАЧКУ
132-ГАДОВАЯ МАРКА
LEVI'S, ЯКАЯ Ў 2004 ГОДЗЕ
КАНЧАТКОВА СТРАЦЛА
СТАТУС “УНІФОРМЫ
ЦІНАЎ” И НАБЫЛА 2,2 МЛРД.
ПАЗЫКАЎ, НАРЭШЦЕ
РАШЫЛАСЯ НА СТРАШНАЕ -
РЭБРЭНДЫНГ.

шэксцэлір ч ўежбнсах

БРЭНД СІВІЙ КАБЫЛЫ

За апошнія некалькі год Levi's абскандаліўся як мае быць. Узяць хоць бы разборку джынсавага піянэра зь сеткай брытанскіх крамаў TESCO, якая наладзіла масавы продаж "шэрых" джынсаў на сваіх паліцах. Нягледзячы на станоўчу вынік судовага працэсу, недзе з 1997-га продажы Levi's катастрофічна пакаціліся ўніз - напрасткі да маркетынгавага крызысу.

Напаскдзілі і нядалёка рэкламныя заходы. У Вялікабрытаніі "фэйсам" рэкламнай кампаніі маркі стаў Тоні Блэр. У выніку па ўсёй патэнцыйнай моладзевай аудыторыі брэнд пачаў асасывацца з падмаладжаючыміся кансерватарамі "паслясяродніх" гадоў. Запуск лініі Levi's Strauss Signature, разылічанай на ніжэйшыя коштавы сэгменту рынку, і джынсы, аздобленыя золатам, становішча ня надта ўратавалі. З фабрык Levi's былі зволненныя больш за 2000 чалавек, вытворчасць перанесеныя з месца нараджэнняння дніму ў краіны "трасцяга савету". Маўляў, джынсы, зробленыя ў ЗША, ня ўстане кантураваць са шмоткамі, зъяланымі па-хуценъкаму ў Гуанчжоў. Але ні фітнэс, ні антыцэлюлітныя праграмы лэйблу не дапамаглі; давялося адважыцца на плястычную аперацыю - рэбрэндынг.

SHAKESPEARE BY LEVI'S (ЦІ НАДВАРОТ)

Усе разумелі, што гэта павінна быць ня новая абгортка старога фуфла, а нейкае абяцанне сьвежай "Неўміручай Ідэі" з новай якасцю. Быць праста сынонім слова "джынсы" надакучыла, а стаць увасабленнем тэзысу "мы - моднае адзен'не" дыхалкі не хапала. Такім чынам, па натхненіне давялося зьвярнуцца да брэнду, што таксама жыве стагодзьдзі, але стагодзьдзямі ня страчвае сваёй актуальнасці - да Ўіла Шэкспіра.

У ідэале рэбрэндынг - рэвалюцыйны для кампаніі рэкламны канцэпт. Але людзі пакуль ня носяць празрысты плястык, таму Levi's даводзіцца агрэйдзіць свае ж ранейшыя напрацоўкі. Levi's 501 - эпахальная мадэль, амаль дакладная копія першых шахцёрскіх джынсаў Леві Страўса (адно што ў тых яшчэ былі на поясে гузік для помачаў), адгукаеца на мянушку "самая модная рэч XX ст.". Зьяўліся яны яшчэ ў 19 ст. і зваліся тады "waist overalls"*. Сёння Levi's 501 - зноў у галоўнай ролі, на гэты раз у эпізоде п'есы "Сон у летнюю ноч". Адно што імя крху зъяўмілася - Anti-form. Іх слоган "Ні памер, ні сылюэт ня маюць значэння" пазбаўляе штонікі ранейшай залішняй знакавасці і паціны. І выдатна пасуе да павальнай зарастаючых тлушчам Эўропы ды Амэрыкі. А "шэкспіраўскія жарсыці" - да сучасных моладзевых проблемай. Маўляў, ня можаш скінуць дзясятак-другі кілёт і нікому не падабаешся - стаўся да гэтага з гумарам. Кахай како заўгодна, напінай што заўгодна, - і будзе табе шчасце. У выніку чароўныя штаны дапамагаюць лепей адаптаваць да рэчаіснасці ня толькі рымаваныя "загоны" дзядзькі Ўіла. Яны і неўтаймаваному generation N ненавязыліва падказваюць: make love, бо імідж - нішто... Прынамсі, капі гэта ня імідж ад Levi's.

Канечнэ, "лівайсы", як дасьведчаныя сэрфэры, мараць падняцца на хвалі папулярнасці шэкспіраўскай тэмы. З-за шматлікіх экранізацыяў і паубіяграфічных стужак кшалту "Закаханага Шэкспіра" ды "Рамэа і Джульєты" прозівічча сярэдневяковага драматурга ведаюць нават тыя, хто ў ТЮГ ніколі не хадзіў. Мабыць, маневіта таму рэжысэрам усёй дзеі быў абранны Ноам Муро**, уладальнік двух "Канскіх ільвоў" і адной "Клю"***. Здаецца, такі таварыш сапраўды здолее аўяднані два розныя съвестаўяўленні: шмоціну, што была гарніцкай робай, і тэатральную легенду.

Муро ўжо зараз абвесціці, што пойдзе па шляху эклектыкі: чароўная казка ператварылася ў сучасную гарадzkую love-story. Рамантыкі, апранутыя ў вытанчаныя доўгія строі - у джынсы, міні, камбезы ды стракатыя цішоткі. Але аўтарскія дыялягі, паводле фэшн-аглядальнікаў, "зноў набываюць першапачатковую съвежасць". Яшчэ б яны не набывалі!

Старт новай кампаніі адбыўся 14 лютага. Сымбалічна - стары брэнд гэтак жа сама марыць пра любоў і прыхільнасць, як кожны з нас. Пря даўно стражаную прыхільнасць пакупнікоў.

* "Waist Overalls" - прыблізна з анг. - камбез да пояса.

** Ноам Муро - уладальнік двух "Канскіх ільвоў" і адной "Клю"***. Слачатку ён быў вядомы выключна як рэкламшык, але ў 2004-м падпісаў пагадненіе з кінакампаніяй DreamWorks. Зараз Муро мaeцца ставіць для яе раман Дагласа Коуплэнда "Нармальных сеm'яў не бывае". Яшчэ раней ён зъбіраўся там жа рабіць працяг "Званка", але нешта яго творчая душа не падзяліла з кірауніцтвам.

*** "Клю" - вядомыя ўзнагароды за кіна- і друкаваную рэкламу.

НЯ ТРЭБА ЛЯ-ЛЯ!

Як там у Лойд-Уэбзера?

Джынсавым лэйблам у старых нагавіцах стала нешта цеснавата. Так і цягнуць лапы да “шырокай аўдыторый”, якая раней збольшага практиковалася на прэт-а-партэ. Напрыканцы лютага Diesel пасправаваў скочыць вышэй галавы: у рамках новай стратэгіі разбрэнднігу марка дэбютавала на NY fashion week. Сымех сымехам, а крэйзітары загарэліся цздзяй: “зараз мы як створым рэвалюцыйна новае ўражанье ад брэнду..”

Па натхненіне для вясенне-летняга сезуна марка пайшла на так далёка, як браты па цэху зв Levi's. Замест шаксьпіраўскіх жарсыцяў Diesel абраў больш танны і блізкі народу варыянт драматургіі - мюзыкал. Створаны па яго канонах новы рэкламны ролік “The Future” - гэта аптымізм 1960-70-х, калі будучыня яшчэ бачылася съветам бязьмежных магчымасцяў і было дахалеры надзеяў на новае жыццё. Працаў над ролікам тандэм глямурнай брытанскай фатографіі Elaine Constantine (яна засцяяцілася падчас распрацоўкі рэкламы для статуснай вадзічкі EVIAN) і амэрыканскага харэографа Michael Romy.

Праца рабілася ў Бузнас-Айрссе.

Новую калекцыю Diesel ахрысьцілі “Suburbs of Utopia”*. Напхалі туды ўсяго: і дынамікі, і каляровай эмацыінасці, і рэтра-футурызму. На сайдзе маркі можна прагледзець парачку вясёленкіх мультоў**, што прапануюць аўтарызованую мару аб “гарадzkіх пэйзажах” і краявідах будучыні.

Але той разбрэндніг прэтэндуе на толькі на тое, каб прасунуць клясычны “джынсавы” брэнд на патасныя подыёны. New Diesel бязь ценю сыціласці** заклікае ісці “вернымі шляхам”. Здагадваецца, чым? На www.diesel.com зьявіліся нават афішы кшталту тэатральных, толькі з вопраткай у галоўных ролях. Дарэчы, калі каго цікавіць: квіток на супэршоў можна набыць тут жа.

* “Suburbs of Utopia” - з анг. “прыгарады ўтопіі”.

** Мульты - мура нейкая, а вось шмоткі - нішто сабе.

*** Дарэчы, наконт сыціласці. Фірма Pony амаль паралельна з Diesel запусціла ў вытворчасць новую лінію адзення з абсалютна дэбільнай (у добрым сэнсе гэтага слова) рэкламнай кампаніяй. Даставака азнаёміцца зь іх плякатамі: “Бягун-курэц”, “Цяжарная баксэрка” ці “Дзіця ў пірсынгу”. Мэнеджменту Pony падалося, што прэтэндаваць на лаўры Adidas ім не з рукі, таму сыціла бамбанулі трэшык з месэджам “Супраць спорту” і “Непавага да спорту”. Сыцябуцца з самага съятога, гады!

МИР, ДРУЖБА, ЖВАЧКА

модныя загоны - хто, з кім, дзе і чаму?

А ЯК ТЫ ДА МЯНЕ СТАВІШСЯ?

Джон Гальяна вырашыў ці то прадэманстраваць сваю любоў да заснавальніка Dior (усе ж такі асноўны працаадаўца), ці то съцебануцца зь яго. Ён стварыў для моднага Дому новую калекцыю паўсядзённых рэчаў, якія - ад шлёпак да папяльнічак - “упрыгожы” фразай “I love Dior”.

PERSONAL МЭНСАН

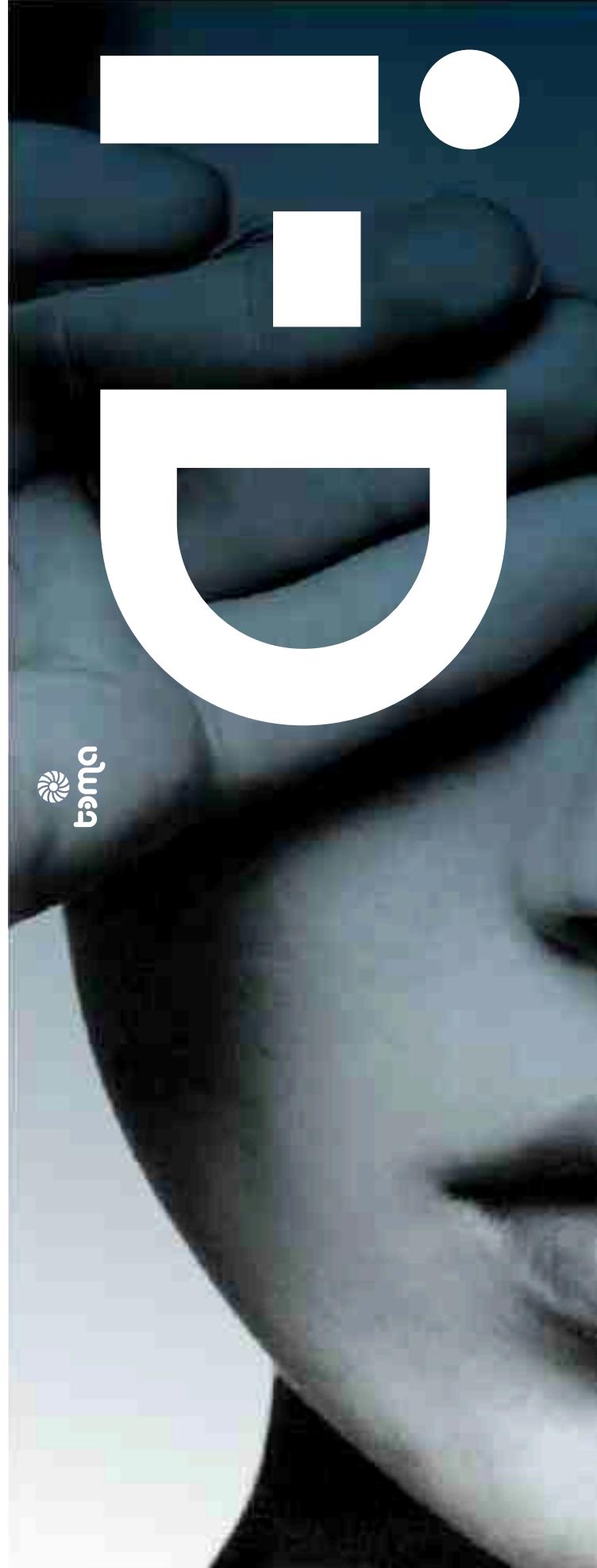
Сыходзяцца ня толькі супрацьлегласці. Vivienne Westwood, вядомая на ўесь съвет сваімі вычварнімі ідэямі цётка, і сьпявак Мэнсан з такім жа іміджам знайшлі адзін аднаго. Вівіен узялася пашыць для ягонай няўсты Дзітэ шлюбную сукенку, а Мэнсан напінае халіўныя строі яе дызайну на канцэрты і дазваляе карыстацца кампазыцыяй “Personal Jesus” падчас паказаў VW.

ЖЫЦЬ НЕ МАГУ БЕЗ САЛОДКАГА!

Скандалыны лэйбл French Connection UK пачаў калісці сваё шумнае станаўленне ў съвеце моды на гульні словаў “FCUK - FUCK”. Калі гэта ўсіх задрала, ён выйшоў на наступную ступень у съледаваньні вядомаму закліку “Sex, Drugs, Rock-N-Roll”.

Яшчэ напрыканцы восені 2004 году съвет пабачыла стужка “Слаёны пірог” рэжысёра Мэцью Вона (ён муж Клаўдii Шыфэр). У фільме назва бранду FCUK раптоўна зявілася на абортцы наркты, набыўши такім чынам доўгачаканы новы сэнс.

Па сюжэце падзеі фільму адбываюцца ў будучыні, калі кожны можа набыць той “парашочак FCUK” у аптэцы. На выпады абуранай грамадзкасці рэжысэр адказвае, што ён меў на ўвазе “fuck cocaine”, маўляў, “сам я ні-ні. І людзям ня раю”.

БЭМФ

Дзінтар

“СМАЙЛІК”, СТАРЭЙШЫ ЗА ІНТЕРНЕТ

тэкст:
АЛЕСЯ СЕРАДА

ПАВЯРНУУШЫ I-D НА 90
ГРАДУСАЎ, АТРЫМАЕШ
ПРЫЖМУРАНЫ “СМАЙЛІК”. НА
ПРАЦАГУ ЎЖО 25-ЦІ ГОД
ЛЮБАЯ, НАВАТ САМАЯ
КАПРЫЗЛІВЯ МАДЭЛЬ,
ЗДЫМАЮЧЫСЯ НА ВОКЛАДКУ
АДНАЙМЕННАГА ЧАСОПІСА,
ВЫМУШАНА ПАДМІРГВАЦЬ
ПРАВЫМ ВОКАМ - ПА УЗОРЫ
СЫМБАЛЮ. ДВА З ПАЛОВАЙ
ДЗЕСЯЦІГОДЗІІЎ ЎСЕ
МОДНЯЧА ЧАСОПІСІ ПАЦХУ
ТЫРАЦЬ ІДЗІ Ў I-D, АЛЕ ХІБА
ХОПІЦЬ ІМ СЫМЕЛАСЬЦІ
ПРЫДУМАЦЬ НЯ ГОРШ?

УПЁРТЫЯ НЯВЫПЕРТЫЯ

Больш за трыццаць гадоў таму Тэры Джонса ледзь ня выперлі з прэстыжнага дызайнэрскага каледжу. “Вы падобныя не да студэнта-дизайнеру. Вы падобныя да студента-мастака”, - намякнулі яму выкладчыкі.

Са скрыпам скончыўшы каледж, Джонс цягам пяці год з бляскам руліў брытанскім Vogue. Пакуль, з прычыны поўнага апапсення часопіса, ня выгнаў адтуль сам сябе і не заняўся... панкаўскім самвыдатам (кормячыся пры гэтым халтурай у італьянскіх дызайнэрскіх агенцыях). Амбіцыйны фотамастак Нік Найт, на некалькі год маладзейшы за Тэры, адночы таксама ледзь ня вылецеў з мастакай вучэльні. У адной са сваіх работ ён выкарыстаў паштовую марку з выявай карапевы, перавярнуўшы яе. Гэтага аказалася дастаткова для выключэння: на карапеву ў той час можна было глядзець толькі пад строга пазначаным углом.

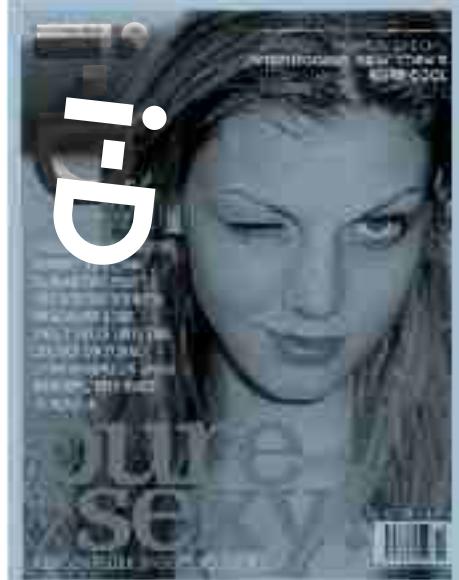
А ў 1982 годзе малады і нікому не патрэбны фотограф прыйшоў да рэдактара сумненага панкаўскага фэнзіна і папрасіў дапамагчы. Першую кнігу Найта ніхто не хацеў друкаваць, бо яна была прысьвеченая дрэскоду брытанскіх скіноў. У выніку Найт праруліў невядомаму тады часопісу i-D славу, а таксама аказаўся адным з сотняў DIY-геніяў, якім Джонс выпісаў пущёўку ў людзі. Спачатку ў сьвет мас-мэдышы, потым - у колы высокай моды, а зараз - у пантэон наўяўлікшых фотамастакоў сьвету. Сам містэр Джонс у гэтым пантэоне ўжо 25 год займае трон Зэуса. А яго панкаўская дзетка вырасла ў пайтаракіляграмовы глянцевы томік.

МАДЭЙРА ХАРДКОР

Тэры Джонс быў, напэўна, першым чалавекам на Зямлі, які зразумеў: дзіваццты юных маргіналу і нефармалау і ёсьць мода. Куды больш цікавая, чым лініі адзення ад прызнаных куцюроў. Е ў 1980 годзе ён узяўся рабіць часопіс - наватарскі і дзіка далёкі ад камэрцыяйнай выгады. Фотографы i-D знаходзілі сваіх індывідуалістычных ахвяраў на вуліцы. Першыя нумары часопіса былі прысьвечены панкам і готам, а пад фоткамі самых вычварных пэрсанажаў даваліся і кароткія характеристыкі: “Яго завуць Марк. Яго пінжак ад сястры, яго цішотка з Зымбабве. Людзям не падабаецца, як ён выглядае”. “Яе завуць Скрабэр, яна слухае панк. Ня любіць дождж, бо тады яе іракез можне і не стаіць”. Гэты фотажанр пачалі называць “straight-up” - фотапартрэты вулічных моднікаў, падобныя да паліцэйскага дасце. З гэтага пачаўся i-D: тут не шукалі моду на подыюмах, яшукалі на вуліцах і ў клубах, не зважаючы ні на рэкламадаўцу, ні на аплачаныя імі ж прадказаныні трэнд-уточарау.

Зь цягам часу панкаўскі фэнзін набраўся моць і запатрабаваў славы, глямуру і бабак. І таму рашэнніе прадацца ў 1984 годзе выдаўцам саліднага Time Out magazine было толькі да лепшага - колеры сталі ярчэйшыя, мадэлі на вокладках - больш знакамітныя.

music

1984. НАСУПЕРАК ОРУЭЛУ

"Дызайн ня варта ўскладняць", - заўсёды казаў містэр Джонс. А адзін зь яго памочнікаў пацвярджаў: "Бывала, калі мы забывалі ў рэдакцыі нейкія паперы, дакумэнты ці сямейныя фоткі, у наступны раз іх можна было знайсць ў афармленні новага нумару". Шрыфт друкаркі, вёрстка абрыйкамі, накіданымі адзін на другі, - фірмовы знак ранніяга i-D. Зарааз гэта называеца "instant design" - "імгнены дызайн", дзе тэкст - таксама элемэнт дэкору. "Я заўсёды арыентаваўся на лянівых чытачоў, якія, як і я, ня любяць чытаць", - тлумачыць Джонс.

А тыя, хто пераадольваў лянату, чыталі тое, пра што ў сімурнія 1980-я і паразмазуляць звычайна не было з кім. "Нашто Бог стварыў геяў? Каб было каму браць таўстых дзевак на дыскатэкі". Ці, напрыклад, інтэрвю з ахвярай плястычнай хірургіі: "Толькі ўспомні пра плястычнага хірурга, што весела перапраўляў абрысы свайг жонкі, як толькі яны яму надакувалі!" І побач - каштарыс: "Бровы - 1390 фунтаў, нос - 1800". Ці знакамітая фота сыліконавых цыцак пятага-шостага памеру на №06/88. "На бойся паддымуць іх, бэйбі!" - і пышчотна-ружовыя сферы падымалі мадэльку ў неба. Героямі i-D рабіліся самыя буйныя хуліганы лёнданскай арт-багемы - ад бабці Вэструд да вычварэнца Джорджа. А побач з імі - нікому не вядомыя фанаберыстыя клябэры і фрыкі: анархісты з партрэтамі Мао на сцінах; гей-прастыуткі, што ў душы марылі пра кар'еру дызайнераў; грынпісаўцы ў сукнях з травы і капелюшах з моху; "каляровыя" хлопчыкі ў мультыкаляровых прыкідах, яшчэ не разбэшчаныя нью-скульным "адысадам".

"ВАР'ЯЦТВУ СЪМЕЛЫХ ПЯЕМ МЫ ПЕСЬНИНО..."

Гарэзльвіа дэяцінства засталося ў мінульым. У свае дваццаць пяць i-D выглядае амаль такім самымі затлусцельнымі глянцамі, як і Vogue з Vanity Fair. "Зарааз мы хочам быць глябальнімі, таму галоўнае - выразнасць і камунікабельнасць. Мы не імкнемся "грузіць" чытача", - кажа Джонс і мае на гэта поўнае права. Чаму б і не адпачыць, калі чорная справа зроблена: найпрыстойнейшыя "глянцы" дауну набраліся ад i-D усялякага гаўна. Напрыклад, дызайнэрскіх пантou: паадразаць мадэлямі головы туўпымі нажніцамі, размалываць флямікамі і наляпіць у тры спілі ўпярэмешку з налепкамі - вось гэта мастацтва! А на саме бачанне месца паставіць якога-небудзь гнілазубага Goldie ці Мадону зь нявыскубанымі бровамі і вытручанымі дрэдамі (правакацыйныя здымкі таксама заўсёды былі фірмовым знакам i-D). "i-Дзялісты" і зараз не саромеюцца сваіх "бзікаў". Напрыклад, Нік Найт выцягнуў на сьвет божы поўненъкую мадэль Соф'ю Даль, чые кругленкія формы - бальзам на раны патэнцыйных ахвяраў гербалайфу. "А я ж насамрэч зусім не такая таўстая!" - плачатаць мадэлька, разглядываючы свае першыя фотасэсіі ў часопісе i-D №3/1997. "Здымак яе - усё адно што разбурыць апошнія табу моды", - напісаныя ля здымка. І калі ты жадаеш праславіцца дзякуючы i-D - будзь гатовая і не да такога жорсткага хардкору.

"ПРЫГОЖЫ, ЯК ИКАНАСТАС..."

"Біблія моды" - кажуць пра i-D. Ці "іканаграфія стылю", ці "съвяшчэнная карова дызайну". А Джонс з камандай зусім не саромеюцца свайго культавага статусу: то спэцыялпак i-D Bible падрыхтоўць, то зборнік дызайнэрскіх прыпавесцяў і фотапасальмаў "Learn And Pass It On" надрукуюць. Галоўная дорма - "Fashion is the way you walk, talk, dance and prance". "Мода - гэта тое, як ты ходзіш, гаворыш, танчыш і выпендрываешся", а зусім ня тое, дзе ты гэта купляеш і колькі гэта каштуе. Калі для вас мода - выключна дэфіле прылізаных котачак, то вы адстали ад яе ня менш як на 25 год. "Калі я малываю, я выціраю свае пэндзлі аб джынсы. Яны ніколі не трапляюць у пральную машыну і з цягам часу рабіліся прыгажэйшымі, - признаецца зараз Тэры Джонс, нязменны арт-дырэктар i-D, 60-гадовы судзьдзя выбітных дызайнэрскіх конкурсаў. - А яшчэ апранаў ірванае футра навыварат, каб праў здзіркі ў падкладцы былі бачныя нумары на яго выкрайках.." Бачыць прыгоже ў выродлівым і стыль у неахайнасці - гэта таксама мастацкі дар. Менавіта таму амбіцныя праект Terry Jones называўся "fashion magazine #1", нават калі яшчэ выходзіў накладам 2000 асобніку і каштаваў 60 пэнсаў.

i-D 1980-х любоўна адлюстраваў чорна-белыя фэтышызм постпанку і вясёлкавы глямур постдыска, i-D 1990-х навесці ярлыкі і харктэрныя фенечкі на брыт-поп, джангл і эйсыд-хаўс. Поп-музыка была галоўнай крыніцай натхнення для i-D - Шадэ і Кайлі Міног, Мадона і Б'ёрк зьяўляліся на яго вокладцы яшчэ задоўга да таго, як іх здымкі пачалі каштаваць часопісам астранамічных сумав. Але і зараз тая ж Б'ёрк не ўпускае шанцу пісануць для i-D які-кольківек артыкульчык у якісці кантынтуара. Адораных дылетантаў тут заўсёды прымаюць з распачцётлімі абдымкамі. Можна ставіцца да fashion-часопісаў як да надуманай паказухі, можна як да танных пантou, а можна і як да высокага мастацтва. І як у супраўдным мастацтве тут ёсьць андэрґраунд - Tank, Blow, AnotherMagazine, ёсьць мэйнстрим - Vogue і Elle, ёсьць папса - Cosmo, ёсьць клясыка - як вы думаеце, хто?

і-ДЭОЛЯГІ і-ДЭАЛІСТЫ
што здараеца з тымі,
хто пачынае ў i-D

PERRY HAINES -
адзін з заснавальнікаў i-D.
Вынайшаў імідж для
Duran Duran і прымусіў
увесь Альбіён фанацец
ад "новых рамантыкай"
- экспэнтрычных сынт-
поп праектаў кшталту
Spandau Ballet. Пазней
заняўся мэнеджментам
Portishead, Neneh
Cherry, Massive Attack,
Tricky etc. Гэта ён
прапанаваў кампаніі
Dr. Martens фарбаваць
іх знакамітую армейскія
боты ў каляровыя
плямы. Да складанай, Perry
пераканаў іх, што ад
гэтага ні панкі, ні скіны,
ні іншыя аматары
стылю мілітары не
разълюбіць боты.

JUERGEN TELLER -
фатограф, прызнаны
майстар фотапартрэту.
Пачынаў з
андэрґраундных Cocteau
Twins і Sinéad O'Connor,
працягваў з Nirvana і
Björk. За сваю амаль
20-гадовую кар'еру
зрабіў працы
на ўсіх ліку
знакамітага Go-Sees.
Гэта была сэрэя фота
нікому не вядомых
мадэляў, што ўпершыню
прыходзяць у дом
знакамітага фотографа
і аказываюць пад
прыцэлам яго апарата,
не паспяшыўшы
пераступіць парог.
Яго фотамузай лічыцца
Kate Moss - яны
пазнаёміліся, калі ёй
было толькі 15. Іх
плённа супрац
працягваеца і дагэтуль.

MATTHEW COLLIN -
журналіст і літаратар.
Даследаваў хаўс-
культуру і напісаў пра яе
кнігу "Altered State:
The Story of Ecstasy
Culture and Acid House"
(“Змененая
съядомасць: гісторыя
экстазі і зісьд-хаўсу”).
На пытаныні, ці
спрабаваў ён сам
пігулкі, на якіх гэтая
культура трывалеца,
красамоўна
адмоўчаеца.

ігэр·лсгір

УСЁ ПРЫДУМАНА ДА НАС?

ТЭКСТ:
ПАША ПРАТАСЕНЯ

ЭЙНШТЕЙНА АДНОЙЧЫ
СПЫТАЛІ, ЯК, НА ЯГО ДУМКУ,
ЗЬЯЎЛЯЮЦА
ВЫНАХОДНІЦТВЫ, ШТО
ЗЬМЯНЯЮЦА СЪВЕТ. “ВЕЛЬМІ
ПРОСТА, - АДКАЗАУ ЁН. - УСЕ
ВЕДАЮЦЬ, ШТО ЗРАБІЦЬ ГЭТА
НЕМАГЧЫМА. И РАЛТАМ
ЗНАХОДЗІЦЦА НЕЙКІ НЕВУК, ЯКІ
ГЭТАГА НЯ ВЕДАЕ. ВОСЬ ЁН И
РОБІЦЬ АДКРЫІЦЦЁ”.

..LIKE THEY DO ON THE "DISCOVERY"-CHANNEL

Першыя, хто здагадаўся рабіць бізнес на ідэях, даўно зарабілі свае мільярды. Так зъявіліся банкі ідэяў (Б).

Актыўна пладзіца БІ началі ў эпоху механізацыі вытворчасці: калі ў працаўніка лёнданскага цэху часоў прымысловай рэвалюцыі зъяўлялася ідэя, як палепшыць ККД станка, ён ішоў да шэфра. Яму башлялі, а ідэю пачыналі юзаць. Потым стварылі книгі прапановаў. Съледам падключыліся навуковуцы. Штатскі Нациянальны навуковы фонд (ННФ) - той жа БІ, але вышэйшага дзяржавнага ўзроўню. Створаны ў 1950-м Кангрэсам, каб «паскарцаць навуковы прагрэс, паляпшыць здароўе нацыі, колькасць далараву ды вэлфэр, а таксама забясьпечваць дзяржбяспякью...», сёняня ННФ мае гадавы бюджет у \$ 5,5 млрд. Ён фінансуе амаль 20% каледжаўскіх і ўнівэрсітэцкіх вынаходніцкіх праграмаў па матэматыцы, камп'ютынгу і сацыяльных навуках. ННФ - адзіная дзяржавная агенцыя, што падтрымлівае вынаходніцкі працэс ва УСІХ сферах фундамэнтальнай навукі ды інжынэрый, апроч мэдыцыны. Таксама бяруцца ў абарону «high-risk, high pay-off» ідэяў, якія сёняня - нібыта сайнс-фікшн, а заутра - факт. Каб даведацца, як гэта працуе, дастаткова разок паглядзець «Science Night» па «Discovery».

ТОПАВЫЯ ВЫНАХОДНІЦТВЫ, ДА ЯКІХ ПРЫКЛАУСЯ ННФ:

- Пашыраны і паскарэнны Сусьвету: у 1998-м каманда астрономаў стварыла кардынальную новую карціну галактыкі - была пачверджана ідэя, што пасыяя Вялікага Вубуху Сусьвет няспынна павялічваўся;
- **The Internet:** першая мадэль уяўляла сабою спалученіе незалежных сетак Перадавой агенцыі вынаходніцкіх пражэктаў АПРАНЭТ і зъявілася ў 1977 г.;
- Таксама безыліч далараву было спушчана на адкрыццё камп'ютарнай анімацыі, графікі, віртуальнае реальнасці і нанатэхнолёгіяў.

НЕ ПРАПУСЬЦІ БАНКУ

Але гэта - навука. Для простых съмяротных прыдумалі спэцыяльная банкі прыкладных ідэяў. Іх можна падзяліць на камэрцыйныя і аматарскія. Амаль заўсёды людзі адпраўляюць свае ідэі ў банк, калі: 1) няма грошай, каб раскручваць; 2) ня ведаюць, як раскручваць; 3) ёсьць больш важныя справы. Камэрцыйныя прымаюць толькі запатэнтаваныя ідэі - калі нехта іх набывае, аўтар атрымлівае «аўтарскія», а банк - адсотак. «Аматарскія» БІ - гэта куча-мала. Вар'яцкія пражэкты, гіпотэзы, часам фікшн... Тут усе задарма.

Калі 30 чэрвеня 1984 г. у Менску афіцыйна адкрыўся мэтрапалітэн, там таксама быў створаны БІ, які хутка пачаў прымаць прапановы ад насельніцтва. Нехта прынёс ідэю, як зберагаць энэргію ў метро: калі людзей няшмат, эскалятары трэба адключыць. Дзе ён і што з'ім зараз - невядома.

“МАГНУМ”. ЗРОБЛЕНА Ў БССР

У Беларусі існуе Канцэпт разывіцця систэмы аховы інтэлектуальнай маёмысці на 2004-2005 гг. Але! Каб беларусу запатэнтаваць сваё вынаходніцтва ў Японіі, Штатах, Расеі ці краінах Зіропы, патрабна імя менш за \$ 20 тыс. Рызыкоўная інвестыцыя, калі ўлічыць, што толькі 20% тэхнічных ідэяў здольныя даць пэўны «рэзультат» і яшчэ калі 20% - частковая акупіць страты. Зы іншага боку, патэнтаваць толькі ў Беларусі імя мае сэнсу. Адна з самых вядомых баек на тэму датычыцца МАЗ-2000. **Перабудова**, які выбухнуў на Парыскім аўтасалоне ў 1988-м. Вельмі хутка канцэрн Renault нахабна зъяўлязіў ідэю «Перабудовы» (кабіна з роўнай падлогай) у новым «Рэно-Магнум». Пытаўненне: навошта было патэнтаваць ідэю ў Саюзе?

ПА СЧЛЯДАХ БІЛІ

Але калі ёсьць добрая ідэя, лепш прыберагчы яе для сябе. Сяргей Брын (экс-масквіч) сустрэў Лары Пэйджа ў Стенфордзкім універсітэце ў 1995-м. Спачатку хлопцы ня вельмі спадабаліся адзін аднаму, але іх інтарэсы супадалі: спэцы ў праграмаванні, яны цікаліся праблемай пошуку інфармацыі ў вялікім масіве. За тры гады супрацоўніцтва ідэю раскручнулі і стварылі нешта прынцыпова новае для сваго часу. Памыкаліся па кампаніях, але «засікаўленых» не знайшлося. Думалі ідэю прадаць, ды своеасобна спахапліліся. І лімашанцавала. Шанец зваўся Эндзі Бэхтольшам і быў, як кажуць у Крэмніевай даліне, angel-investor. Ледзьве зірнушы на дэмку, ён спытаяў, на чыё імя выпісваць чэк. Так зъявілася Google Inc. Потым быў офіс-гараж у лепшых традыцыях Біла Гейца і бэта-праект пашукавіка Google. Аднойчы хлопцу ледзь не папёрлі са стэнфордзкай магістратуры, бо бэта-сайт гугла «хаваў» палаву рэсурсаў універсітэцкага трафіку. Гуглаўскі софт забясьпечваў сэрвіс адначасовых падлікаў літаральна за долю сэкунды. Хлопцы стварылі новую тэхналёгію PageRank™, якая ацэньвала пабудову вэбу і вырашала, якія старонкі самыя важныя. Зарас Брын і Пэйдж мільярдэры, а напамін «бэта» зьнік з сайту Google 21 верасьня 1999 году.

ПРЫЁМЫ СУПРАЦЬ ЛОМА

У эпоху масавай перавытворчасці ідэяў нешта арыгінальнае систэматычна прыдумляюць толькі ў адной сферы - у АД. Ды і куды ім падзецца? Рэкламшчыкі павінен уцюхачаць спажыўцу яшчэ адны шкарпеткі на гідрападшэве, цукерку «смакчы-кусай» ці чарговага г*нага коніка. Як яны гэта робяць? Далей - ТОП 5 креатарскіх методык, якія дапамагаюць зьніць мазгі з ручніка.

1. штурм мазгой

Кажуць, мазгавы штурм (brainstorming) першымі началі выкарыстоўваць яшчэ вікінгі. Калі іх ладзідзяя трапляля ў шторм, на палубе зьбіраўся ўесь экіпаж - ад юнгі да капітана. Усе па чарзе прапаноўвалі свае способы выратавання, прычым пачынаў юнга - гэта выключала магчымасць уплыву аўтарытэтату на меркаваныя малодшыя. А ў XX ст. зъявілася гісторыя, якая цяпер займае пачаснае месца побач з ваннай Архімеда, яблыкам Ньютона і сном Мэндэлева. Падчас II Сусьветнай вайны амэрыканцы добра-такі нацярпеліся ад японскіх тарпэдаў. На адным з баявых караблёў, што базаваўся ў Японскім моры, каманда правяляла сход. Кожны павінен быў выказаць прапанову, як

бараніцца ад тарпэдаў. Сярод іншых была і наступная ідэя: усім выстраіцца ўздоўж борта і разам дзымухнучу ў бок тарпэды - маўляў, тады яна паверне. Дурасьць? Але менавіта на гэтай ідэі і спыніліся. Толькі паветра замянілі на моцны струмень вады, і цяпер па тарпэде бліз брандспойта. У большасці выпадкаў тарпэда сапраўды мяняла курс ды слызігала ўздоўж борта... На тым сходзе быў нехта Алекс Озбарн, які пасцяль вайны стаў «генэралам» адной з самых вялікіх рэкламных агенцтваў таго часу - BBDO (Batten, Barton, Durstine & Osborn, зараз - чацвертая па памеры ў сьвеце і мае 17 000 працаўнікоў у 77 краінах). Озбарн запомніў гэты выпадак, BBDO запатэнтавала мэтоду, а аўтар яшчэ і кніжку напісаў - «Кіраванае ўяўленне» (1953).

2. пінг-понг

Эфектыўная, але менш вядомая альтэрнатыва МШ - парнае абмеркаваньне, т.зв. мэтодыка пінг-понгу. Мэта кожнага ўдзельніка - падхапіць і развязіць выказаную ідэю, а потым вярнуць калегу, які павінен падніць яе на наступны ўзровень. Як і ў сапраўдным пінг-понгу, некаторыя ідэі залятаюць пад стол, іншыя - пад столь.

3. крэзатыўны канвэр

Неабходная ўмова для МШ і пінг-понгу - развязівоненне ўсіх удзельнікаў. Навукоўцы выплучаюць чатыры стады творчага працэсу: падрыхтоўка, інкубация, азарэннэ, артыкуляцыя. Сутнасць у тым, каб аддзяліць інкубацию ад артыкуляцыі і тым больш ад ацэнкі. У агенцтвы Bates Saatchi & Saatchi нават забаронена карыстацца словазлучэннем «Так, але...» Замест гэтага трэба казаць «Так, і...»

4. мэтодыка гаўнамёта

Праблему сацыяльных, маральных і іншых табу вырашае мэтодыка сывядомага трывязнення. Даўкучуць аўтару «99 франкаў» Фредэрыку Бэгбэду гэтая забойная тэхналёгія атрымала фальклёрную назву «мэтодыка гаўнамёта». Мэта - знайсці як мага больш «дурных» ідэяў, якія нікога не ўхваліць ні замоўца, ні креатыўны дырэктар тваў рэкламнай агенцыі, ні тым больш твая ўласная маці. Бо «так нельга» - першая рэакцыя на любую съмелую ідэю. І лягічным адказам становіцца банальнае «чаму не?» Акрамя відавочнага павышэння маральных духу кітайтараў праз сублімацію нэгатыўных эмоцый, у гэтай тэхналёгіі ёсьць яшчэ адзін плюс - часцяком такія ідэі, пры пэўнай адаптасці, як мінімум атрымліваюць ухвалу кліента, як максимум - «Канская ільва». Як той жа бэгбэдуўскі порна-ролік ёгурту Мапон. Проста некаторыя ёгурты больш карысныя за астатнія?

5. систэма глюкаў

Калі не спрацоўваюць старыя схемы - банальнае назіраныне ці аптыманье, - у ход ідзе альтэрнатыўная тэхналёгія, якую называюць загрузкай асацыяцыяй. Крэатар зачыняеца ў кватэры, адключае мабілу, набірае поўную хату якіх-небудзь часопісаў ды паціху гартае іх. Часам глядзіць тэлевізор ці слухае прымач, спрабуячы запомніць усю інфармацыю. Праз нейкі час адключае мазг і больш ні пра што не думае. Абавязковая ўмова - з усім убачаным і пачутым траба «пераспаць». Раніцай сядзе працаўніца. «Упітаное» ўвечары ўсплывае. Галоўнае, каб усплыўвала толькі геніяльнае, як няшта іншае на ту ж літару...

come
on!
mijn bescherm

ТЕКСТ:

ЮЛЯ КЛЯШНЯЙСКУС

АДЗІН "КАЎБОЙ МАЛЬБАРА" КАЖА ДРУГОМУ:
“БОБ, У МЯНЕ ЭМФІЗЭМ”. ТОНІ БЛЭР З
КАСКАЙ-КУБКАМ НА ГАЛАВЕ І ПОДПІС:
“ЗАЙМАЙСЯ ГАРБАТАЙ, А НЕ ВАЙНОЙ”. ГЭТА
МАЛЮНКІ З КНІГІ ЛІЗ МАККВІСТАН “GRAPHIC
AGITATION 2”. У ЁЙ САБРАНА ГРАФІКА
СЪВЕТУ “ЭРАЙНД 9/11”. ГЭТА НЕ ІЛЮСТРАЦІІ
БЭНУА ДА КАЗАК ГОФМАНА. ГЭТА КІПЕНЬ
ЧЫРВОНА-ЧОРНАЙ ИРОНІІ Ў ТВАР
ГЛЯБАЛІЗМУ І “СПАЖКІВІЗМУ”. КОШТ
КНІЖКІ, ДАРЭЧЫ, 35 ФУНТАУ.

МАКДОН? МАККВІСТАН!

“Graphic Agitation 2” - агляд сацыяльнай і палітычнай графікі з пачатку 90-х да 2002 году. Праілюстраваны і пракамэнтаваны. Тэмы: экалаігчны Армагедон, вайны, карпаратывная культура, брэнды, правы чалавека. Выданье выявіла графічную съядомасць у самых разнастайных тэхніках: хай-тэк, лоў-тэк, ноў-тэк. Ад лічбавых мэдыяў - старонак сайтаў - праз традыцыйныя, намаляваныя ад рукі постры, карткі і цішоткі да старажытных выявіў дэмантрэтывнага пратэсту на сценах будынкаў. Зроблены яны як прафесіяналамі, так і дылетантамі. Галоўнымі крытэрыем адбору была адказнасць творца за сацыяльныя пасыны да мільёнаў і канцептуальнасць малюнку. Большасць сучаснай агітацыйнай графікі - гэта зьедлівая апрацуоўка візуальных ці вэрбальных брэндаў, сымбаліяў і стэрэатыпаў. Любімыя колеры - чырвоны і чорны. Яксьць і кідкасць працуе тут не на паспяховасць рэкламнай кампаніі. Колеры становіцца трансълярамі пратэсту і агрэсіі.

КАРЭЙКА-ВІДЗА

“Далоў Кім Чэн Іра! Людзі! Давайце, уставайце, пойдзем і скінем дыктатара!” - такім пасланнем замалявана агромністая фотка правадыра рэспублікі, павешаная на закінутай фабрычнай сцяне, а таксама на нейкім мосьце ў Паўночнай Карэі. Да 2005 году съвет лічый, што апазыцыі ў Карэі няма.

35-хвіліннае відзя анатыўрадавая постэры - першае съведчаныне тамтэйшага дысыдэнцства - былі передадзены ў съежнікі паўднёвакарэйскай Групе па правах чалавека праз кітайскую пасырэдніка. Касця зроблены падпольнай анатыдзяржайной паўднёвакарэйскай арганізацыяй дзеля таго, каб зынешні съвет даведаўся аб кампаніі супраць брутальнага камуністычнага дыктатара. Безумоўна, ёсьць сумневы ў сапраўднасці відзя. Але тыя, хто бачыў касету, пазналі мясыціны. Такая сцяна з партрэтам знаходзіцца каля кітайскай мяжы ў горадзе Газрыён.

“Людзі! Давайце сумяшчаць гвалт і ня гвалт! Гэта легітымная барацьба, калі ты адмаўляешся ісці працаўца на свой завод, які не дae ні ежы, ні грошай!” Думкі кръху няясныя, але галоўны патас зразумелы. Групouка заклікае прачнуцца ад культуры асобы, бо “ён робіць нас дурніямі”.

Аўтары відзакасэты - людзі адважныя, а сама арганізацыя займаецца вельмі небяспечнай дзейнасцю. У Паўночнай Карэі такое караеца съмерцю. Але пакуль што паўночнокарэйскай апазыцыяй зацікавіліся ў Амэрыцы. Вашынгтон ацаніў перспектывы запісу і нібыта адлічыў 24 мільёны даларай на прома-кампанію чалавечых правоў у Паўночнай Карэі.

Афіцыйны Пхеньян, вядома ж, злуе і ўсталёвуе манументальныя помнікі “галаве дзяржавы” ў працоўных асяродках.

ЗАБОЙНЫ ГЛЯНЕЦ

Аль-Каада выпусціла жаночы часопіс “Аль-Ханса”. Тэма нумару - як жанчыне стаць ваяром Алаха.

Часопіс дae спіс рэкамэндацыяў па стральбе з агнястрэльнай зброяй. Пералічаныя правілы паспяховай шахідкі: яна павінна ведаць Каран, ня юзаць кандыцыянер і тэлек, гроши траціць не на “Тайд”, а на джыхад, гадаваць будучых ваяроў, кідацца ў бой у любы момант, умечь аказаць першую дапамогу. Съмяротніца павінна мець авалязковы аксесуар: “трывожны камплект”, у які ўваходзіць вада з кръніцы Зэмэм у Мэкке і натуральны мёд.

Выданье італьянскіх спэцслужбай “Гносіс” называе часопіс “Аль-Ханса” “эмансыпацияй а-ля Бін Ладэн”. Глябальная міжнародная тэрарыстычная сетка, у адрозненінне ад чачэнскага экстремізму і

палістынскай антыфады, дагэтуль абыходзілася ў асноўным мужчынскімі сіламі. Але съмерці і так ураўноўвае. Прыжыццёвáя залежнасць мусульманскай жанчыны не адміняеца, адно што падпáрадкаваныне мужчынам можна звяняць ціпел на падпáрадкаваныне рэлігіі. Гэткі ісламскі жаночы пратэстанцтвізм. Цікава, што назва часопіса - “Аль-Ханса” - гэта мянушка першай ісламскай жанчыны-ваяро, паэткі XVII стагодзьдзя Тумадэр бінт Амру. Яна зьяўляеца сымбалем жаночага шахізму і мaci ўсіх пакутнікаў. Ваяром Алаха стала паслья таго, як у адной бітве загінулі ўсе чатыры яе сыны. Тады яна вымавіла фразу - падзяку за съмерць сыну і просьбу аб съмерці для сябе, - якая стала дэвізам сучасных шахідак і назвай часопіса пра вайну для жанчын.

Часопіс для съяротніц - гэта ня съцёб над заходнімі культурой. Гэта яшчэ адзін прыклад таго, як заходнія гэджэты працуяць супраць самога Захаду. А вы пакуля спакойна разглядайце сабе плякатыкі, сабраныя МакКвістан, ацнівайце тонкі густ і гумар аўтаркі. Чырвонае вокладка “Аль-Хансы” ня ўйдзе ў яе трэцюю книгу па сацыяліграфіцы і ніколі ня будзе вывучацца ў курсе гісторыі мастацтва пачатку 2000-х. Но глямурны дапаможнік па джыхадзе не дae нагоду абмяркouваць яго мастацтвую вартасць. Гэта ня ўсходні пратэст, гэта яшчэ адна спроба пакінуць Захад без to be continued.

КУЛАЧЫНА CREW

Лепшыя рэвалюшн-фэсты трэцяга тысячагодзьдзя ва Ўсходнім Эўропе. Сэрбія, Грузія, Украіна!

Арганізацыя і інфармацыйная падтрымка - “Отпор”! ... Кулак - гэта ня сымбаль пагрозы, вілайкі сілы альбо таго, што ты ляянуў нешта ня тое. Кулак - гэта сымбаль сэрбскай моладзевай апазыцыйнай арганізацыі, якая ў 2000 годзе скінула Мілошавіча. Прычым зладзіла ўсю справу без крыві, зброі, максимална весела і прыемна для ўдзельнікаў. “Атпораўцы” хадзілі па вуліцах у масках з тварамі Мілошавіча, раздзялаві вялізныя прэзэрватывы, якія абараняюць ад вірусу “Мілошавіч”. Кожнай рэвалюцыйнай прыходзіць калі-небудзь канец, але такая дробязь ня можа прымусіць рэвалюцыйную арганізацыю самараспусціцца. Досьвед, добрыя рэкамэндацыі, пазытыў - тое, што не павінна загінуць проста так. Цяпер кулак - лягатып фірмы, дзе можна замовіць рэвалюцыю.

Паводле польскіх журналістаў з часопіса Przekroj, наступным практкам “атпораўці” быў грузінскі.

Рэвалюцыйнай прайшла маланка. “Ххмары” нават не мяняла сымбліку. Сэрбы глядзелі тэлек і праціралі вочы: на вуліцах Тбілісі яны пазнавалі свой сэрбскі кулак. Магчыма нават, што ў Грузіі была не рэвалюцыя, а рэкламная акцыя. Безумоўна - разагрэў перад кіеўскім фэстывалем. “Отпор” вучыў грузінаў ствараць партыі, знаходзіць актыўісташт, арганізуваць дэмантрацыі. Усё прайшло па пляне: фальсифікаваныя выбары - дэмантрацыя - начное дэмантрэтывнае чаканые адстакті Шэварнадзэ - адстакта - радасць і шчасце.

Падчас навучання ўкраінскай “Пары” мастацтву “аксамітных рэвалюцыяў” аднаму з актыўісташт “Отпора” быў забаронены ўезд на тэрыторыю Украіны да 3000 году. Прыкольна, і сэрб наўрад ці моцна засмуціўся. Усё атрымалася, і цяпер, па чутках, варта набываць квіткі ў Баку. Зъявіўся трэці брат “Отпора” - азэрбайджанская моладзевая апазыцыйная арганізацыя “Не!”. Усё прыблізна вядома наперад: месца, працягласьць, колькасць ўдзельнікаў, сценаў і музыку. А вось дакладна вядома толькі адно: вельмі ня хочацца расчароўвацца паслья Кіеву.

ВАН ГОГ. УСХОДНЯ ПАРТРЭТЫ

Пасъля таго як Тэа Ван Гога, рэжысэра і ўнучатага пляменьніка таго самага Вінсанта Ван Гога, рытуальна забілі, краіну цюльпану і травы началі называць Галяндыстанам.

У жніўні мінулага году галяндзкае телебачанье паказала дзесяціхвілінны фільм Тэа Ван Гога "Пакора". 10 хвілін іслам крытыкаваўся так, як ніколі дагэтуль. Натхняльнікам і суаутарам кіно стала Хірсі Алі, бежанка з Самалі, дэпутат парламэнту. Пасъля прыезду ў Нідарланды яна дэманстрытуюна адмовілася ад веры і стала актыўнай барацьбіткай за права мусульманскіх жанчын.

У фільме распавяддаецца пра зьдзекі мусульманскіх мужчын са сваіх жонак. Паказаныя лёсы чатырох жанчын - ахвяраў будзённага гвалту. Асаблівы шок выклікалі кадры з выявамі вытатуяваных тэкстаў з Карану на аголеных жаночых целах. Сюжэт карціны просты, а жыцьцё яго герайні ў па-сапраўднаму складанае. Як съцвярджаку сам Тэа, "Пакора" - гэта яшчэ вельмі далікатны хард. Аднак нават такая колькасць жорсткасці яму, як съцвярджаюць крытыкі, не ўласцівая. Хутчэй гэта была саступка Хірси.

Пасъля дэманстрацыі "Пакоры" паліцыя прапанавала рэжысэру ахову на працгугу двух дзён, у нядзелю і панядзелак з 9:00 да 18:00. "Спадзяюся, мае сябры з Аль-Каэды працуць па такім жа графіку, як і амстэрдамская паліцыя", - пажартаваў Тэа Ван Гог. Раніцай 2 лістапада ён быў забіты. Да цела Тэа быў прыматацаваны ліст. У ім зъмяшчалася пагроза Захаду па-арабску і па-галяндзку: "Я ўпэўнены, Эўропа, ты будзеш зьнесеная з твару Зямлі" - і асабістыя наезды на пяцірых палітыкаў Галянды. Да Хірси Алі дзяржава прыставіла двух целаахоўнікаў.

Ціперашняе яе месцазнаходжданьне трymаеца ў таямніцы. Мухамаду Б., арыштаванаму за забойства, прад'яленае абеўнавачаньне ў тэракце. Самыя ліберальныя іміграцыйныя законы ў Эўропе сталі прычынай таго, што ў Галянды цяпер напічаеца велізарная колькасць ісламістаў. 50 тысяч - зь мільёну нідарландзкіх мусульманаў - гатовыя праягнучы справу Мухамада Б. Да слова, у Нямеччыне з 4-х мільёнаў мусульманаў толькі тысяч 25 - радыкалы. Пасъля забойства Тэа Ван Гога ў краіне на працгугу двух тыдняў панавала атмасфера грамадзянской вайны. Адбываліся акцыі ў адказ: мітынгі, выбухі, падпалы мячэтай. ...А цяпер галяндцы паціху звалъваюць з Галянды. Большасць зь іх - людзі з добрым гадавым даходам і трывальным сацыяльным статусам. Нагоды для ад'езду - не эканамічныя. Яны ня вераць, што спэцслужбы і паліцыя змогуць абараніць іх. У выбары краіны для эміграцыі большасць кіруеца ніzkай колькасцю мусульманскага насельніцтва. Часцей за ўсё гэта Аўстралія, Новая Зэляндыя і Канада. Папахвае новым "ледавіковым пэрыядам". А вы кажаце, графічная агітация...

прыгумай, зьнай, прайдай...

тэкст:
ВАНИЛА ПАРАЧЫП

ПАРУ ГОД ТАМУ Ў “НЬЮ-ЁРКЕРЫ” ЗЬЯВІУСЯ
ЦУДОУНЫ МАЛЮНАК: МУЖЫК ТЫЦКАЕ Ў НЕБА
ПАЛЬЦАМ на ВЯСЁЛКУ і КАЖА: “ФАК, ЯНА Ж НІЧОГА
НЕ РЭКЛЯМУЕ...” ПА СТАТЬІСТЫЦЫ Ў РАЗВІВІХ
КРАІНАХ КОЛЬКАСЬЦЬ РЭКЛЯМНЫХ СПОТАЎ,
ПРАПУЩЧАНЫХ ПРАЗЬ СЯБЕ ТЫЛОВЫМ МАЛАДЫМ
ЧАЛАВЕКАМ, - КАЛЯ 5000 на дзень. РЭКЛЯМА
СТАЛА САПРАЙДНЫМ МАСТАЦТВАМ, ДЗЕ ёсьць
СВАЕ КЛЯСЫКІ і ИХ ШЭДЭЎРЫ. ПРА НЕКАТОРЫХ
ДА ВІНЧАУ АДВЕРТАЙЗІНГУ і ИХ “МОНА ЛІЗАУ”
ЧЫТАЙЦЕ Ў НАШЫМ ТОП-5.

КУПІ СЛАНА

“Газавыя лямпы з абмежаванай калекцыйнай сэрыі па спэцкошце са зынжкамі!” Ці: “Хутчэй! Сцяпяшайцеся на апошні распродаж! Кампанія назаўсёды сыходзіць з рынку!” Зараз гэта клясыка жанру аўтарства містэра П. Т. Барнума, якога за драматургічную прадбачлівасць некалі назвалі “Шэксціпірам адвертайзінгу”. Сам сябе ён называў сціплі: “Прынц Глупства”. Пачаў сваё каралеўскае жыццё бацька сучаснай рэкламы напачатку 19-га стагоддзя на адсталай фэрме недзе ў глыбінях Канектыкуту - у нашага Шэксціпіра была свая крамка. Тут да яго і даперла: для посьпеху ў продажы цукру, цыгарэтай і тканіны трэба зрабіць нешта такое, што адрозніць гэтыя тавары ад кучы падобных. Так самаўпэўненаму містэру Барнуму прыйшла думка дадаваць да кожнай пакупкі лятарэйны квіток. Гроши палпывлі...

Сабраўшы крыху даляраў, Барнум распачаў рэалізацыю грандыёзнай задумы па выцягванні грошыкаў з лапухаватых грамадзянінў ЗША.

У 1841 годзе ён набыў стары будынак Амэрыканскага Музэю Джона Скадэра - пяціпаварховы дом на Брадвэі - і ўсё, што было ўнутры. Такі храм Глупства, дзе, па задуме прынца, ніводзін з экспанатаў ня мог адпавядзіць сярэднестатыстычнаму ўяўленню пра яго. Напрыклад, “перавернуты конь”, у якога “галава і хвост знаходзяцца ў адваротнай пазыцыі”. Публіка рвалася, каб зірнуць на “прыродную аманалію”. І што яна бачыла? Звычайну жывёлу, прывязаную ў стойле хвастом наперад. А першага гіпапатама ў Амэрыцы Барнум ахрысьціў “Бэгемотам зь Пісаньня”. Ну які набожны буржуа ня прыйдзе глянцуць на такое?..

Адну з найбольш удалых авантураў шэксціпір ад рэкламы правярнуў у 1882-м, калі набыў у Лёндане звычайнага слана і распачаў гіганцкую па тым часе PR-кампанію. Імя жывёлы - Джамба - ён напісаў на кожнай сцяне гораду. У Нью-Ёрку пачалася сапраудная джамбаманія. Калі няшчаснага слана ў рэшце рэшт пераехаў трамвай, Барнум экспанаваў яго косткі і скuru (ясна, пасобку, каб зарабіць удвая больш). Ды яшчэ зладзіў памінальную працэсю, падчас якой “удава” Джамба Аліса, у тузе схіліўшы галаву, выцірала хобатам з чорнага насоўкай сльёзы.

П. Т. Барнум першым прыдумаў г. зв. “рэкламныя акцыі”. За некалькі месяцаў да таго, як яго “музей” лавінен быў зьявіцца ў якім-небудзю мястэчку, Прынц Глупства распачынаў масіўную інфармацыйную атаку. На рэкламу свайго каралеўства ён траціў каля \$ 100 000 на год - шалёныя для 1870-х бабкі! Затое яго гастролі збиралі мільёны гледачоў. Асаўліва калі ў праграме было штосьці кшталту “чараўніцы з голым бюстам і з хвастом рыбы”. Людзі стаялі ў чэрзах, каб паглядзіць на голы бюст, а ў выніку бачылі... галаву малпы, жорстка прышытую да тулава рыбы.

NIKE FOR MIKE

Рэклама - рэлігія нашага часу. Яна вядзе за сабою паству, прадае індульгенцы ("купі бляшанку нашага пойла, і будзе табе шчасьце!"), стварае напаўпаганскаіх бажкоў. Сярод такіх незямных істот - і Майкл Джордан, цёмнаскуры анёльчык, якому ўсё пох. Нават банальныя законы фізыкі.

"Калі б яму ня трэба было есьці, спаць, гуляць у баскетбол, раздаваць аўтографы ды весьці сваю каманду да першага месца на чэмпіянатах, ці спускаўся ён на зямлю? Калі Майкл Джордан адмаўляе гравітацыю, на яго нагах - красоўкі Nike Air". Так заяўлялі канцэртуалісты Nike. А ў доказ іх тэорыі Джордан лунаў над баскетбольнай сеткай зь мячом як Ікар.

Ідэя ператварыць потнага спартуўца ў старжытнагрэцкага бога прыйшла агенцыі Weiden&Kennedy, што ажыццяўляла AD-кампанію красавак. Філ Найт (Phil Knight) і Дэн Уайдэн (Dan Weiden), якія распрацуўвалі лейтматыў акцыі, карысталіся простай лёгікай. Красоўкі дапамагаюць высока скакаць - значыць, іх мусіць рэкламаваць чалавек, які скача вышай за ўсіх. А хто робіць гэта лепш, чым баскетбаліст?

Адпаведна, "нагамі" кампаніі стаў добра вядомы патэнцыйнай таргет-групе Джордан. І ў выніку рэклама для Nike зрабіла Майка самым пазнавальным спартуўцам у сусвеце, а брэнд - культавым. Узняўшыся ў паветра, Джордан на мог спусціцца адтоль аж да пачатку 1990-х. Ролікі з "зоркай", якая вісіць над кальцом, круцілі так часта, што хутка афіцыйным тытулам Джордана стаў "Яго Паветранасць". А продажы Nike узняліся да тых вышынёй, адкуль, па ўяўленню тынэйджараў, сышоў іх герой.

(Для параўнання: сабекошт кросаў складаў 5,5 бакаў, а прадавалі іх за 140.)

Завернутыя на баскетболе дзеткі бралі ў аблугу фірмовыя Niketowns, а сярод абываталаў хадзілі жудасныя гісторыі пра ашалелых падлёткаў, якія забівалі сяброў за пару кросаў зь лімітаванай сэрыі.

Векавечныя какурэнты Nike - Reebok - спрабавалі перавярнуць міт дагары нагамі: у іх роліках апрануты ў нязручныя "найкі" спартовец прости вывальваеца зь іх, у той час як "рыбакі" застаюцца на нагах яго суперніка. Але гэта не рабіла нікага ўражаньня. Калі ты здолеў узімніца да нябёсau, каму якая розыніца, што адбудзеца пры твайм вяртаньні на зямлю?..

Hathaway's Patch Two.
The shirt you've been jogging for.

ПІЯР СЯБЕ САМ

Хіба самы адстойны двоечнік зъ якой хабзы ня ведае слова "брэнд". Прадаюца ня рэчи, а маркі, лягатыпы, імёны. І зараз усім пофіг, што некалі слова "брэнд" абазначала кляймо, якое ставілі стакавым быкам і бандзюганам. Толькі ў 1950-х слову надалі новы санс. Шэрым кардынапам брэндингу стаў Дэвід Огілві (David Ogilvy). Ён зрабіў гандлёвой маркай нават сваё імя. "Што такое імя? 50 адсоткаў нацэнкі".

Некалі Огілві вылецеў з Оксфорду за непасъпаховасць, паслья кулінарныў у Парыжы, потым прадаваў пліткі ў Шатляндіі і нават быў фэрмэрам. Але ў адзін момант яго ўсё задрала, і ён вырашыў: надыйшоў час нешта мяняць. І стаў самым крутым рэкламшчыкам, бо пачаў ствараць легенду з усяго, што кеска прадавалася. Напрыклад, з кашуляў кампаніі Hathaway.

Огілві разумеў, што нейкія адрозненіны ў форме каўнера ці штырафеля наурад ці прызначыць пакунікоў. Трэба было зрабіць нешта іншае - знайсьці фрайс, які б спадабаўся перш за ўсё жанчынам, бо звычайна яны купляюць кашулі сваім паломам. Фрайс знайшоўся хутка: ім стаў нехта барон Джордж Урангель. Сябрук Огілві, ясна, ня быў нікім баронам, але "расейскае паходжанне" было ўдала падмацавана візуальна. Mісіс Эдты Жэтэ, жонка прэзыдэнта Hathaway Элэртона Жэтэ, неяк убачыла на вуліцы чалавека з чорнай павязкай на воку і сказала мужу, што павязка надае таямнічнасці. Элэртон, сам даволі креатыўны чалавек і апантані калекцыянэр прадметаў мастацтва, перадаў ідэю Огілві. Той у сваю чаргу набыў у звычайнай аптэцы павязку за паўтара баксы. Яна і стала тым кручком, на які лёгка трапляла млявая спажывецкая рыбка.

У рэкламных фотасесіях брутальны "ціпа барон" дырыжыраваў нью-ёрскім філарманічным аркестрам у Карнегі Хол, купляў карынты Рэнуара і нават сядзеў за рулём трактара. І заўсёды на ім была апранута белая кашуля Hathaway. А містэр Огілві пісаў адпаведныя рэкламныя тэксты: "Вы будзеце выглядаць маладзей і больш ярка з-за формы каўнерыка кашули Hathaway. Кашулю Hathaway даўжэй, таму яны больш зручныя. Хвасты заўсёды застаюцца ў штанах. Гузік пэрлямутравыя. Нават шывок - увасаблены вытанчанасці". Кампанія кашуля была амаль адкрытай пародыяй, але прыносила гроши. Дамы ахвотна куплялі сваім мужчынам "тое ж самае, толькі з пэрлямутровымі гузікамі". А аднавокі Урангель радасна лыпніў на іх сваім "зорным" вокам з рэкламных постэрэй.

ЯК ПАХНЕ ЧАРЛІ?

Бум на парфуму пачаўся ў 1960-я. Вядома, вострамодныя дызайнэрскія водары віталі над зямлём і дагэтуль. Аднак ператварыць пах у прадукт штодённага карыстаньня, як мыла ці зубная паста, здолеў толькі Revlon. Новы водар, шчыра насычаны язьмінам, нічым асабліва не адрозніваўся ад іншых. Таму лягічна паўстала пытаньне: як прадаць тавар? У пошуку адказу парыліся Мал МакДугал і Кэтрын Кэмблэз з агенцтві "Hill, Holiday, Connors, Cosmopolitan". Адказ ляжаў на паверхні. За аснову раскруткі рэкламісты ўзялі прынцыпова новую для таго часу назыву. Да Charlie ўсе назывы эфэмэрнага прадукту гучали "паветрана", звычайна па-француску ці па-італьянску. Вытворцы часам наймалі паэтай, каб тая выдумлялі экзатычныя словаў кшталту Amarige (для Givenchy). Мужчынскае ж імя было даволі рэзкім для парфуму. Адкуль нааугл з'явіўся Charlie, дакладна не вядома. Абазнаныя мяркуюць, што назыву жаночай парфуме даў старэча-гаспадар Revlon Чарльз Рэйсан (Charles Revson), якому пад канец жыцця захадзела паставіць сабе, любімаму, нерукаворны помнік. Але назва спадабалася, бо на ўсё 150 адпавядала новаму тыпу жанчын - дачок фэмінізму. Charlie была парфумай маладых і самаўпэўненых, жанчын-зорак (хай і офіснага маштабчука), якія любяць дамінаваць і глядзяць на мужчыну зверху.

Слоган "She's very Charlie", які ў выніку стаў культавым, прыйшоў у галовы Кэмблэз і МакДугала выпадкова. Проста яны гарталі стосы фатаўдымкаў з мадэлямі і казалі адно аднаму: "Гэтая - Чарлі (ёй 20 зь нечым, яна кар'ерыстка, якая рацыйнальна дзеліць свой час паміж сэксам і працай). А гэтая - не...". Так жанчына-Чарлі ў духу свайго часу перавярнула дагары нагамі сэксізму і выкарыстала яго супраць яго самога.

BADA BOOM

Памятаеце пачатак відэа Fat Boy Slim "Bird of Pray"? Маленькая дзяўчынка адрывае пляўсткі ад рамонкі і лічыць іх. Да дзесяці. Паслья пачынаецца адваротны адлік. На нейкі момант цішыня. І жудасны выбух.

Тэкст за кадрам...

..."Такія стаўкі: пабудаваць съвет, у якім усе божыя дзеці змогуць жыць, ці адыйсці ў цемру. Мы павінны любіць адно аднаго або памерці. Галасуйце за прэзыдэнта Джонсана 3-га лістапада. Стаўкі занадта высокія, каб заставацца дома". Напрыканцы фэтбоўйслімаўская кліпа галоўны герой, ахоўнік вайсковай базы, вар'яцее. Як і мільёны людзей ва ўсёй Амерыцы, калі яны паглядзелі гэты трыцццісікундны ролік 7-га верасеня 1964 году.

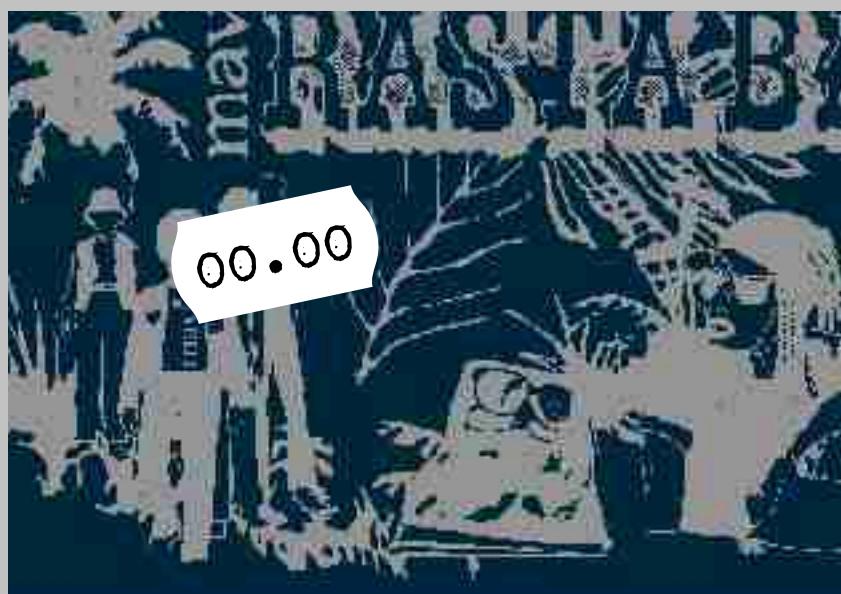
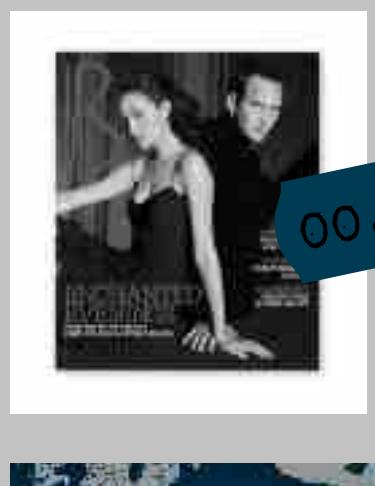
Гэты ролік паказалі толькі аднойчы ў прайм-тайм на NBC. Аднойчы - за гроши. Паслья запіс задарма начапі круціць па ўсіх каналах - у выпусках навінаў. Кадры зь яго друкавалі на вокладцы Times.

З дапамогай "рамонкі" Ліндан Бейнс Джонсан (Lyndon Baïnes Johnson) бязь цяжкасці разబіў свайго канкурэнта Бэрэ Голдуотэра (Barry Goldwater).

Сюжэт відэа Джонсана нагадвае сцэну зь фільму Джэймса Ўэйла (James Whale) "Франкенштэйн" (1931), дзе маленькая Марыя адрывае пляўсткі ад кветкі і апускае іх на ваду, калі перад ёй з'яўляецца монстар. Ён таксама адрывае пляўсткі, а паслья хапае дзяўчынку. Паралель відавочная.

Хаця ў роліку ніводнага разу не гучыць імя канкурэнта Джонса, міні-антыутопія інтэрпрэтавалася як наезд менавіта на яго. У той час Амерыка жыла ў стане прагрэсуючай параноі: камунікі з USSR мелі бомбы, і ніхто не сумніваўся, што хутка ядзерны попел пасыпецца на іх чым не вінаватыя амэрыканскія голавы. А Голдуотэр гаварыў пра пагрозу амаль ва ўсіх сваіх выступах, жартаваў ("давайце скінем невялічкую ядзерную бомбу на склады ў Паўночным В'єтнаме ці на клазет у Крамлі"). І самае тупое: называў бомбу "толькі яшчэ адной зброяй". Крыважэрная пачвара. За гэта і нарваўся на "рамонак".

Вырасцілі кветачку Тоні Шварц (Toni Schwartz) - дагэтуль ён рабіў радыёрэкламу для Coca Cola, - і Біл Моерс (Bill Moyers), які і прапанаваў выкарысташа страх перад Бомбай супраць галоўнага канкурэнта. Праз паўстагодзізда ён скардзіўся, што "чалавек, які ўцягнуў краіну ў дойгую і крывавую бойку ў В'єтнаме, у той кампаніі выглядаў як міратворца". Самы фэтышны ролік папітычнага адвертайзингу зараз выкарыстоўваюць ня толькі ў кліпах. Пару год таму выйшла вэрсія Боба Доўла (Bob Dole). Відэа такое ж, тэкст за кадрам іншы: "Трыццаць год таму найвялікшай пагрозай ёй здавалася ядзерная бомба. Зараз гэта наркотыкі". Але, падаеца, зараз ніхто не ўспрымае гэты ролік у тым кантэксце. Бо многія людзі зразумелі: хочаш быць пасльпаховым - гуляй брудна...

for scic

тэкст:

ЮЛЯ ГОЙКА

ЗЬДЗІВІ МЯНЕ - І Я ВЫВЕРНУ КІШЕНІ. ЛЯГЧНА, АЛЕ ЗАШОРАНАГА СПАЖЫЎЦА ЦЯЖКА НЕЧЫМ ЗАЧАПІЦЬ: ЧАГО ТОЛЬКІ НЯ ТЫЦКАЮЦь У АБ'ЕКТЫВЫ КАМЭР У РАМКАХ ПРОМА-КАМПАНІЯЎ. ШТО Ў ТАКИХ УМОВАХ РАБІЦЬ БРЭНДУ, ЯКІ ПРЭТЭНДУЕ "МЕЦЬ АД ЖЫЦЬЦЯ ЎСЁ"?

ПЕРАСМІЕНКА

На дапамогу прыходзяць друкаваныя СMI. Прычым і тут трэба расставіць прыярытэты. Каталёгі - кухня: зь цгам часу яны ўсё менш і менш выклікаюць філдбэк, так шмат іх развязлося. Таму ўзынікла новая ідэя: *magalogue* (magazine + catalogue) - два ў адным. Перавага такіх выданьняў відавочная: яны ня ўchoхаюць брэнд наўпраст ці, прынамсі, ня робяць яго цэнтральнай тэмай. Іх мэта - у ненавязылів форме данесць да чытача ідэю брэнду, падкрэсліць яго "апазыцыйны" ці хаця б проста аргінальны статус. Па-нашаму - трывалы марку. Нават фоткі, зъмешчаны ў магалёгу, ужо ня проста ілюструюць, а ствараюць настрой.

Часцей атрымліваецца так: брэнд фінансуе выданье, дамаўляеца з выдаецтвамі пра агульны стыль і ідэю часопіса. А ўжо тое бэрэ на сябе абавязкі выпускаваць якасны канцептуальны прадукт. Яскравы прыклад: *JOE magazine* выдаецца сеткай кавярняў Starbucks, ня ўтрымлівае ні слова пра брэнд. Можа, толькі крыху пра каву...

COLORЫТНАЕ ЧЫТВО

Часопіс з ляканічнай назвай В выдаецца буйным супэрмаркетам *Bloomingdale* у Манхэтане, які пазыцыянуе сябе як "no other store in the world". В - своеасаблівая азбука стылю жыцьця: самыя лепшыя аўто, алькагольныя напоі, падарожкі, інтэр'еры, мода, зоркі... "Ніякіх зорак, ніякай моды, ніякіх навінаў!" - гэта візуальная сваю сутнасць *COLORS*, які пачаў выдавацца кампаніяй *Benetton* у 1991 годзе і стаў вынікам супольнай працы Лючыяна Бэнэтана і экстраардынарнага фатографа Аліўера Таскані. Кожны нумар прысьвячаны пэўнай тэмі: вайна, ролігія, расы, курыва і г.д. Colors-музыка, colors-фільмы, colors-чытво, якія рэцензуяцца ў часопісе, адпавядзяюць яго філозофіі (як сцвярджаюць стваральнікі): гэта тое, што проста неабходна ўбачыць, пачуць і прачытаць. Дарэчы, даволі нечакана было знайсці на адной з музычных кампіляцыяў імя радыкальнага ісламіста *MUSLIMGAUZE*.

Аліўера Таскані гучна заявіў пра сябе, прыкладуышы руку да стварэння рекламных кампаніяў *Valentine*, *Esprit*, *Fiorucci*, *Jesus Jeans*. Яго фоткі друкаваліся ў тых часопісах, як *ELLE*, *Vogue*, *Harper's Bazaar*. На дойгі час Т. стаў мозгам кампаніі *United Colors of Benetton*. Дарэчы, і сама назва прыйшла разам з ім. Фоткі, якія фатограф рабіў для UC, пастаняння правакавалі шмат водгуку. Не зайдёды становуючы. Акрамя жарту накшталт біблейскай Эвы, апранутай у джынсовую куртку, на фотках канцептуальнае вар'ята - дзіця, якое ляжыць на талерцы побач са сталовымі прыборамі; чорны наёмнік з аўтаматам трymае ў руках чалавечую сцёгнавую костку. Сярод фотак і плякатаў-калах, у кожную з частак якога ўпісаныя мужчынскія ці жаночыя геніталіі розных колераў і адценняў, а ў рагу - сціплы лягатып *United Colors of Benetton*.

INTELLIGENT BRAND'Z MUSIC

Кожны паважаючы сябе прамоўтар ведае, што музыка - неад'емная частка PR-акцыі. Вось вам выпуск часопіса *MAVIOLOGY*, які належыць

турэцкаму джынсавому брэнду MAVI, цалкам прысьвячаны гадавіне сьмерці Боба Марлі.

"To listen before to talk about!" - добразычлівая парада для тых, каму раптам торкнёце накруціць на галаве дрэды...

MAVIOLOGY выпускае кампанія *MAVI Jeans* чатыры разы на год. Закранаючы ў ім самыя што ні на ёсьць папулярныя тэмы: музыка, кіно, тэхналёгіі, аўтамабілі etc. І - ненавязыліва прасоўваеца ўласны прадукт: апошняя старонка апошняга нумару - маляваныя растаманы ў вірапатцы MAVI.

Акрамя згаданага мэгалёгу, кампанія *MAVI Jeans* штогод выпускае дыскі з песнямі знакамітых і пачынаючых турэцкіх сълевакоў (потым дыскі аваўязкіх трапляе ў продаж як сувэнір ва ўсе турэцкія крамы *MAVI Jeans*) і праводзіць фэстывалі дакументальнага і кароткамэтражнага кіно *CineMAVI*.

Працуюць чувакі...

ANOTHER PRICE

Дурно вядома, што ў першую чаргу такія часопісы варта адрасаваць аматарам халавы і аддабаўца задарма. Большаясць кампаніяў так і робяць. Часам выданье можа каштаваць якіх-небудзь пару бэ (той жа *B ad Bloomingdale*). А вось за некаторыя часопісы, якія пазыцыянуюць сябе як эксклюзіў, прарапануецца выкласці ці з 300 да 500 бэ. Напрыклад, праект *Visionaire*. Уся справа ў тым стэрэатыпе, які кажа: танна - значыць г...

Visionaire - вядомы сваім неардынарным падыходам да зъместу і афармлення канцептуальны часопіс, што выдаецца брэндам *Comme des Garcons*. Пачынальнік апошняга - японка Рэя Кавакуба - зрабіла сапраўдны выбух ужо першай сваёй калекцыяй у 1981 годзе. Тады СMI недальнабачна ахрысьцілі творчасць Кавакубы "постхірасімскім шыкам" і "антыхісксам". Але пэсімістычныя прагнозы не апраудаліся: у парыскі буцкі Рэі хадзілі як у музэй сучаснага мастацтва...

Сёёны да *Visionaire* прыкладаюць руку самыя прасунутыя дызайнёры, мастакі, фатографы і кіношнікі: Karl Lagerfeld, Donatella Versace, Louis Vuitton, Nick Knight, Pedro Almodovar, Miuccia Prada, Wong Kar Wai etc.

Зынешняму выглядзу часопіса надаецца нашмат больш увагі, чым зъместу. Напрыклад, адзін з выпускаў уяўляе сабой чорны драўляны box з 16-цю маленькімі кніжачкамі ўнутры, у якіх былі зъмешчаныя работы вышэйпералічаных маэстраў. Альбо яшчэ: нумар *WORLD* - дэзвесце старонак пра розныя краіны съвету - пакладзены ў аранжавую сумку ад GAP, прызначаную спэцыяльна для падарожжя вакол *WORLD*'у.

І НАШЫМ, І ВАШЫМ

Акрамя згаданых брэндаў, свае мэгалёги выпускаюць касметыка Avon, джынсы Levis, буцкі D&G, Prada, аўтамабілі BMW, мэблі IKEA, матацыклы Harley Davidson, каштоунасцы Swarovski, супэрмаркеты Selfridges, Kmart, Sears... У братнія Pacei ўласныя часопісы маюць "БіЛайн", MTC, "Калина", розныя кампьютарныя кантэны. Аднак іх узровень пакідае жадаць лепшага. Напрыклад, часопіс з інтыгуючай назвай "Калина News", разылічаны на хатніх гаспадыняў 30-40 год... Кантэнт: інтэрвю з зоркай А. Варум, рэцэпт "галубцу ў ад Валерыі", і, канечно, твой улюблёны астрапрагноз. Як кажуць тубыльцы, "всяк сверчок..." - і ўсё такое.

stay · wikitified

“З ДНЁМ НАРОДЗІНАЎ, ВІКІ!“

ТАКСІ:
SUPERTANKER

ВІКІПЕДЫЯ
(WWW.WIKIPEDIA.ORG)
- ГЭТА БЯСПЛАТНАЯ
ІНТЭРНЭТ-
ЭНЦЫКЛІПЕДЫЯ ПРА
ҮСЁ НА СЬВЕЦЕ,
ПІСАЦЬ I РЭДАГАВАЦЬ
ЯКЮ МОЖА ХТО
ЗАЎГОДНА.
ЗАСНАВАННАЯ У
СТУДЗЕНІ 2001 ГОДУ,
У ВЕРАСЬНІ 2004-ГА
ВІКІПЕДЫЯ
ПАПОУНІЛАСЯ
МИЛЬЁНЫМ
АРТЫКУЛАМ: ЁН БЫЎ
НАПІСАНЫ НА ІЎРЫЦЕ
I ПРЫСЬВЯЧАУСЯ
СЪЦЯГУ КАЗАХСТАНУ.
НЕ МІНУЛА I ТРЫ
ГАДЫ, ЯК
БЕЛАРУСКАЯ ВІКІ¹
РАЗРАДЗІЛАСЯ
ТЫСЯЧНЫМ
АРТЫКУЛАМ (АДНО
ШТО ТАК I ЗАСТАЛОСЯ
НЯВЫЗНАЧАНЫМ, ПРА
ШТО ЁН БЫЎ. МОЖА,
ПРА АГРЭСТ*, А МОЖА
- ПРА ПАПЯРОВЫ
САМАЛЁЦІK**...).

WIKI VERSUS...

Вікіпедью прынята параўноўваць зь “Ліўджорнам” - і тое, і другое выданье прыдбала шалённую папулярнасць у апошнія два гады. На мінулагоднім “інтэрнэт-Оскары” Webby Awards Вікі і ЖЖ нават учынілі махач. І хоць прыз глядацкіх сымпатый пайшоў такі да ЖЖ, відавочна: зараз Wiki і LJ - два самыя яскравыя съведчаныя таго, што чалавек больш любіць пісаць, чым чытаць.

Чаму Вікі-дэмакратыя не пераастае ў Вікі-анархію? Па-першае, адзін з галоўных яе прынцыпаў - захаваныне аўтарскіх правоў на дакументы, што не былі створаныя спэцыяльна для Вікіпедыі. Па-другое, супраць вандалаў - “гоблінаў” спрацоўвае просты прынцып: адзін чалавек піша - сто родагуцуць. Таму калі ў жыцці адзін працуе, а двацаць разумінкаў назіраюць за ім руку ю кішэні і лажаюць напошунцу, то тут кожны з гэтых двацаці можа прымініць свой рэдактарскі сవерб на карысць чалавецтву. Ці варта верыць звесткам, атрыманым зь Вікі? “Вікіпэдысты” ў адзін голас адказаюць: “Не!” Але гэта ня надта ахалоджае яе карыстальнікаў. “Калі інтэрнэт - гэта ня вельмі добра ўпрадаваная звалка інфармацыі, то Вікі - гэта надзвычай добра ўпрадаваная звалка інфармацыі”, - кажа студэнт бэззушнага “фэлээму” Марцін, адзін з фаварытуў чэмпіянату “Яндэксу” па пошуку ў інцыце. “Калі я дакладна ведаю, што мне траба, - напрыклад, гісторыя матацыклу Харлей-Дэвідсан ці маса плянэты Зямля, я зьявятаюся да Вікіпедыі”.

А іншы менскі праграмэр размаўляець пра Вікі без мациоўкі німожа. “Акумуляваць інфу з інтэрнэту - занятак нікчэмны, - упэчнены ён. - Інфармацыю траба індэксаваць”. Пры гэтым сам ён ніводнага разу не натыкаўся ў Вікі на недакладную інфу і нават прызнаеца, што пісаў у яе артыкул, прысьвечены праграме-пашукавіку, праца над якой скіліла хлопца да такіх глыбакадумных разважаньняў.

НА ЧЫМ ПАЛЯГАЕ ВІКІ? ТРЫ “ПДДЫЯ-КІТЫ”

1) Юзэрфрендлі. Wiki - тэхналёгія калектывай працы над тэкстам і стварэнням веб-старонак, карыстацца якімі можа нават клінічны кампютарафоб. Зручны синтакс і спрошчаная систэма “тгагу” нашмат больш дружжлюбныя, чым, скажам, мэню тэлефона Siemens. А калі артыкула на нейкай тэмэ ў Вікі не знайшлося, яна азару прапануе табе чыстыя бліянкі, каб яго напісаць. Было б толькі жаданьне!

2) Copyleft. Гэтак званая copyleft-ліцэнзія (ліцэнзія GNU Free Documentation License) дазваляе кожнаму вольна карыстацца докамі Вікі. Але вы на маецце права рабіць прад'явы да некага, хто перапрапавіў (ци нават перакрыў!) ваш артыкул бліз вашага ведама. Сама Вікіпэдыя раіць ставіцца да гэтага па-філізофску. “Падрыхтуйся да таго, што іншыя будуть бязылітасна ціябе рэдагаваць. Не прымай гэта на свой кошт. Яны, як і ўсе мы, прости жадаюць палепшыць Вікіпэдыю наколькі гэта магчыма”.

3) Open Source - кожнаму дазволена скачаць праграмнае абсталіванье - “рухавічок” Вікіпэдыі - і карыстацца ім для ўласных патрэбай. Напрыклад, адмін www.minsk.electrokids.org забамбі Вікі-даведнік па культурным жыцці Менску. Праўда, у вышэйзгаданы даведнік пішуць у асноўным сябры адміна - музыкі і дыджеі, - і ў асноўным пра саміх сябе.

НАВІНЫ - НАША ПРАФЭСІЯ?

Акрамя самой энцыклапедыі на www.wikipedia.org ёсьць яшчэ некалькі цікавых праектаў. Вікі-слоўнік (www.wiktionary.org), Вікі-падручнік па ўсіх предметах (www.wikibooks.org), Вікі-бібліятэка (www.wikisource.org) і зь нядайнага часу новая www.wikinews.org.

Вікі-ньюс - гэта разнавіднасць інтэрнэт-газэты, карэспандэнтам якой можа стаць хто з аўтараў www.wikipedia.org. Прыклад у тым, што ўжо не адна сур'ёзная інфармацыйная сеть была заўважана ў выкарыстаны матэрыялу www.wikipedia.org, асабліві фатадымкай, і часцей за ўсё ў апошнія цунамі.

Пакуль што на сайце зъяўляюца па 3-4 навіны ў сутствуючы дзень ад вікі-фрылянсераў з усяго свету. Ім дазвалені нават класыцы на хвалёную Вікіпэдичную

“абыякавасць” і “ідэалігічную нэутральнасць”. Раней адсутніца такога “кляпана” не аднойчы віднішыла адмінай закрываць асобныя артыкулы на www.wikipedia.org - какі абураныя “флядэры” не папсовалі. Але і тут здараліся скандалы: напрыклад, перад выбарамі артыкулы пра Буша і Керы рэдагавалі тысячу разоў (часцей за ўсё ў ключы “Буш - мудак”), а нехта нават замяніў фота Буша на Гітлера.

З АГЛ, які дзіўна, такі гісторыі ня здарылася.

Напэўна, беларусы, якія карыстаюца англамоўнай вэрсіяй www.en.wikipedia.org, занадта інтэлігентныя, каб называць некага мудаком. А што ўўలіе сабой сяроднастатастычны беларускі “вікіпэдыст”, можна зразумець, паглядзеўшы на колеры сцяга, што красуецца на галоўнай старонцы беларускай Вікіпедыі (www.be.wikipedia.org).

У ЛЫЧ - ЗА “В”

Калі нашы школьнікі яшчэ не разнохолі, адкуль можна стырыць самы нармалёвы разфэрат па Янку Купалу ці па Кірыле Тураўскім, то хіба таму, што беларуская Вікі яшчэ зусім маладая. Афіцыйныя адлікі яе існавання вядзяцца ад жніўня 2004 году, і зараз яна прырастаете ў сярэднім на 20 артыкулаў у дзень.

На момант падрыхтоўкі матэрыялу ў беларускай Вікіпедыі налічвалася каля восьмісот артыкулаў, а да выхаду часопіса будзе ўжо ня менш за 1200.

Пераступіўшы “тысячны” парог, мы перайшлі з разраду “пачаткоўцаў” у разрад “сярэднякоў” - цяпер спасылку на беларускую Вікі трэба шукаць не на задворках wikipedia.org, а на яго першай старонцы.

У беларускую Вікі пішуць некалькі дзясятак чалавек, і ў асноўным пра тое, што ім блізка. www.be.wikipedia.org пакуль цікава на столкі чытаць ці пісаць, колькі шукаць празь яе аднадумцаў. Туса беларускай Вікі - гэта людзі ад фэнаў часопіса Arche да выпускнікоў ФПМІ.

Таму тут пішуць і пра Толкіна, і пра брытанскую Сярэднявечча, і пра паняцці вышэйшай матэматыкі. Не зважаюць на даволі сціплы аўтам, у нашых вікі-валянтынках ўсё як у людзей. Адмін Яўген Зяленка систэматызуе матэрыялы, сочыць, каб быў “пакрытыя” найбольш важныя тэмы, складае каляндар, адзначае знамянальныя даты... У гэтым яму дапамагае ZmiLa - актыўны ўдзельнік белмоўнай і эсперантамоўнай Вікі.

А Рыдаль, напрыклад, аддае перавагу багучым здарэнням, навінам. Нядайна ў беларускай Вікі зявіўся Але́сь Бе́лы, вядомы па праекце “Наша ежа”.

У офлайне ён браў удзел у складаныні энцыклапедычных артыкуалаў пра беларускую кухню. Праўда, зь яго падачы ў беларускай Вікі здарыліся першыя сур'ёзныя разборкі. Большасць вікі-картыстаў тарашкевайцай, а Але́сь Бе́лы - наркамаўкай. Таму празь нейкі час наезда www.wikipedia.org напісаная дамова. Паводле яе, напрыклад, www.be.wikipedia.org дапісвае чужы артыкул, то мусіць паддакніцца пад правапіс аўтара, а не выправляць яго.

Дарэчы, тут нічога ня маюць і супраць www.wikipedia.org. Праўда, пакуль не было ахвотніка пісаць ёю.

НЯ ТУТ ВЫ

Red_Winged_Duck - адміністратор з трох адмінай беларускай Вікі, які географічна знаходзіцца ў Беларусі. Во Іване Зленко сядзіць у Штатах, хадома Рууд23 - у Ўэхі. Таму адказваць за ўсіх ^{дзе} однію панята RWD.

Абважак RWD - сачыць за парадкам: парушылінту ён "баніць" - накладае забарону пісціф у Вікі з пэўнага IP-адресу на вызначаны час. Паводле што клопатай няшмат. Было аднойчы толькі некі маскаль нешта крыйдунае наконт беларусаў ляпнуну. А якісьці датчанін замест інфы з'яўляецца ў артыкул спасылкі на сайт дацкай баскетбольнай каманды. Яго забанілі на тры дні - ні фіга. Быццам ратунак дацкага баскетболу - у беларускай Вікіпэдыі.

Яшчэ адзін абвязак адміна - сачыць, каб не парушаліся аўтарскія права. У ангельскай Вікі гэта адзін з найбольш балючых пунктак. Але нашым крыху лягчай: усё, што было надрукавана пры Саветах да 1981 году, не абаронена аўтарскімі правамі і можа быць выкарыстана дзе і як заўгодна. Праўда, звычайна вікіпедысты карыстаюцца іншымі сродкамі інфармацыі.

Але што датычыцца ілюстрацыяў і фатаздымкаў, якія адшукваюцца цяжкай за ўсё... Чаму б і не? "Я так разумею, найбольш карысцьці ў беларускай Вікі ад той інфы, якую перакладаю непасрэдна з ангельскай?" - пытаюся я ў RWD.

"Рыдэль у асноўным так і працуе. Сам я, напрыклад, амаль не заходзіў на рускую Вікіпэдыю - нават ня ведаю, што там адбываеца. Для мене больш цікавыя ўкраінская, польская". Дарэчы, ва ўкраінскай Вікіпэдыі справы крыху лепей за нашыя. Амаль як у рускіх: колькасць артыкулаў ва ўкраінскай Вікі пераваліла за 10 000. Хаця да пяцёркі лепшых, у якой атабарыліся палякі зь іх пяцюдзесяццю тысячамі, братам-славянам часаць і часаць.

Наагул, RWD кажа, што пра некія пэрспэктывы на будучыню стваральнікі беларускай Вікі пакуль не задумваюцца: "Проста калі каму нешта цікава, заходзіць і піша. Але мы спадзяземся, што праз некі час у нас можна будзе знайсці самую разнастайную інфу, прычым па-беларуску.

Гэта адна з галоўных задачаў Вікіпэдыі - распаўсюдзіць максімальную колькасць інфармацыі на максімальны колькасць розных мовай".***

* Урывак з артыкула:

"Сушаны агрэст ужываны для мясных і рыбных соўсаў. Таксама з агрэсту робяць шыпуче віно, напіўкі. У "Літоўскай гасцініцы" згадваеца спосаб захавання агрэсту ^{для пісанкі}. Захаваны агрэст выкарыстоўваюць ^{для пісанак}: ягады агрэсту вараць у вадзе ^{для пісанкі}, праціроўць праз сіта, атрыманы ^{для пісанак} пюре ^{для пісанак} запраўляюць пенкі, узбітая з бялой ^{для пісанак} дарашу ваніль..."

** Урывак з артыкула:

"Папяровы самалёт - цацяцная мадэль самалёта, зробленая з паперы. Папяровы самалёт з'явіўся ў японскому камі hikoki (камі = папер, hikoki = самалёт). Гэта бадай што найстарэйшы і найпрысцейшая мадэль архея, якія па мастацтве складаныя і непрэцісныя.

***Шыльды даунлод Red_Winged_Duck, ZmiLa, Z_MiLa, E_Bog і іншыя. У татнім, хто дапамагаў працаваць на артыкуле.

make
not

better
wars

Х*Й ВАЙНЕ!

ТЭКСТ:
БАРЫС НІКАЛАЙЧЫК
**"АДНОЙЧЫ СПЫНЯЮЦЬ НАШУ
МАШЫНУ МЯНТЫ. АДНЫНЯЮЦЬ
БАГАЖНІК - А ТАМ У НАС
ДВАЦЦАЦЬ АЎТАМАТАУ
КАЛАШНИКАВА, - З УСЫМЕШКАЙ
ПРЫГДВАЕ ГАР. - У ТЫХ
АДРАЗУ ГЕНЭРАЛЬСКІЯ ЗОРКІ
ПЕРАД ВАЧЫМА ПАПЛЫЛІ,
СЫЦПЛЯЙ КВАТЭРЫ Ў ЦЭНТРЫ
МЕНСКУ і ЗАБІСЬПЕЧАНЯ
СТАРАСЬЦЬ. ВО, ДУМАЮЦЬ,
КІЛЕРАУ ЗЛАВІЛ! А МЫ ШТО?
КАЖАМ: АСТЫНЬЦЕ, ЧУВАКІ - МЫ
СТРАЙКБОЛІЦЬ ЕДЗЕМ".**

Злоснікі называюць гэта гульней для адмарозкаў, голнікі - наварочаным пэйнтболам. Самі "адмарозкі" ўпіуненыя - шукаць падабенства страйку з пэйнтболам усё адно што парабоўнаўца хер з моркай.

Стралююць тут не з футурыстычных ружжай фарбавальнымі зарадамі, а з дакладны копіяў спрауднай баявой зброі шасьціміліметровымі плястыковымі шарамі. Дарэчы, многія з гэтых копіяў на толькі цалкам узнаўляюць зневешні выгляд арыгіналу, але і яго масу, хуткастэрльнасць, нават прынцып зборкі-разборкі. А ў якасці прасторы для новай гульні выкарстоўваюцца трэніравачныя пляцоўкі дзеючых спэцтраспадаў, вайсковыя палігоны, глухія мясціны, занядбаныя будынкі і г.д.*

Карацей, як казаў герой аднаго баевічка: "Расслабляца нельга, хлопцы... Вайна ідзе!"

ТРЭНІРУЙСЯ НА КАТАХ!

Паводле неафіцыйнай, але ўсімі любімай легенды забаўка гэтая нарадзілася ў Японіі пасля Другой Сусьветнай. Імперыя ўзыходзячага сонца, як вы памятаеце, тады прадула, і ў выніку ёй забаранілі мець узброенныя сілы. Каб не прасахаціць прафесійныя звычкі продкаў-самураяў, хлопцы вырашылі да пары да часу патрэніравацца на катах. Так зьявіліся першыя страйкбольныя імітатары.

Спраўдную славу гэты атракцыён атрымаў ужо ў 1980-я - ў той жа Японіі, Эўропе і жывавых ЗША. Нашы, па звычы, яшчэ дуога хаваліся і партызанілі. У Менску першы і адзіны клуб паўстаў ляцася.

У ідэале страйкбол - гульня некамэрцыйная. Усё, уключаючы галаву, мазгі і дула, трэба мець уласнае. Аднак ва ўмовах "шпаркага разьвіцца беларускай эканомікі" менскія актыўісты ў момант пусцілі "тачанку" ў рынчны ход. Цяпер кожны жадаючы сербандуць адранапіну можа стрэльніць рыштунак напракат. Кажуць, у нас гэта ня надта дорага. А за мяжой народ ужо зараз можа дазволіць сабе баксаў сямсot аддаць за зброю і экіпіроўку.

У менскім страйкбольным клубе тусуецца калі дзівую сотняў страйкбалістаў. У асноўным, тутэйшыя - байцоў з Гомеля, Наваполацку і Берасьця няшмат. У нашых ёсьць свая каманда "СъМЕРШ" - без балды, сапраўды пасьпяховae і аўтарытэтнае ўтварэнне, добра пазнавальны за мяжой калекту**.

На сумленыні клубу - першы ў гісторыі бацькаўшчыны міжнародны зылёт "Менскі кацёл" і сотні арганізаваных баталіяў. І ўсё гэта за першы год ад дня заснаваныя!

З 25-30-гадовым на выгляд Irapам, старэйшым беларускім страйкерам і, па сумяшчальніцтве, буйной "шышкай" у Менскім страйкбольным клубе, мы сустрэліся калі Палаца прафсаюзаў. Месцы, можа, не такім канцептуальным, як "Куток Парыжу", але і не такім задрыпаным, як станцыя мэтро "Маладзечнна". Хацелася жыцьцем пабалбатаць зь легендай памяркоўнага страйку.

Чырвоная спартовая куртка, ладнага інтэрфэйсу торба за плячыма і шчырасць, зь якой павітаўся Irap, схілялі да думкі, што ён ня тыдзень таму, а толькі што вярнуўся з міжнароднага зылёту страйкбалістаў у Варшаве.

ЗАПАДЛО АКУПАНТАМ

- Што ўвогуле ты адчуваеш, калі трymаеш у руках зброю? - пачынаю я здалёк нашу размову, якая пачынаеца распішцём першай шклянкі мінэралкі.

- Кожны твой крок, кожнае дзеяньне можа каштаваць таварышу, умоўна какучы, жыцця. Адчуваеш, хто рэальны пацан, а хто лох. Таму што гульня ідзе на сумленыне. Тут ніяма судзьдзяў, а шары сълядоў не пакідаюць. Калі ў цябе патрапілі - уздымаш рукі і крочыш у "мярцвятнік".

- А што, бываюць і такія, якія не прызнаюцца?

- Казлы ўсёды ёсьць. І рана ці позна такіх чакаюць ганьба і дыскваліфікацыя. У страйку "маклаўдаў" ня любяць.

- У двух словах: як "працуе" страйкбол?

- Бярэцца сцэнар, канфліктуючыя бакі. У кожнага акрэслены пералік задачаў. У адных, скажам, кантролюваць тэрыторыю, арганізоўваць пасты, камэндатуру. У іншых - партызаніц, рабіць западло акупантам.

(На слове "западло" Irap чамусьці паказвае шыш.)

MEMENTO MORI

ПАМЯТАЙ ПРА “СЫМЕРШ”
ЛЕГЕНДА БЕЛАРУСКАГА СТРАЙКУ
КАМАНДА “СЫМЕРШ” ДЗЕЛЯ
СТВАРЭНЬНЯ СПЭЦЫФІЧНАГА АНТУРАЖУ
БЫЛА НАЗВАНА Ў ГОНАР ВЯДОМАЙ
САВЕЦКАЙ КОНТРВЫВЕДВАЛЬНАЙ
СТРУКТУРЫ.

“РЭАКЦЫЯ ЭЎРАПЕЙЦАЎ ГРАНДЫЁЗНАЯ! -
СЪМЯЮЦЦА “СЫМЕРШАЎЦЫ”. - КАЛІ МЫ
ЗЬЯЎЛЯЕМСЯ, ПАДПЕРАЗАНЫЯ
ПАРТУПІЗАМІ, РАЗГОРТВАЕМ “СЯРПАСТА-
МАЛАТКАСТЫ” СЪЦЯГ З НАДПІСАМ
“ЗА НАШУ САВЕЦКУЮ РАДЗІМУ!”,
ЯНЫ РОБЯЦЬ ВЫПРАЎКУ СТРАЖЭЙ і
ПАЧЫНАЮЦЬ СЪПЯВАЦЬ ГІМН “САЎКА”.
ШТО ДА ПРЫДУМВАНЬНЯ НАЗВАЎ, ТО
ЭЎРАПЕЙСКІЯ КАМАНДЫ ПРЫ ВЫБАРЫ
ПРЫТГРЫМЛІВАЮЦЦА ТРОХ ШЛЯХОЎ:

- 1) НАЗВАЦЬ КАМАНДУ ЗЫХОДЗЯЧЫ З
ГЕАГРАФІЧНЫХ МЕРКАВАНЬНЯЎ
(“КРАКАЎСКІ АТРАД”);
- 2) У ГОНАР ПРATАТЬПУ, ШТО
РЭКАНСТРУЮЕЦЦА (“DELTA FORCE”,
“SEA TEAM-6”);
- 3) ДЗЕЛЯ ПАНТОЎ (“LES FANTOME”,
“GOD’S MAFIA”).

- Ты ж толькі што зь міжнароднай страйкбольнай тусы ў Варшаве вярнуўся? А там які быў сцэнар?
- Цяжка сказаць. Справа ў тым, што польскі страйл не замарочаны на усляякіх схемах. Яны прыхільнікі так званага дынамічнага, уласнаразвіцьцявага сцэнару. Прапануюць нейкія ўстаноўкі, а каманды па ходзе вырашаюць самі, як ім дзейнічаць.

- Сустракалі з авацыямі?
- Дарма съябешся. Наш гонар няспынна паўзе на польскіх землях. Калі прыяжджаєм, пазнаюць умомант. Нават конкурс існуе, каб супраць "СЬМЕРШа" пастралаць.
На спаборніцтвах, у фінале зльётаў усе месцы - і першое, і другое, і трэцяе - звычайна выпраўляюцца ў напрамку Беларусі.

- Крута! А чым наагул наш страйл адрозніваецца ад заходняга?

- У іх адна экіпіроўка пару штук эўра каштуе. Яны купляюць original-шмоткі.
Бяруць якое-небудзь вайскове падраздзяленне сьвету, жывое ці спачыўшае, і рэканструуюць яго ў страйку, аж да заклёнкі. Ці, скажам, пляцоўку рыхтуюць - будуюць умацаваныя рабны, бліндажы, лініі абароны ў два паверхі, вышкі кулямётныя. Заліваюць бетонам, завальваюць мяхамі ў пяском. Прыцягваюць тэхніку: самалёты, гелікоптэры, робяць гранаты з пэтардай, расьцяжкі. Карабей, фанацеюць на гэтую тэму.

СТАЛІНГРАДЗКІЯ БІТВЫ

Праз дvaцаць хвілін Ігар уваходзіць у ролю настолькі, што скідае трэй званкі і час ад часу перазадражае ў паветры ўйяную М-16. Робіцца гэта так пераканаўча, што я пачынаю адчуваць сябе не апошнім чалавекам у страйлбле...

- А самае яркае ўражанье за ўсе ўзброеная канфлікты было якім?

- Нельга вылучыць нешта адно. Тут ляжыш замаскаваны ў сьнезе, а побач зграя ворагаў рыскае. І варушыца нельга, бо чалавек 50 як штурнуць у цябе шароў тысячы дзвіве! Адразу, блін, сіні ўвесь зробішся! Ці, скажам, перасьледуеш суперніка, гадзіну з гакам байдзяшся па лесе, шчэміш яго па сълядах, потымробіш засаду і здымаш. Сам працэс каўбасіць!
(Прызадумваецца) Неяк у Кракаве сядзелі з польскімі байцамі, піўко сёрбалі. А ў аднаго на плячы нашыўка: чалавек у інваліднай каліяцы з аўтаматам. Спачатку падумаў: "Ну і гумарок!"
А потым высьветлілася, што ён з тутэйшай групоўкай "Мутанты", у якой гуляюць адны інваліды. Пазыней сустрэліся на пляцоўцы. Ведаеш, хлопцы трymаліся вельмі дастойна: съябліся зь сябе, бегалі па паласе перашкодаў, радаваліся жыцьцю.

Уражвае моцна! І маладых ды здаровых.

- Дарэчы, які адсотак моладзі рэжакца ў страйлбле?

- 99%. Зьвяртаюца да нас, і мы ім робім прыемны ўїк-эндзік.

- Супраць каго лягчэй біцца - М ці Ж?

- Ведаеш, усё залежыць ад чалавека. Сустракаюцца такія, што жывуць у тэмпе эстанскіх танцоў. На пляцоўцы паставяць дула ў зямлю і ходзяць кругамі. А ёсьць дзяўчыны такія, што пацаноў пад зад пхалі: "Давай, наперад!" Ён: "Там страляюць!" "Што-о? Там страля-я-яюць?" Ты ж мужык! Давай, на танкі!"
(З пераходам на філозофскую пытаньні Ігар зрываетца на "тэрміны".
Паступова намацваючы гуманы
кантэкст страйлбулу, разумею, што да ўсяго іншага гэта яшчэ і павучальна
гульня.)

- Слухай, а вось гэтая вайна, хоць і віртуальная, да якіх-небудзь думак не падштурхувае? Напрыклад: людзі ў большасці сваёй у штодзённым жыцьці безбаронны...

- Падштурхувае на адно: ну ях, гэтую вайну! Усе страйкеры, зь якімі мне даводзілася базарыць, прытрым-ліваюцца той жа пазыцыі.

- Гэта тое добрае і вечнае, што нясе страйл у масы?

- Гм... Проста калі чалавек трапляе на вайну, ён усъведамляе цану міру. А тут - экспурсія. Мяса і крыва імя. Затое трапіць у цябе шар - і разумееш, што гэта магла быць куля. Адпаведна, пачынаеш мацней любіць жыцьцё і неяк больш сур'ёзным становішся.

* Самыя ўдалыя для менскіх страйкероў баявія пляцоўкі:

- "Стары Матэль" - закінуты алімпійскі гатэль непадалёк ад Менску:
у наяўнасці некалькі маленьких будынкаў, лес, шчыльны хмызняк;
- "Раубічы 33/10" - былы палігон брыгады грамадзянскай абароны:
у наяўнасці -блёкпост;

- "Чачкава" - сакрэтная службовая пляцоўка для трэніроўкі спэцслужбай:
у наяўнасці ўсё што трэба (плюс нейкі дом адпачынку).

** ТОП-5 страйлболовых камандаў Беларусі (на версіі CD):

1. "СЬМЕРШ" (Менск) - каманда Менскага страйлболнага клубу; нэзылічныя выезды на міжнародныя зльёты, перамогі на спаборніцтвах.

2. "ГАРСІНГ" (Менск) - каманда, заснаваная дырэктарам фірмы абутку "Гарсінг"; рвучы ўсіх і ўся.

3. "БАТАЛЬЕН" (Менск) - даволі шматлюдны калектыв, арганізаваны адным з рыцарскіх клубаў; пасыя страйлку любяць адпачыць у лазні.

4. "ЗГРАЯ" (Менск) - каманда ўз्बінікла летасць, але ўжо зараз мае дастатковая сур'ёзны ўзровень.

5. "ШТРАФБАТ" (Гомель) - малады, перспектывы калектыв (ака правінцыйная надзея).

СЭКС-ШОП-Р-ТАК-ЖБҮ!

ТЭКСТ:
СЬВЕТА ШОЙ

“ЦЯЖКА ПРАДАВАЦЬ ГУЗІКІ,
МАШЫНЫ ЦІ, СКАЖАМ, КОКА-КОЛУ,
ТАМУ ШТО ЯЕ НЯ ЎСЕ П’ЮЦЬ.
НЯЛЁГКА ЗБЫВАЦЬ КАЛЬСОНЫ ЦІ
КАШУЛІ, ТАМУ ШТО ИХ НЯ ЎСЕ
НОСЯЦЬ АЛЬБО НОСЯЦЬ НЕ ТАКІЯ.
А СЭКС УСІМ ПАТРЭБНЫ. І ЎСІМ
ДАСТУПНЫ. ГЭТА САМЫ ХАДАВЫ
ТАVAR”, ТАК ПІША Ў СВАЁЙ КНІЗЕ
“З ЗАДАВАЛЬНЕНЬНЕМ НА РЫНКУ”
МЭТАР ЭЎРАПЕЙСКАЙ СЭКС-
ІНДУСТРЫІ БЕАТЭ УЗЭ.

ВІБРАТАР У ШАФЕ

Імя Beate Узэ на сёньняшні дзень зьяўляецца адным з самых вядомых нямецкіх брэндаў, які а'б'ядноўвае сетку эўрапейскіх секс-шопаў, начны канал "для дарослыіх" Beate Uhse TV, сетку спэцыялізаваных кінатэатраў і інтэрнэт-крамаў. Пад гэтым брэндам шыеца блізіна, здымаюча порнафільмы і выдаюча кнігі. Гадавы абарот фірмы складае каля 250-ці мільёнаў зўра.

Бізнес БУ пачаўся з невялічкай брашуркі пра натуральны (каляндарны) спосаб кантрацепцыі, якую яна ў 1946 годзе раздрукавала ў прыватнай друкарні за пяць фунтаў масла. Час быў галодны; мужчыны, што вірнуліся з вайны, таксама "галодныя". Кантрацептыў вёль. Таму брашура з назівам "Тэкст Ікс" мела неверагодны посыпех і за год разыйшлася накладам больш за 30 000 экзэмпляраў.

У 1969 годзе БУ адкрыла першы ў Германіі секс-шоп. БУ, першая ў Нямеччыне прафесійная лётчыца, пачала свой бізнес з нуля, ня маючи ніякай адпаведнай адукцыі. Напачатку вырабоўвала на сабе ўсе секс-тавары. Зарааз кампанія валадала сеткай секс-шопаў па ўсёй Эўропе. Даставука па замовах з сайту і каталёгу ажыццяўляеца амаль па ўсім сьвеце. Выход кампаніі на фондавы рынак быў супрадуктым выхуам: у першы ж дзень актыў падсчыколі ў два разы. У 2001 годзе съмерць 81-гадовай порнамагнаткі балочу ўдарыла па рэйтынгу акцыяў, бо сама асоба заснавальніцы кампаніі была найлепшай рэкламай: яна добра выглядала, вяла актыўны лад жыцця і да самай съмерці ўзначальвала свой бізнес. І нават напрыканцы жыцця прызнавалася журналістам, што трymае ў шафе вібратор.

ДЗЯЛЕНЬНЕ НА НУЛЬ

Радзіма Узэ займае першае месца ў сьвеце па колькасці секс-шопаў: там іх каля 1500. У ЗША – толькі 450. У Маскве каля 50-ці. У колькі разоў гэта больш, чым у Беларусі, мы ня ведаем, бо на нуль дзяляць нельга. Так, у Беларусі на сёньняшні дзень няма ніводнай секс-крамы. Першыя (і апошнія) крамы секс-тавараў у Менску пацярпелі фіяска і, прайснаваўшы зусім нядоўга, зынкі ня толькі з мапы гораду, але і (нейкім загадковым чынам) з інфармацыйнай прасторы. Ніводзін талковы інтэрнэт-пашукавік ня мае ніякага ўяўлення, што зімі здарылася. Таму адзінай крыніцай інфармацыі пра іх – съведчаныні відавочцаў. Згодна зімі, спрабаў зрабіць секс-рэвалюцыю ў Менску было дзіве. Першы – годзе ў 94-95-м. Першы беларускі секс-шоп гасцініна адчыніў дэверы для грамадзянай у Зялёным Лузе, на вуліцы Карбышава. Але ў хуткім часе вымушчаны быў закрыцца: ня толькі з той прычыны, што ў нас сэксу няма, а галоўным чынам таму, што асаблівага ажыяяту секс-тавары ня выклікалі. То самае, але ў больш хуткім часе здарылася і з другім секс-шопам, што адкрыўся праз пару год у раёне кінатэатру "Бярэсьце" і амаль адразу ж закрыўся.

Яшчэ адзін варыянт набыцця секс-тавараў, больш сучасны і папулярны, – праз інтэрнэт. Хто яго прыдумаў – дакладна не вядома: на першай жа старонцы спасылак з "гугла" мне трапіліся трох інтэрнэт секс-шопы, што называюць сібе першымі.

Беларусь, канечно, на першасць не прэтэндуе, але таксама кульгае ў нагу: наша краіна пераскочыла цераз адну прыступку секс-прагрэсу і, мінаючы шопінг у рэале, абзвязлася адразу інтэрнэт секс-шопамі.

Усяго токіх віртуальных крамаў мы налічылі 10. Абсалютная большасць зімі працапануе дастаўку ня толькі кур'ерамі па Менску, але і поштай па ўсёй Беларусі. Так, напрыклад, www.sexshop.igomel.com запэўнівае, што ажыццяўляе дастаўку па 999-ці гарадах і пасёлках, а па Гомелі – кур'ерам на працягу гадзіны.

Прычым усе працаўнікі мамай клянущыца, што ніякая персанальная інфармацыя пра вас нідзе не ўсплыве, што тавары дастаўляюцца ў непразрыстай упакоўцы і што пры паштовай перасылцы "мы ня ўказываем ніякай кампрамэтуючай інфармацыі".

Адзін мой знаёмы "падсеў" на інтэрнэт секс-шопінг, калі вырашыў павіншаваць сваю дзяяўчынку з Новым годам. Ен кажа, што ніколі не сустракаўся зімі небудзь кідалавам пры дастаўцы. Самы кампрамэтуючы факт, які ён змог прыгадаць, – гэта як дзяяўчына-кур'ер павалілася зімі лесьвіцы.

Безумоўна, попыт на секс-тавары не завоблачны, але, як запэўніваюць працаўнікі, ён значна ўзрастаета напярэдадні сувязі штальту 14 лютага ці 8 сакавіка. З гэтай хвіліны ў вашай пасіі з'явіўся рэальны шанец атрымаць, скажам, на дзень народзінай якога "мяккага вібра-слоніка", "мачалку-вібратор" ці плюшавага зайца зімі велізарным, пардон, фаласам.

ПАПСА І ХЭНД МЭЙД

Беларускія інтэрнэт секс-шопы, нягледзячы на іх адносна несаромную колькасць, нічым прынцыпова не адрозніваюцца адзін ад аднаго.

Але часам трапляюцца перлы і разынкі. Напрыклад, www.sexshop.igomel.com раз на квартал праводзіць конкурс на лепшыя расповед пра выкарыстаныне секс-тавараў. Параможцу абяцаюць зынкі 10%, а пераможца па выніках 2005 году атрымае прыз ад крамы. Але гэткія прывабныя пэрспэктывы чамусяці ня вябяць патэнцыйных пакупнікоў, бо на сёньняшні дзень ніводнага апавядання на сайт

не даслалі. Не карыстаецца папулярнасцю і старонка "водгукі" на тым жа сайце. Пад паведамленнем пра тое, што ў раздзеле нічога няма, размешчана неадназначная (з улікам тэмы) фраза: "Вы можаце стаць першым".

Ня можа ня ўставіць і форум на сайце "секс.бай". Асабліва вясёлая тэма – "Секс-стымуляторы сваімі рукамі". Верагодна, аўтар гэтай тэмы разыльчваў стварыць гурток "зрабі сам", але, дзякую богу, у Беларусі яшчэ ня так шмат фанатуў выразаныя лобікамі ды эратычнага агародніцтва, і мадэратор гэтага форум-пакою пакулю сумуе ў адзінку.

Набор прадукцыі ўсёды даволі стандартны. Амаль ніякай экзотыкі, усё толькі саме неабходнае – фаламітатары, вібра-стымуляторы, гумовыя лялькі, а таксама змазкі, узбуджальныя рэчывы і іншая "хімія ў побыце"; зредку – якай-ніякай эратычнай блязіна. Амаль на ўсіх віртуальных вітрынах рэкламуеца клітаральны "Фіялетавы матылён", змазка з выразнай назівай "Acc", знакамітая "Шпанская мушка" ды фаламітатары едка-ружовага колеру. У нас працаўнікі самыя банальныя тавары; як той казаў, рэчы першай эратычнай неабходнасці. Нават глядзець нецікава. Сорамна становіца за радзіму, калі парабаўніць гэты набор зь якім-небудзь буржуінскім сайтом. Там асартымент больш уражавае. Аналігічныя тавары мэтадычна толькі на некалькі баксаў танчыні, але кошты прыкладна аднаго узроўню. Ёсьць у нас і больш танчыны тавары "мэйд ін Чайна ці Ганконг" – але тут траба задумца, ці не ператворыцца эратычная лялька ў хімічную зброю. Едкі колер ці мярзотны пах – першы сыгнал таго, што гумовы выраб можа быць "даступны толькі для прагляду".

Натуральна, што наш асартымент даволі банальны – дай божа хоць гэта працаўнік у 999-ці гарадах Беларусі. Такімі тэмамі, як, напрыклад, эратычная мэблі, у нашых секс-шопах і на пахне. На замежных сайтах можна знайсці такую экзотику, як мяккія ружовыя кайданкі, фарба для цела, а таксама рознакаліяровыя шарыкі, больш падобныя да елачных упрыгожанняў.

На заходніх сэрваках трапляюцца і спэцыялізаваныя крамы, напрыклад,

Tinny Sexshop – для геяў і лесбіянак. Хаця па сціпе найменні ён нічым прынцыпова не адрозніваецца ад гетэрасексуальных аналягіяў, але ж гэям прыемна.

Таксама на складаўся ў нас з эратычнімі строямі, скураннымі прычындаламі,

сексуальнай блязінай. Калі пару найменнія (даволі нецікаўных) жаночай

блізіны яшчэ можна адшукваць, то беларускім мужчынам у гэтым пляне пашчасціца менш. А вось той жа Tinny Sexshop працапануе цэлы шэраг

найменнія ня толькі блізіны, але і шкарпэтац, спаднічак, карсетаў.

А таксама разнастайных экзатычна-эратачных строяў. За 40-90 зўрыкаў можна ператварыцца ў пакаёку, школьніцу, гнома Санты, мэдсестру, манашку,

Мадону, Джэйн з джунгліяў альбо Трыніці...

ПА НАШЫХ ПАДЛІКАХ, НА ДАДЗЕНЫ МОМАНТ ІХ ДЗЕСЯЦЬ:

WWW.CEKC.BY, WWW.EROS.BY, WWW.INTIM.BS.BY, WWW.VIAGRA.BY,
WWW.SHOP.MYBORISOV.NET, WWW.JOYTOY4BY.COM, WWW.SEXTOY.N1.BY,
WWW.INTIM.SHOP.BY, WWW.SEXSHOP.BY, WWW.SEXSHOP.IGOMEL.COM.

"РЕЗИНОВЕ СОЛНЦЕ"

Секс-тавары ўмоўна можна падзяліць на дзіве групы: "калі няма з кім" і "калі ёсьць з кім, але хочацца лепш". Калі апошні від тавараў у замежных секс-шопах прадстаўлены нахшмат лепш, то з сурагатамі партнера складана прыдымца нешта новае, і нашыя секс-шопы не асабліва саступаюць.

На сайце "сэксшоп.бай" вам прапануюць надзіманых ляльек за 60 і за 75 ўёў.

Чым яны адрозніваюцца, нам невядома, але выглядаюць адноўлькава страшна. Усё як у жыцці: чым лепшай баба, тым больш грошай давядзенца на яе патраціць. Надзіманая лялька новага пакалення "Nikit", зробленая са спэцыяльнага лятаку "живая скура", абыдзенца вам у 235 бакаў.

А калі цэлая гумовая баба не па кішэні, можна набыць толькі саме неабходнае. Гумовая вагіна паяцнігеда за 30-ці да 70-ці ўёў, у залежнасці ад крамы і ад колькасці наварату.

Каб жаночынам не было крыўдна, скажу, што на тым жа "сэксшоп.бай" можна ўсяго за 70 баксаў абзавесціся гумовым мужыком. А можна, зноў-ткі, сіканоміць і абмежавацца фаламітатарам – так і танчыней, і месца менш займае.

Звычайны фаламітатар каштует 17-25 баксаў. Рознакалібэрныя вібраторы ад 18 да... Самы модны і наварочаны вірамасажор "Экліпс" каштует ажно 132 доляры!

Увогуле, прыслеўнікі прыкладна на адным узроўні, але ў коштасці нават на недарагія прадукты трапляюцца разъбежкі ў 5-10 у.а. Па нашых назіранынях,

самыя гуманнай прыслеўнікі – на "сэкс.бай". На "Барысаве" ўсё мэтадычна на бакс даражай. "Эрас" зусім непрадказальны: трапляюцца то завышаныя, то надта нізкія кошты. Да таго ж, секс-шопы пэрыядычна робяць зынкі на той ці іншы тавар. Так, напрыклад, intim.bs.by зынкі юшчэ на вагіну з імітацый

дзяўчынскіх яйцаў ці з 35 баксаў (падае, блін, кошт цнатлівасці!).

Так што, як кажуць, "сачыце за рэкламай".

С О Г І К І С С І С

прысніліў

“НОВЫЯ ВЕРНІКІ”: НЕ БУХАЮЦЬ,
НЯ ПАЛЯЦЬ І ПРЫКРЫВАЮЦЬ КАЛЕНКІ

ПЕРАКАНАЯ: УСЕ ІДЭЙНЫЯ ХІБЫ СЁНЬНЯШНИХ
МАЛАДЫХ БЫЛІ ЗАПРАГРАМАВАНЫЯ Ў ШЧАСТЬЛIVЫМ
ПЕРАБУДОВАЧНЫМ ДЗЯЦІСТВЕ. ПРА ТОЕ, АДКУЛЬ Я
ЎЗЯЛАСЯ, Я ДАВЕДАЛАСЯ Ў СЕМ ГОД АД МАМЫ. ПРА
ІСНАВАНЬНЕ БОЖАНЬКІ - У ТЫМ ЖА ЎЗРОСЬЦЕ, АЛЕ АД
ДЗЯЦЕЙ У ДВАРЫ, ТОЛКІ ШТО ПАХРЫЩЧНАЯ ТОНЕЧКА,
АДВЁУШЫ МЯНЕ ЎБОК, ПАКАЗВАЛА СВОЙ АЛЮМІНЕВЫ
КРЫІЖЫК І ЦАЛАВАЛА ЯГО. БЛІН, І ШТО ЦІКАВАГА Ў
ФІЗІЯЛІГЧНЫХ БАЙКАХ МАМЫ, КАЛІ ПОБАЧ ТАКІЯ
ТАЯМНІЦЫ? ПАССЛЯ БЫЛІ ВАКАЦЫІ Ў ПАБОЖНАЙ БАБУЛІ,
НОВЫ ЗАПАВЕТ У КОМІКСАХ, НЯДЗЕЛЬНЫЯ СЛУЖБЫ Ў
НАЙБЛІЖЭЙШЫМ РАЙЦЭНТРЫ - І МОЙ ПЭРСАНАЛЬНЫ
ЕЗУС УТАЙМАВАУСЯ, ПАРОЎНУ ПАДЗЯЛЛУШЫ МЯНЕ З
МАІМ ПЭРСАНАЛЬНЫМ КАМПУТАРАМ.

ТЭКСТ:
МАРЫЙКА МАРТЫСЕВІЧ,
ЮЛЯ КЛЯШНЯЎСКАС

У ЗАГС - У ДЖЫНСАХ

Маладых каталікоў такія катаклізмы закраналі ў найменшай ступені, бо сама тэхналёгія выхаваньня дзетак у Хрысьце “запатэнтаваная” Касцёлам. Студэнты з каталіцкіх вёсак і мястэчкаў заўсёды вылучаліся пабожнасцю. Асабліва гэта датычыца дзяўчата, нават капі дома тыя ціха гігікалі з ксяндза, які ў нядзельных казанях сароміў з амбону “гэтых верцівостак на дыскатэках”. Магчыма, раптоўнама ролігійнасць тут - спосаб сацыяльнай адаптациі ў вялікім безаблічным горадзе. А магчыма, з ружанцам у руках прыемна вылучацца на праваслаўным фоне. З праваслаўнымі ёсё інакш. Дзіўна, амаль ва ўсіх маіх суразмобу́цу праваслаўнай веры віртаныне да каранёў адбылося, як у выпадку з выпускніцай БДУ Н.: “Аднойчы я села і вырашыла: навошта жыць самастойнай выдуманай філязофіяй, калі ёсьць спрадвечная ісціна?” Прасцей кожучы, адным нядзельным ранкам чалавек прачынаеца і ідзе ў царкву.

Павышанай рытуальнайсцю Н. не вылучаеца. Проста для яе кожнай падзеі праваслаўнага календара - гэта напрэд беларускае “свята”, а не рускі “праздник”. А выходзячи замуж, у ЗАГС яна прыйшла ў джынсах, каб не камечыць сукенку перад вянчаньнем.

“СЯДЖУ І ПРОСТА СЛУХАО”

Калі ў нядзелю пабожны хрысьціянін мае вольны дзень для малітвы, калі посныя стравы ў мэні менскіх рэстарацый ужо сталі нормай, то цікавей прасачыць, з чым сутыкаюча рупіўцы трэцій традыцыйнай канфэсіі Беларусі - юдаізму.

У нашай краіне існуюць усе напрамкі габрэйскай веры - ад кагалу прагрэсіўнага юдаізму (там, дзе рабінам можа быць кабета) да кагалу хасідаў (дзе мужчыны адрошчваюць пэйсы да падлогі).

Мая прыяцелька Шурачка належыць да кагалу літвакоў - артадаксальных габрэй. “Як гэта праглялецца вонкава? Я ніколі не нашу нагавіцаў, толькі спадніці, - паказвае яна на сябе. - Нашу заўсёды доўгую, маіх каленяў не павінен бачыць нікто. Тое самае з рукавамі - яны мусіць закрываць локці. Калі я выйду замуж, то буду насіць хустку. Фізкультура? Закон дазваліе спартовую форму, але толькі жаночага крою, і мене не павінны бачыць мужчыны”. Мы сядзім у буфэце Шурачкінага факультetu, але я ня надта патрэблялася, прастаўляючыся за гутарку.

“У Беларусі німа чаго есцы, - сцьвярдждае Шура. - Чалавек, які трymаецца кашруту, вымушаны тут галадаць. Гарбата, халва, кока-кола ды мінералка - вось і ёсё, што я могу купляць у буфэце”.

Дзяўчына мяркве, што кожны габрэй мусіць калі ня жыць у святой зямлі (радзімай Шура лічыць Ізраіль, домам - Беларусь), то, прынамсі, шанаваць святую суботу: “Я вучуся ў сьвецкай ВНУ, і, вядома ж, нікто ня будзе прыстасоўваць расклад заняткаў да маёй веры. У шабат габрэй ня можа карыстацца транспартам і пераносіць рэчы з дому ў дому. Таму па суботах я ўстаю рана, без канспектаў пешкі іду на пары, сяджу і прости слухаю лекцы”.

Незалежна ад канфэсіі, па-савецку сьвецкія бацькі асабліва фанатычных “новых вернікаў” альбо супраць пабожнасці дзетак, альбо ставяцца да яе як да інфантыльнасці і запозыненага пераходнага ўзросту. Мая аднакурсніца Каюшо мела доўгі спрэчкі з маці, пакуль тая дазволіла дачцы цгам сарака дзён Вялікага посту “харчавацца немаведама чым”. Шура штоптніцы съвяткуе шабат па-за домам, у кампаніі аднагодкаў. І аднавернікаў.

“Я - СПЭРМАТАЗОІД”

“Гадоў пяць таму, - кажа 19-гадовы Сяржук, - я хадзіў у Дом Міласэрнасці. Адзін. Але мне было мала што зразумела іня вельмі цікава. Паслья знаёма прывяла мяне ў Петрапаўлайскі Сабор, пазнаёміла з моладзьдзю з Брацтва трох Віленскіх пакутнікаў. Там я і застаўся”.

Менавіта праваслаўныя брацтвы заўсёды былі для мяне надзелены адмысловым калярытам. Магчыма, дзяякуючы майб аднакурсніцы Ганне, якая брала ўдзел у крыжовых хадах у Вільню ды Чарнігаві і нават перанесла абарону дыплому з-за паломніцтва ў Грэцыю.

Ганна лічыць, што расейскія моладзевыя брацтвы больш раскаваныя за нашыя. Госьці з Масквы апавядалі ёй, як нейкі рускі архімандрит выпаў у асадак, калі лекттарка па сэксалёгіі, праводзячы майстар-класу, сказала аўдытаўрі: “Уявіце, што я спэрматазоід, а вы ў гэтым пакоі - яйцаплетка. Я выйду і пачну грукаць. Адчыніце мне, калі будзеце гатовыя прыняць мяне”. (Треба сказаць, грукала цётухна дўога, але ёй усё-такі адчынілі). У параўнанні з гэткім рух праваслаўных маладых беларусаў пакуль што “трымаеца за ручкі”. Так ці інакш, самотныя вернікі не застануцца без братоў і сёстрай, а маладыя беларускія бацошкі - бяз матушак: “Усе яны людзі, ва ўсіх буяе гармон, - распавядае Ганна. - Сэмінарыст не дазволіць сабе надта фрываольных паводзінў з дзяўчына, але ведала бы ты, як за тыдзень аднаго праваслаўнага сэмінару мне зацалавалі ручкі, пасмы валасоў і нават край спадніцы...”

BELIEVABLE TOLKYI

Кантрыйутара СД ЮЛЮ КЛЯШНЯЎСКАС зь нядайнага часу нярэдка можна ўбачыць у касцёле. Але так было не заўсёды: Юля згадвае пра свой першы каталіцкі “астрал”.

...3 Сашам Панчанкам я пазнаёмілася ў пілігрымцы. Пілігрымка - гэта 5 дён пешшу да Маці Божай Будслаўскай. Будслай - маленьki гарадок у заходнім Беларусі, адзінай адметнасцю якога з'яўляеца касцёл з нейкай цудатворнай гісторыяй і выявай Маці Божай. Ідзе туды у асноўным моладзь, бо патрэбная якая-нікакая фізычная моц. А мене валіць туды хутчэй давялося. Маці сказала, што запісала мене ў пілігрымку. Ну, я ёй: “Добра-добра...” - а калі надыйшоу час “высоўвацца”, адмаўляцца было ўжо позна. Але перспектыўка запарвала: жалезнны ўмовы забаранялі паленне, буханье etc. Таму выйшла я з цудоўным настроем: тыдзены вакаціяў у дупу.

Саша быў адным з тых шчасливых хлопцоў і дзевак, якія несць харугвы, сялявалі песьні пад гітару і былі ўсім задаволены. Песьні, зразумела, аўтарска-рэлігійныя, звычайна пакладзенныя на простыя знаёмыя матывы. Асабліва мяне раздражняла песьні з мульту пра асла, сабаку, ката і хлопца, з прыпевам “е-е”.

I ХЛЕБАМ НАДЗЕІНЫМ

Нягледзячы на тое, што ў пілігрымцы шэф-повар Вадзім карміў нас макаронамі на сыняданак, абед і вячэру, на чацверты дзень нешта ўва мене зъмянілася. Пачала падпяваць, усыміхцацца, добра спаць і размаўляць з людзьмі. Знаёмства заўсёды пачыналася з пытання: зь якога ты касцёлу?

Я казала - з катэдральнага. Яны зъдзіўляліся, бо ня бачылі мяне ні на супольнай моладзевай малітве па панядзелках, ні на моладзевых сустэрэчах з ксяндзом па чацверках. Праўда, на адной такой сустэрэчы я ўсё-такі была: неяк прысуніцьла на змее “Пацалункі: быць ці не?” А вось такія прасунутыя каталікі, як Саша Панчанка, лічаць ўсё гэта лухтой: ім больш падабаеца разъбіраць цымяныя моманты зь Бібліі...

ДА ЦАРКВЫ СЬВ. ТАЦЯНЫ, ЯК У

МАСКОУСКІМ ДЗЯРЖАУНЫМ УНІВЭРСІТЭЦЕ, ЦІ СТУДЭНЦКАГА КАСЦЁЛУ СЬВ. ГАННЫ Ў ВАРШАВЕ, ДЗЕ ПАДЧАС СЭСІИ НА КАЛЕНІ НЯМА ДЗЕ ЎПАСЦЫ, У БЕЛАРУСІ ПАКУЛЬ НЕ ДАЙШЛО. АЛЕ ПАДОБНА НА ТОЕ, ШТО СТУДЭНЦКІ ХРЫСТОС ПРЫЗЯМЛІУСЯ ЎСЁ-TKI Ў ГАРОДНІ, ДЗЕ Ў ГРОДЗЕНСКІМ КАТЕДРАЛЬНЫМ КАСЦЁЛЕ СЬВ. КСАВЕРА (БЫЛЫМ ЕЗУІЦКІМ) ЗНАХОДЗІЦА ЦУДАДЗЕЙНЫ АБРАЗ МАЦІ БОЖАЙ СТУДЭНЦКАЙ (КАНГРЭГАЦКАЙ), ПРЫВЕЗЕНЫ Ў ГАРОДНЮ ў РЫМУ Ў ПАЧАТКУ XVII СТАГОДЗДЗЯ I ПАДОРАНЫ СТУДЭНТАМ ЕЗУІЦКАГА КАЛЕГІЮМУ. ЦІКАВА, ЦІ ХОДЗЯЦЬ СЕНЬЯНШНЯ ГАРАДЗЕНСКІЯ СТУДЭНТЫ ДА ЦУДАДЗЕЙНАГА АБРАЗА З ЗАЛІКОУКАМІ? ДАРЭЧЫ, СВЯТА МАЦІ БОЖАЙ СТУДЭНЦКАЙ ПРЫПАДАЕ НА ВАКАЦЫІ - 5 ЖНІЎНЯ.

Падчас пілігрымкі пазнаёмілася з манаҳам-францішканцам. Зь ім мы, здавалася, складалі левую апазыцыю. Яна выражалася, напрыклад, у жартачках наконт штовячэрнай малітвы. Не па зьмесце, а па форме: ксяндзы зъбіралі ўсіх - чалавек 100 - у колі і прапаноўвалі ўзяцца за руки. Карысць ад сяброўства з манаҳам была яшчэ і ў тым, што ён падкормліваў мяне польскай вяндлінай. Пра сябе казаў няшмат. Гаварыў на беларускай мове з моцным польскім акцэнтам. Сам ён беларус, але ў 18 гаду рушыў у сэмінарью ў Польшчу, бо тут тады іх яшчэ не было.

IN ВІЛЬГОТНАСЦЬ VERITAS

Пад вечар чацвертага дня мы дайшлі да мястэчка, дзе зъбіралася яшчэ некалькі іншагародніх пілігрымак. Паслья традыцыйных макаронаў шэф-повар Вадзім прапанаваў разам сустрэць пілігрымку з Баранавіч. Мы стаялі на галоўнай плошчы вёскі, і Вадзім расказваў пра сябе.

Штогод ён ававязкова ўдзельнічае ў пілігрымцы - для яго гэта “найлепшы адпачынак душы”. Першы раз у касцёл зайшоў выпадкова, добра раскурыўшыся. Проста сядзе і слухаў званы. Потым стаў рэгулярна наведаваць службы ўжо ў цвярзым стане і сціпяваць у касцёльнім хоры. Вадзім сказаў, што пілігрымку з Баранавіч мне чакаць зусім ававязкова - ёй чакае адтуль сябру, зы якім пазнаёміць тут у мінульым годзе. Калі зъвілася пілігрымка, я ледзь не пусціла сязлюз, чаму - ня ведаю. Вадзімавых сяброву сустрэла нібы сваіх. Мы съмляліся і нешта адно аднаму расказвалі. Адбываліся анамаліі, але да жудасці прыемныя.

У апошні дзень пілігрымка праходзіць “спэцыяльнае” месца, дзе раней, напэўна, быў нейкі сад камянёў. Кожны пілігрим бэрэ камень і позуны час нясе яго. Камень сымбалізуе грэхі, плюс прачытаўшца паралелі з крыжом, які нес на Галгофу Хрыстос. Сядзіц пілігриму ўзяцца за руку, за пакінула першую яго пілігрымку, яе кульмінацыйная частка - прыход у Будслаў. Ён прости зайшоў у касцёл. З вачэй паліліся сълёзы, і ён нельга было кантраліяваць. Яны не былі горкімі. Яны былі нейкімі прыемнымі. Хацелася проста забіцца ў які кут і плакаць. Нешта падобнае адбылося і с менай. Пачуцьцё дзівоснага спакою - ужо потым. Радасць і адчувањне радасці ві ўсім навокал. Астрал. Выход на арбіту.

Сапраўднае імя: Амон Тобін
Жыў і жыве ў: Бразыліі, Вялікабрытаніі, Канадзе
Статус: культавы
Стайленьне да плягітараў: пафігістичнае
Любіць: DJ Shadow
На любіць: Мобі
Любімая камп'ютарная гульня:
Halo, Tekken, Worms

ДЫСКАГРАФІЯ:

“Bricolage” (1997)
“Permutation” (1998)
“Supermodified” (2000)
“Out From Out Where” (2002)
“Solid Steel live mix” (2004)
“Chaos Theory. Splinter Cell 3 OST” (2005)

МАСТАЦТВА ПРАДАЕЦЦА. ПРАЎДА,
ТРЭБА ЯШЧЭ ЎМЕЦЬ ПРАДАЦЬ
ЯГО З ГОНАРАМ І Ў НАДЗЕЙНЫЯ
РУКІ. СЪВЕЖЫ ПРЫКЛАД -
НЯДАЙНЯЕ СУПРАЦОЎНІЦТВА
КУЛЬТАВАГА ЭЛЕКТРОНШЧИКА
АМОНА ТОБІНА З КАМПАНІЯЙ
UBISOFT. МУЗЫКАНТА ЗАПРАСІЛІ
АГУЧЫЦЕ КАМПУТАРНЮЮ
ГУЛЬНЮ З СЭРЫI SPLINTER CELL.
І ХОЦЬ САМА ГУЛЬНЯ ЗВЯІЛАСЯ
Ў ПРОДАЖЫ ТОЛЬКІ Ў САКАВІКУ,
ПРАЦА АМОНА ВЫІШЛА Ў
ПРОДАЖ НА ДВА МЕСЯЦЫ РАНЕЙ
І АТРЫМАЛА САМЫЯ ВЫСOKІЯ
АЦЭНКІ МЭЛЯМАНАЙ.
РАСЧАРАВАНЫЯ ГАЛАСЫ ГУЧАЛІ
ХІБА ШТО ЗЛЯГЕРУ
МЭИНСТРЫМАВЫХ ПАПСАВІКОЎ:
“КАЛІ ВЫ ЯШЧЭ НЕ НАСЛУХАЛІСЯ
СВАЙГО ЛЮБІМЕНЬКАГА АМОНА
ТОБІНА, ТО КАЛІ ЛАСКА. ТОЕ
САМАЕ ЗАНУДЗТВА, ШТО І
РАНЕЙ!” - АБВЯСЫЦЛІ ЧАСОПІСЫ
КШТАЛТУ ROLLING STONE.
ШТО ЯНЫ РАЗУМЕЮЦЬ У
МУЗЫЦЫ!..

самъ
гуманітъ
амон
на плеінэце

ЧОРНЫ DOOM'ЕР, БЕЛЫ QUAKE'ЕР...

Музыка для кампутарных гульняў насамрэч ня менш сур'ёзная, чым музыка да кінафільмаў. А можа нават і больш: падумайце самі, колькі часу сучасныя абіокі праводзяць у кіно, а колькі - за кампутарам. Але так атрымалася, што праект Ubisoft і Тобіна - першая ў гісторыи поп-культура спраба наблізіць гэтую вытворчасць да сапраўднага мастацтва.

Прауда, і ў яго ёсьць папярэднікі - можна прывесці прыклады саўндрэкаў да Quake (1996) і NeverHood (1996), выйгітных і ўнікальных, хоць і далёка не тых файных па гучанні.

Музыку да Quake напісаў змрочны геній амэрыканскай альтэрнатывы Трэнт Рэзнар, лідэр праекта Nine Inch Nails. У ёй уласабілісці ўсе магчымыя псыхозы, да якіх вас можа давесць кругласутачнае "пулянне" па лічбавых монстрах - парапная перасьледу, кляўстрафобія цёмных падземных калідораў, прага чужой крыві і навязылівістах раптойной пагібелі. Зразумела, што па стылі гэты твор недалёка адыйшоў ад яго фірмовага красавуру з індастрыел-року і змрочнага электроннага гучання. Клясыка жанру, хоць у адрыве ад гульні ўсё-такі слухаецца занадта манатонна.

Поўную супрацьлегласць уяўляе сабой саўндрэк да NeverHood, дасціпнага плястылінавага "квасту". Гэты непараўнальны пазытыў гучыць большай часткай як буркатаньне ды брынчаныне пад гітарку прафесійнага "Дзеда-Барадзеда" - тамады дзіцячых "ранішнікаў" да "агенчыкаў". Аўтарам яго выступіў Terry Tailor - у жыцьці адзін з самых чалавеклюбівых выканаўцаў хрысьціянскага року. Гэта адзін зь першых саўндрэкаў да гульні, што быў выдадзены асобным кампакт-дыскам, ды яшчэ займей камэрцыйны посьпех - у катэгоріі "музыка для дзяцей". Лёгкі, вясёлы поп-арт без прэтэнзій на высокое мастацтва.

ГАМОВЕР, ТЭЛЕПУЗІКІ!

"Чаму Тобін?" - матывы Ubisoft так і засталіся няяснымі. Музыка Амана занадта "арт" і занадта "андэрґраунд", каб можна было казаць пра нейкую яе камэрцыйную выгаду. Але сам кампазытар прыняў прапанову з усёй магчымай сціпласцю. "Я зайдёды марыў напісаць саўндрэк, але нават і не чакаў, што гэта будзе гульня". Паслухаўши колькі гукавых дарожак да гульні, ён быў расчараваны тым, што пачуў: "У выніку я ўзяў у якасць ўзору музыку да сваіх любімых фільмаў".

Як у сарыях пра Джэймса Бонда, музыка адпавядзе геаграфіі прыгодаў: у японскіх эпізодах гулькі гучыць японская флейты, а ў мэксіканскіх - лацінскія рытмы. Амон агучыў нават "Энтар" і клявішы, якімі гулец уводзіць сваё імя - тут ён праізвіў любоў да басоў.

"Я быў агаломшаны тым, колькі народу ў Ubisoft слухае маю музыку - усе гэтыя тэхнары, праграмэры..." - кажа Тобін пра супрацоўніцтва з карпарацыяй. Акрамя ўнікальнага тэхнічнага досьведу - працы ў

студыі, дзе пісаўся сам Фрэнк Запа, - ён бачыць у праекце нямала карысці і для сябе, і для іншых. "Мне было цікава, ці здолею я прамыць мазгі тым дзёткам, што застрацуць дзесьці на чацвертым узроўні, зацікавіць іх чым-небудзь яшчэ - новай, не вядомай ім музыкай".

ГРАМАДЗЯНІН ЗАХОДНЯГА ПАЎШАРЯ

Амон Тобін нарадзіўся ў Бразыліі, але яго сям'ю адтуль выкінулі. Лепшыя гады свайго жыцьця Амон правёў у Брайтане (Вялікабрытанія), і таму уласна бразыльская ў ім на так і шмат. Хіба вытанчана-экзатычная зънешнасць, ну і яшчэ фэнамэнальнае (нават па мерках Лацінскай Амэрыкі) пачуцьцё рытму. Падлеткам Амон даваў яму выхад, спрабуючи граць блюз.

Кантракт з Ninja Tunes Тобін падпісаў у 1997, але прызнанне прыйшло да яго пасля выхаду "Permutation" і "Supermodified" - альбомаў, што без іроніі трактуюцца музычнымі крытыкамі як "самплавыя сымфоніі". Крыніцай натхнення для Амана служаць рэтра-саўндрэкі, джаз, easy-listening. Аднойчы яго бацька знайшоў на радыёстанцыі, што была ў рамонце, цэлую прорву старых "балівудскіх" саўндрэкаў - Амон быў у экстазе. "Гэта быў іх своеасаблівыя спрабы гучыць не па-індыйску. Яны проста бралі эўрапейскую дыска, і нават брэй-данс, і рабілі індыйскія версіі!" Нешта падобнае, толькі наадварот, робіць і сам Тобін - сэмплюе энэргічныя "мультыкультурныя" темы і рытмы, каб уліць новую кроў у "белую" музыку.

УДАРНІК ПРАЦЫ ЎЖЫВУЮ

Аказваецца, Бразылія - гэта яшчэ і краіна, дзе многа дзікіх перкусійністаў. Менавіта асаблівай любоюю да шалённых перкусійных рытмаў і жывых інструментau вылучаецца музыка Амана. А яшчэ мэльядызмам - тым, што збліжае яго на толькі са сьветам поп-шлягераў, але і з акадэмічнай музыкай. Амана не аднойчы запрашали выступіць на джазовых фэстах. І пра гэта ён на раз пашкадаваў: "Ці мая музыка робіцца з джазу, ці яна сама зрабілася джазам... Гэтую блытаніну лягчэй наагул не пачынаць, чым у ёй разьбірацца".

Нашмат больш ён любіць дыджэйц. Яшчэ адзін сувязкі роліз (2004) Амана - жывыя міксы, зробленыя падчас туру ў Аўстраліі ("Solid Steel mix").

Пасля ўсяго таго прызнання, якое спасцігla Тобіна, ці варта чакаць ад яго яшчэ нечага новага? Апошні роліз паказвае, што так. Як кажа пра Тобіна Simon Green, музычны прадусар, больш вядомы пад псэўданімам Вопово, "гэтая музыка і праізвіц дзесьць гадоў будзе гучыць сувежа. Бы гэта ўсё жывыя гукі. Што з'яўгода, каці толькі пад ім бруціца нешта жывое, гучыць сувязкі за самы навамодны "драм" гэтага году".

AMON TOBIN /
CHAOS THEORY: SPLINTER CELL 3 OST
Ninja Tune, 2005

★★★★★ BINGO!

Сам Амон прызнае, што дабіваўся ў гэты рабоце вінтажнага гуку ў стылі італьянскіх фільмаў жахаў 70-х. Цяжка сказаць, што ён меў на ўвазе, бо найбольш старамодная плынъ, якую пры жаданні можна тут пачуць - джангл 90-х. Усё астаратняе музычнае напаўненне існуе па-за часам - тут няма сынтэзатарапаў (ні новых, ні старых), ні фірмовых рытмаў і басоў, якія б асцяваліся з 1977-м, 1997-м ці 2005-м.

Тэхніка сэмплівания дазваляе Амону нафантазіяваць цэлы съvet існіх і няісніх інструментau - гул і грукат даўгіх бітавай, трывожнае трымценне струнаў і посывест флейтаў, і паверх усяго - жорсткі, шматлойны і выкшталцоны прапісаны "жывы" рытм. Месцамі гэта здаецца амаль танцевальным (асабліва "Ruthless") - калі толькі ваша нэрвовая систэма вытрымае такія танцы. Гэта ўсё адно што слухаць шум колаў цягніка, ідуць па рэйках яму насустречу ў цёмным тунэлі. Толькі цягнік звычайна выдае даволі рэгулярны рытм, а Амон Тобін - рытм, ламаныя на проста на "брэйкі", а літаральна на друз.

Чаго ў гэтым альбоме сапраўды няма, дык гэта аднастайнай зацыкленасці, якую сучасная электроніка лічыць за свой фірмовы знак. Ва ўступнай "The Lighthouse" буйства басоў і перкусіі раптоўна перарастаете ў форменные драм-н-бэйс - але толькі на некалькі сэкунд. У "Kokubo Soshō Stealth" мэльёда флейтаў хаваецца ў натуральнейшы густы туман на заднім пляне. Заставацца толькі дзівіцца на іх праз частакол баявых барабанчыкаў і трашчотак. Нездарма гэты альбом выходзіць яшчэ і ў фармаце Dolby 5.1. Усё дзяля максымальнага аб'ёму, як кажуць вытворцы шампуняў. А сядр лепшых на дыску - мэлянхалічнае "Theme From Batterny", змрочны і рамантычны "трэпі" ці то ў чорную дзіру, ці то ў аркестравую яму.

ROOTS MANUVA / AWFULLY DEEP
Epic

★★★★★

Roots Manuva - адзін з лепшых праектаў брытанскага хіп-хопу, а яго музыка - бальзам на раны тых, хто стаміўся ад дарагіх пантоў амэрыканскай хіп-хоп сцэны. Пакуль герой гангста-рэпу гандлявалі ў школе коксам, мерыліся зброяй і мацалі зачусна саспелых дзеяек, Rodney Smith уражваў усіх сваім ведамі на ўроках ангельскай мовы і тэатральнага мастацтва.

У выніку разраз Roots Manuva размаўляе на інтэлігентнай брытанскай, а не на лаянкавай амэрыканской. Гэта і ёсьць ольдскул хіп-хоп - ні табе распальцовак, ні голых субў-дзеяек на падлеухах. Але ёсьць музыка, прызначаная не для эрагенічных зонаў, размовы "за жыцьцё" - тлумныя, нэрвовыя, поўныя глыбоких "заграз" і калясальных прасвятленняў.

Дзякуючы продкам з Карыбскага басейну, Manuva мае выдатны музычны густ, і на працягу альбома выдае то пыхадзелічныя гіты-бæвікі ("Colossal Insight"), то шыкоўныя дабы ("The Haunting"), то нават гіты пад акустычную гітару (бонус-трэкі тапoustic mixes). Мінімалістычны, чадны "кач" наводзіць на успаміны пра добрага старэчу Tricky - тых часоў, калі ён быў яшчэ ні старами, ні добрым. Пакуль іншыя рэпэры здымаліца ў кліпах Мадоны і Linking Park, гэты супрацоўнічае з электронічыкамі Leftfield і разаграе Herbalizer. І да таго ж фанацее ад альбома "Kid A". (Можа, дарма ён кажа пра гэта ў інтэрв'ю? Такога эстэцтва нашы аматары дабу да хіп-хоп брайкаў яму дакладна не даруюць.)

Я Б ПАТРОС!..

- Калі б ты быў любым іншым музыкам, з жывых ці памерлых, каго б ты выбраў чаму?

- Хм... З жывых ці памерлых? Курт Кабайн. Разумееш, чувак, ён ведаў боль, ён перадаваў салодкі боль так, як рэдка калі можна пачуць.

- А акрамя Nirvana, калі б ты мог граць у любым гурце, жывым ці нежывым, які б ты выбраў?

- Мне падабаецца, як паводзяць сябе White Stripes. Так, я б патрос тамбурынам для іх. Ці Happy Mondays. У цэлым, гэтае вар'ітва вакол наркотыкаў і рок-н-ролу мене не чапляе. Але іх музыка - чапляе.

ATLANTICA / HEAVENLY
West records

★★★★★

Усім сваім іміджам яны нібыта самі просьціца, каб хто-небудзь абазваў іх.. гомасэксаўлістамі. На жаль, стан нашай жоўтай прэзы такі, што і абазваць іх няма каму, акрамя толькі CD-zine. Ды і мы, прабачце, устрышаемся - ні будзем крывіц душой: нямодная ў іх арыентацыя. Таму на варта спадзявацца, быццам з іх атрымаюцца айчынныя Pet Shop Boys - нават і Derecse Mode зь іх ніякія, хоць і гучыць часам падобна. Акрамя заваявання сымпатычнай "блакітнай" і перадэўру ў генію, ёсьць яшчэ шмат шляху да прызнання, куды болы бысплечных і простых. Можна, напрыклад, выдаць сябе за беларускі клон старых добрых Modern Talking (як на "Real Love" ці "You've Got Your Life"). Можна напаніхваць "брэйкаў", дзе іх ніхто не чакаў ("Shivering"). А фігліс ім - можна, неікі кляўбоў, сказаў хлоццам, што "брэйкі" - гэта модна. Яны і павяліся. Можна, дарэчы, натырыць у зўярдансу штампаваных камп'утарных эфектаў ("Strangers"), пад якія гадоў дзеўзіць таму разъబіваліся сэрцы на школьніх дыскатаках. І наперад, у Лядоў палац, які Atlantica на поўным сур'ёзе спадзяеца сабраць.

Што наконт уласнага генію - мяркуючы па малёдзьці і лірыцы "Атлянтыкі", ні ў каго зь іх гэтае божая іскра не гарыць так ярка, як у іх пэрсанальнага візажыста. Апроч таго, не забываіцеся, што ў гэтага хлапчукавага бэнду самы пантовы ў Беларусі саўнд-прадыснінг. Толькі ці вартая цукерка аброткі? І ці захочуць зўраслушачы, на якіх так разылічвае Atlantica, цырпець выпляндрожнасць Алекса і яго яркі "бульбёны" акцэнт? Тым жа, хто дагэтуль прэцца ад іх фірмовага сайдуну і парыўноўвае яго з эўрапейскім, райм хоць раз узяць ды паслухашь беларусаў на якасці аўдыёсістэме, час ад часу перамажоўваючы з A-ha і Erasure. Розыніца прыступніча...

"ТЫТАНІК" ВАШАГА ІНГЛІШУ

Як нам паведамілі наведнік курсаў International House, першыя сто "курсістай" ангельскай мовы, якія ўнісуць у гэтым годзе аппарату за навучанне, атрымалі ў якасці бонусу новы альбом "Атлянтыкі". Правільны ход. Яшчэ пара такіх акцыяў - і ўся краіна пачне размўляць па-ангельску мовай Алекса і Бараноўскага. Хай толькі потым найці-сілкеры не дзівуюцца: адкуль у гэтых усходніх эўрапейцаў такі сёвеасаблівы дыялект?

BLOC PARTY / SILENT ALARM
Wichita/V2, 2005

★★★★★

Традыцый Злучанага Каралеўства трывалія па ўсім. У 2005 годзе, у прыватнасці, брытанскі рок нарадзіў чарговых, ужэ дзесяці трыццаці восьмых па ліку "новых бітлоў". Капі The Beatles былі тыповымі сінамі сірэдніх клясы часоў Другой Сусветнай вайны, які Bloc Party - гэта траптвары Трэцяга тысячагоддзя. Цёмнаскуры вакаліст Kele Okereke, бубнач Matt Tong з азіяцкім каранямі разам з гітарыстам Russell Lissack і басыстам Gordon Moakes утварылі творчы саюз, які напачатку так і назвалі - Union.

Потым да хлопцаў дайшло, што іх музыка больш падыходзіць не да афіцыйных паседжанняў ААН, а да крацтых вечарынак у шматнацыйным інтэрнаце, і з'яўля назву Bloc Party. Пратэццыя "трыццаці сёмых бітлоў" Franz Ferdinand, сумесніца канцэртаў з Interpol, ударныя сынглы і зымистоўны EP дапамаглі лёйданскаму квартету стаць культавым у інды-тусоўках.

З выхадам дэбютнага лонгплэя пачынаецца адлік новага разьдзелу гісторыі Bloc Party: зараз ад іх будуць патрабаваць апраўданні ўсіх авансаў, а калі гэтага ня здарыцца, хутка заменяць новымі героямі. І ўсё ж рапам замест абстрагавацца ад статусу выкананіць і засяродзіць увагу на музычных вартастцах "Silent Alarm". У ёй Bloc Party паспяхова асымілявалі шалёныя рытмы Gang Of Four, звонкія гітары Sonic Youth і фардыбачысты дэндым Blur. Знойдуцца тут учыстніца постдыска-панк гіты "Helicopter" і "Bansquet", песні з актуальнай назвай "Price Of Gas" і крышталічна чистая балада "So Here We Are".

МЕСЦА СУСТРЭЧЫ ЗЬЯМНІЦЬ НЕЛЬГА

Келе Акерэк і Расэл Лісак з Bloc Party пазнаёміліся на рок-фэсце ў Рэйнінгу. А дзе яшчэ можна сустрэць аднадумцаў? - Майкл Стайн і Пітэр Бак з REM пазнаёміліся ў музкраме Wuxtry ў Атэнах (штат Джорджыя). Бак падпрацоўваў прадаўцом і часыцкім дапамагай мэліяману Стайну здабыць рэдкія пłytki;

- калі гурты Suede спатрабізь гітарыст, лідэр калектыву Брэт Андэрсан даў аўтограф на NME. Першым, хто адгукнуўся, быў Бэрнард Батлер, з якім Suede занісані два саё лепшыя дыски. Калі ў 1994 годзе Батлер сыйшоў з гурта, Андэрсан ізоўні даў аўтограф на NME і знойшоў Рычарда Оўка;

- Брайан Уілсан, Дэніс Уілсан і Карл Уілсан з Beach Boys пазнаёміліся ў дому сваіх бацькоў у Каліфорніі.

KRAMA / НАВАПОЛАЦКІ КАНЦЭРТ. 1996. LIVE
БМА group

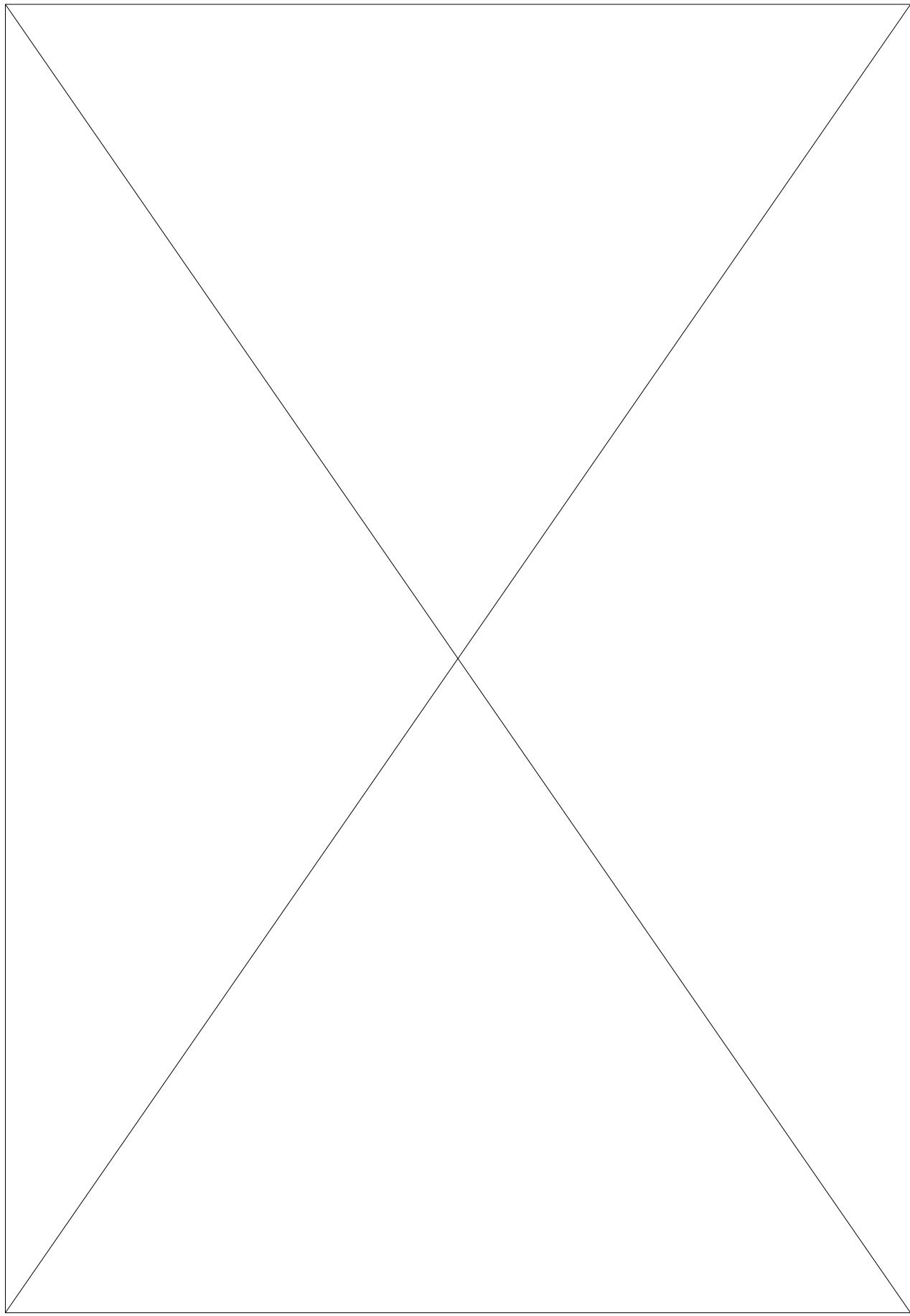
★★★★★

Рэліз a la "ўспомніць". Успомніць, як гэта было ў тых даўнія часы, калі маладых ды нязгодных было нашмат менш, але шуму ад іх - куды больш, чым зараз Хоць ужэ тады "Крама" была "музыкай для дарослыя": музычны стаж Варашкевіча на час запісу налічваў гадоў 14 (личыце самі, колькі шлях). Таму асаблівай розныці зь сённяшнімі іх канцэртамі вы на знайдзіце. Стыль быў выпрацаваны і адшліхаваны ўжо тады. І гэтае выданнне - жыццёвіа неабходны "лікбез" для тых, хто прыйшоў да такой музыкі пазней (асобная падзяка выдавецкай групе БМА, ды і самой "Краме" за тое, што такія людзі наагул ёсьць і іх становіца ўсё больш). На дыскі прадстаўлена падборка з праграмаў "Хворы на рок-н-рол", "Гэй там, наліваі!" і "Камэндант" - своеасаблівы жывы "Гольд". Адно што рагітэт такога роду заслухаў яшчэ і адлаведнай "упакоўкі". Няя недэрзчна, што калекцыіны запіс "дыназаўр у року" аформлены па-школярску таніна, ды яшчэ з памылкамі ў напісанні ангельскіх словаў. Ды і гук можна было бы трохі падчысьці - не ў дваццатым жа стагоддзі зівем.

З АРХІЎНЫХ ДАКУМЕНТАЎ (1996 ГОД)
Пастанова №1041996 "Аб неадкладных мерах па развіцці молодзейвой музычнай культуры":

1) З прычыны выдатна абраней назывы дазволіць музыкам гурта "Крама" бясплатна затаварыца да ўсіх гандлёвых установах краіны, што маюць на шыльдзе слова "Крама". Аднаразовая слажывецкая квота - адзін мінімальны заробак на чалавека. Прытым, каб пазыбенгнць дэфіцыту ў краіне на адпаведны тавар, забараніць музыкам гурта "Крама" затаварыца півам...

(з газеты "Вечерний Минск" ад 1.04.1996)

НАДЗЕЯ ФЕДЗЯНКОВА, бытая студэнтка ЭГУ, перавялася ў СпбГУ на спэцыяльнасць "мастацтвазнаўства". Піша навуковую работу па творчасці І. Босха.

- Надзя, а ты што думаеш наконт вытворчасці мэтадону ў Акадэміі Навук?

- Наркотыкі - рэч непатрэбная, кайфаўцаў трэба ад жыцьця... А на самой справе такі бізнэс квітнее на толькі ў Акадэміі. Ходзяць чуткі, што студэнты мэдыцынскага тэхнікума хімічайць.

ПАЛІНА МАЛІШЭУСКАЯ, куратар выставаў "Вада. Інтэрпрэтацы" і "Ўбачыць. Паветра" ў Музее сучаснага мастацтва

- Паліна, а як табе падабаецца ідэя "прыкryваць" сайты секс-меншасцяў?

- Асабіста я нічога супраць такіх сайтаў ня маю, бо даволі дўога мела добрыя адносіны з мілай гейскай парапачкай і магу з упэўненасцю сказаць: яны могуць быць лепшымі "сяброўкамі". А да іх інтymных зносаў мне - ніякага інтерэсу. Я сама час ад часу наведваю порна-сайты - бывае вельмі цікава. Таму лічу, што ў геяў і лесьбіянак таксама павінны быць сайты, адпаведныя іх інтерэсам. Яны ж, блін, таксама людзі!

ІВАН КАРАІЧАЎ, шэф-рэдактар часопіса "ВАШ СПОРТ" (гл. "Fejsu")

- Іван, ужо даўно ходзяць чуткі, што гурт Drum Ecstasy пераедзе ў Москву. Як ты успрыняў гэтую новіну?

- На мой погляд, гэта праста выдатна. Дзіўна, што зъехаць яны вырашылі так позна. Ведаючы меркаванье Філіпа пра стратэгічна зручнае геаграфічнае становішча Беларусі, якое дазваляе вандраваць на поўнач-поўдзень-усход-захад, я, тым ня менш, з задавальненнем успрыняў новіну пра забарону гурта на радзіме. Drum Ecstasy даўно пераасьлі беларускі ўзровень, а ў Москве вельмі шмат карпаратыўных вечарынак. Чыстыцызм выступаў на гэтых акцыях плюс задавальненне ад жыцьця ў горадзе, дзе шмат каму шмат чаго патрэбна і дзе кожны дзень штосьці цікае адбываецца - гэта менавіта тое, што патрэбна музыкам-пэрформэрам. Гурт перарос тутэйшы ўзровень, ім неабходна рухацца наперад. З тойстымі пачкамі банкнотай вельмі зручна падавацца ў Эўропу, дзе ім таксама будуть радыя.

КОРАТКА І ЯСНА

ІВАН АЙПЛАТАЎ, прагрэсіўны дызайнэр візарткі, у сакавіку прэзентаваў новую лінію адзення і аксесуараў па матывах каталёнскіх фатаўдымкаў Алены Адамчык.

- Ці расстроішся ты, калі гурт Drum Ecstasy пераедзе ў Москву?

- Мы, канечнэ, ад этага шмат згубім, але Москве пойдзе на карысць.

- Прайшла навіна, што "Белэлекам" пачаў блікаваць гей- і лесьбі-сайты...

- А такія сайты ў нас яшчэ ёсьць?

- Табе падабаецца рэклама на беларускай мове?

- На мой погляд, ніяма нічога страшнага ў тым, калі ў Беларусі будуць размаўляць па-беларуску.

- Як табе ідэя перавесыці ўсе мадэльныя агенцыі пад нагляд

Міністэрства адукацыі? Так дзяржава плянуе змагацца з трафікам...

- Відаць, трафікам цяпер будзе займацца Мінадукацыі.

- Калі б ты сустрэў Боба Марлі ў дзень яго 60-годзьдзя, што б ты яму пажадаў?

- Бясконцага фотасынтезу!

- Ты чуў пра навуковага супрацоўніка Акадэміі Навук, якога застукалі

за вытворчасцю мэтадону?

- Якая сволач яго здала?

МАРЫЯ ДУДАРАВА, аўтар-стваральнік тэлешоу “Чернослив” на М1, арганізатар вечарынак і праста харызматычны рэжысэр усіх магчымых жанраў.

- Апошнім часам стала модна ствараць рэкламу на беларускай мове. Як табе падабаюца эксперыменты накшталт “вечарыся на свой густ” ці “спрайдзі вечарыну”? Хто наступны павінен перайсьці на белмову ў сваёй рэкламе?

- Гэтыя прыклады даволі ўдалыя. Лягічна, калі слоган гучыць на мове мэтавай аудыторыі. “Лёгкім дотыкам...” ці “Спымім гандаль жанчынам!”. Як рэкламны ход гэта прыцягвае ўвагу...
Дзеяла плаўнага пераходу ўсёй рэкламы на родную мову можна ўжываць трасянку ці перакладаць ужо вядомыя слоганы - “Я гэта кахаю” (I'm lovin' it) можна было бы напісаць на бэнэры з партрэтамі ўсім вядомага клўона. Nike заявіць, што “У жыцьця добры смак” (Life tastes good), але на гэтым фоне даволі агрэсіўна гучыць слоган Nokia “Connecting people” - “З’вязваем людзей”. І толькі “мммм... Danon!” застанецца нязменным. Мы ствараем з усяго гэтага асаблівую гульню, якая адназначна зробленая з густам, стылем і гумарам. Таму рэкламныя слоганы на беларускай мове будуць пазытыўна ўспрыманыя як аўдыторыяй, так і замоўцамі.

ІВАН МУРАЎЕЎ, кіраўнік падрыхтоўкі інфармацыйных праграм на Радыё “Мінск”, супрацоўнік рэкламнай агенцыі Acoola-Group, адзін з аўтараў праекту www.phothohunt.by, аўтар сюжэту для праграмы “Наше утро” на АНТ. У дадзены момант запускае online-часопіс “МЫ” (www.mi.by).

- У лютым “Белтэлекам” пачаў блякаваць некаторыя гей- і лесьбі-сайты: маўляў, яны падрыхтоўваюць маральнасць. Што ты пра гэта думаеш?

- Я не гамофоб, магу нават выліць піва з адной пляшкі з прадстаўніком секс-меншасці. Але пра гэту навіну нічога ня думаю, бо такія сайты не наведваю. Хіба што калі быў малы, яшчэ студэнтам. Вырашыў пажартаваць са сваімі сябрамі пакінуў нумар ягонага пэйджэра на такім восьмі сайце. А потым ціхен'ка весляўся, калі ён абяцаў парваць на кавалкі таго, хто гэта зрабіў. Зрэшты, думаю, што творчы прадукт, створаны гомасексуалістам, нашмат больш далікатны і прыгожы, чым у гетэра-арыентаванага майстра. Іншая справа, калі чалавек шукае сабе ў нацы партнёра і робіць гэта ў найвышэйшай ступені адкрыта... Калі даць гарантію, што яшчэ неразвітыя псыхалагічныя дзеяці ня змогуць патрапіць на такі сайт, то я адмоўна стаўлюся да дзеяньняў “Белтэлекаму”. Цэнзура - гэта дрэнна і, мабыць, нават дурасць. Існуюць інтэрнэт-пасярэднікі і проксі-сервэры, абысыці бан асабістых сайtau ня вельмі цяжка... Аднак гэта могуць зрабіць толькі тыя, каму насамрэч патрэбныя такія парталы. А гэта ўжо добра - значыць, чалавек съядома зрабіў свой выбар на карысць гома-сервэру.

ІВАН МАСЬЛЮКОЎ, стваральнік гульні “Схватка”. Лічыць сябе сярэднестатыстычным жыхаром РБ.

- Стала вядома, што адзін навуковы супрацоўнік у Акадэміі Навук займаўся сынтэзам мэтадону прама на працоўным месцы. Што ты пра гэта думаеш?

- Па-першае, гэта ж праста выдатна, што Акадэмія Навук яшчэ падае нейкія там прыкметы існаваньня! А то ўжо склалася ўражаньне, быццам ніякай Акадэміі Навук у нас нааугл няма. Па-другое, таксама ня можа ня радаваць: нашы навукоўцы нічым ня горшыя за расейскіх, якія таксама маюць досьвед у вырабе мэтадону. Добра таксама, што злачынства было раскрыта, бо наркотыкі забіраюць жыцьці многіх людзей. Калі абстрагавацца ад бясконцага мноства прычын, якія прымусілі беднага вучонага распачаць выраб гэтага рэчыва, трэба спыніцца на тых, што ў першую чаргу выклікаюць спачуванье - гэта далёка не недахоп вострых адчуваньняў, а пустая лядоўня. У сілу сваёй маладосці мне вельмі ціжка нават уяўіць, што можа адчуваць чалавек, які аддаў жыцьцё навуцы, а атрымаў за гэта трэты скарынкі хлеба штотмесці! Наўрад ці гэта дастатковая апраўданне злачынства, але нельга судзіць чалавека без уліку такіх абставін. Супрацоўнік ДАІ ня брай бы хабар у кіроўцы, а вучоны не займаўся б вырабам наркотыку, калі бы атрымліваў адпаведны заробак. Я лічу, што ня гэтыя людзі злачынцы, а якраз тыя, якія стаяць вышэй за іх, могуць зъяніць нешта ў лепшыя бок, але чамусці гэтага ня робяць.

Аўтар рубрыкі ЯДЗЯ АДАМЧЫК

